

*

การศึกษาปัญหาในการจัดบริการแนะแนว
ของโรงเรียนมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์

ของ

จรัส สุขทองวารี

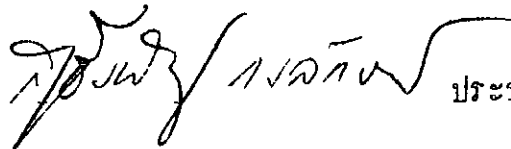
เกษตรศาสตร์

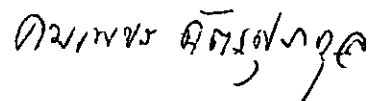
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

๑๕ มิถุนายน ๒๕๑๘

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปริญญาบัตรฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยเกรินทรวิโรฒได้.

 ประธาน

 กรรมการ

มิถุนายน ๒๕๑๘

ประกาศคุณูปการ

ในการเขียนปริญญาบัตรฉบับนี้ ผู้เขียนได้รับความช่วยเหลือ และคำแนะนำอย่างดียิ่งจาก อาจารย์ ดร.สุธีร์รัมย์ ทรดิกันต์ อาจารย์คมเพชร นัทรกุลกุล และอาจารย์ ดร.โกวิท ประวาลพดุมภ์ จึงขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ที่กล่าวนามมานี้เป็นอย่างสูง

ผู้เขียนขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ และครูอาจารย์ทุกท่านในโรงเรียนสังกักรมสามัญศึกษา ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๑๔ แห่ง ที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามอย่างดียิ่ง และผู้เขียนขอขอบพระคุณ อาจารย์พรพนิต บุญบงการ และ อาจารย์ศิริณี ตาละดิกันต์ ที่ได้กรุณาให้ข้อคิดเห็นและคำแนะนำบางประการ

ในการทำปริญญาบัตรฉบับนี้ อาจารย์เฉลิมชัย รัตนกรี อาจารย์ใหญ่ โรงเรียนพลัสพิทยาคาร คุณอนันต์ สุวรรณเมธี คุณนารี แซ่ลี และคุณวิไล แห่งคำ ไค้ช่วยเหลือด้วยประการต่าง ๆ จนปริญญาบัตรฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี ผู้เขียนขอขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย.

จรัด สุขทองวารีย์

สารบัญ

บทที่	หน้า
๑	๑
๑	๑
๑	๑
๒	๓
๓	๓
๔	๔
๕	๕
๒	๖
๑	๖
๒	๑๑
๓	๑๖
๑	๑๖
๒	๑๗
๓	๑๘
๔	๒๐
๕	๒๐
๔	๒๔
๑	๒๔
๒	๒๕
๓	๓๕

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
๑	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามโรงเรียน	๑๘
๒	แสดงจำนวนข้อมูลที่ได้รับ	๒๓
๓	แสดงจำนวนครูแนะแนวจำแนกตามวุฒิ	๒๕
๔	แสดงจำนวนครูแนะแนวจำแนกตามอายุ	๒๖
๕	แสดงจำนวนครูแนะแนวจำแนกตามอายุราชการ	๒๗
๖	แสดงจำนวนครูแนะแนวจำแนกตามชั่วโมงสอน	๒๗
๗	แสดงจำนวนครูแนะแนวจำแนกตามประสบการณ์ในการทำงานแนะแนว	๒๘
๘	แสดงจำนวนครูแนะแนวจำแนกตามความรู้ในด้านกรแนะแนว	๒๘
๙	แสดงการความสำคัญของปัญหาในการจัดบริการแนะแนว	๒๙
๑๐	ค่าสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาของครูแนะแนวที่มีความรู้ในด้านกรแนะแนวแตกต่างกัน	๓๖
๑๑	ค่าสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาของครูแนะแนวที่มีประสบการณ์ในการทำงานแนะแนวแตกต่างกัน	๓๗
๑๒	ค่าสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาของครูแนะแนวที่มีอายุราชการแตกต่างกัน	๓๘
๑๓	แสดงจำนวนนักเรียนจำแนกตามอายุ	๓๙
๑๔	แสดงการความสำคัญของความกิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวของนักเรียน	๔๐
๑๕	แสดงจำนวนครูจำแนกตามวุฒิ	๔๔
๑๖	แสดงจำนวนครูจำแนกตามอายุ	๔๕
๑๗	แสดงจำนวนครูจำแนกตามอายุราชการ	๔๕
๑๘	แสดงจำนวนครูจำแนกตามชั่วโมงสอน	๔๖

ตาราง	หน้า
๑๙	แสดงจำนวนครูจำแนกตามความรู้ในด้านการแนะแนว ๔๖
๒๐	แสดงค่าความสำคัญของความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว ของครู ๔๗
๒๑	แสดงจำนวนผู้บริหารโรงเรียนจำแนกตามวุฒิ ๕๑
๒๒	แสดงจำนวนผู้บริหารโรงเรียนจำแนกตามอายุ ๕๒
๒๓	แสดงจำนวนผู้บริหารโรงเรียนจำแนกตามอายุราชการ ๕๓
๒๔	แสดงจำนวนผู้บริหารโรงเรียนจำแนกตามชั่วโมงสอน ๕๓
๒๕	แสดงจำนวนผู้บริหารโรงเรียนจำแนกตามประสบการณ์ในการ ทำงานด้านบริหาร ๕๔
๒๖	แสดงจำนวนผู้บริหารโรงเรียนจำแนกตามความรู้ในด้านการแนะแนว ๕๕
๒๗	แสดงค่าความสำคัญของความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว ของผู้บริหารโรงเรียน ๕๖

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นรากฐานที่สำคัญของความเจริญทางสังคม เศรษฐกิจ ตลอดจนความมั่นคงของประเทศ ทั้งนี้เพราะการศึกษามุ่งช่วยให้บุคคลเกิดความเจริญงอกงามทั้งทางกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมได้อย่างเหมาะสม และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข โดยสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินชีวิตของเขาได้เป็นอย่างดี สำหรับบุคคลที่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียนนั้น ถ้าเขาไม่สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้แล้วอาจจะมีผลต่อการเรียน กล่าวคือ ผลการเรียนของเขาจะไม่ดีเท่าที่ควร หรืออาจจะต้องออกจากโรงเรียนกลางคันก็ได้

ปัญหาในทางการศึกษาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันก็คือ เราจะทำอย่างไรเพื่อให้เด็ก โดยเฉพาะเด็กที่มีปัญหาดังกล่าวแล้ว สามารถมองเห็นแนวทางที่ถูกต้องตรงกับคุณลักษณะของตน และเลือกเดินตามแนวทางนั้นไปอย่างมีความสุขได้ ปัญหาเหล่านี้ในทางการศึกษาจะแก้ได้ก็ด้วยระบบวิธีของการแนะแนวเท่านั้น (ไพฑูริย์ สีนลารัตน์, ๒๕๑๖ : ๑๗)

บริการแนะแนว เป็นบริการ ประเภทหนึ่งซึ่งช่วยบุคคลให้สามารถตัดสินใจเลือกกระทำ และแก้ปัญหาของตนเองได้โดยถูกต้อง เพราะการแนะแนวมีความมุ่งหมายที่จะช่วยคน ให้มีความรับผิดชอบในตนเอง และแก้ปัญหาของตนเองได้โดยอิสระ (ผ่องพรรณ ปัทมรานนท์, ๒๕๑๑ : ๑) การแนะแนวมีความจำเป็นขึ้นทุกทีเพราะนักเรียนเพิ่มมากขึ้น มีทั้งปัญหาในการศึกษาเล่าเรียน ปัญหาการศึกษต่อในวิชาชีพและการเลือกประกอบอาชีพ ตลอดจนปัญหาส่วนตัวที่เกิดขึ้นทั้งที่บ้านและทางโรงเรียน ถ้าโรงเรียนใดให้บริการแนะแนวแก่นักเรียนแล้ว ปัญหาดังกล่าวก็จะบรรเทาเบาบางลง เป็นประโยชน์แก่นักเรียนและการบริหารส่งเสริมความก้าวหน้าของโรงเรียนเอง (เชื้อ สาริมาณ, ๒๕๑๗ : ๑๑)

การแนะแนวในประเทศไทยนั้นอาจกล่าวได้ว่ายังอยู่ในระยะเริ่มต้นเท่านั้น เพราะเพิ่งจะมีการดำเนินงานกันเป็นทางการ เมื่อไม่นานมานี้เอง โดยกระทรวงศึกษาธิการ

ได้แต่งตั้งคณะกรรมการ คณะหนึ่ง เรียกว่า "คณะกรรมการช่วยริเริ่มการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน" โดยมีรองศาสตราจารย์เทือก กุสุมา ณ อยุธยา เป็นประธาน เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๕ (สวัสดิ์ สุวรรณอักษร, ๒๕๑๖ : ๑๓) การแนะแนวจะมีส่วนในการปรับปรุงการศึกษาและการพัฒนาเศรษฐกิจเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับการจัดทำอย่างเป็นอันถูกต้องและสมบูรณ์แบบเพียงนั้น ส่วนประกอบที่จำเป็นสำหรับการดำเนินงานแนะแนวอย่างมีระบบได้แก่ ความเข้าใจในปรัชญาและวัตถุประสงค์ของการแนะแนว ทัศนคติของผู้ดำเนินงาน ความร่วมมือ และการประสานงานระหว่างองค์กรต่าง ๆ (วิรัช ญพพมาก และ ศรีนวด โคมลวนิช, ๒๕๐๗ : ๘)

✓ ประสาร เมืองหมุด (๒๕๑๒ : ๔๑) กล่าวว่า ประโยชน์ที่นักเรียนจะได้จากการจัดบริการแนะแนวคือ

๑. ช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนได้ดีขึ้น เพราะมีครูที่คอยให้คำปรึกษาเมื่อมีปัญหาหรือเมื่อเรียนไม่ทันก็ไปบริการสอนซ่อมเสริมให้ นอกจากนี้แล้วยังช่วยให้นักเรียนสามารถเลือกวิชาเรียนได้เหมาะสมกับสภาพของตน การเรียนย่อมประสบความสำเร็จและขจัดปัญหาต่าง ๆ ที่จะติดตามมา

๒. ช่วยให้นักเรียนสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพของสังคมและสิ่งแวดล้อมได้ดี ทำให้มีความสุขในสังคมตามเอกัตภาพ

๓. ช่วยให้เด็กเข้าใจตัวเอง และใช้ความสามารถให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคมมากที่สุด

๔. บริการแนะแนวนั้นนอกจากจะเป็นประโยชน์กับนักเรียนแล้ว ยังสามารถจะช่วยครูและผู้บริหารโรงเรียน (ครูใหญ่) ใ้รู้ถึงสาเหตุของพฤติกรรมของนักเรียน ซึ่งจะช่วยให้แก้ปัญหาได้ถูกต้อง และส่งเสริมให้เด็กเจริญก้าวหน้าไปในทางที่ถูก เหมาะสมกับความสามารถและเอกัตภาพของแต่ละคน

จะเห็นได้ว่าประโยชน์ของการจัดบริการแนะแนวมีมากมาย กล่าวสั้น ๆ ก็คือ การแนะแนวในโรงเรียนจะเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กแต่ละคนดำรงชีวิตอยู่อย่างมีความสุขทั้งในปัจจุบันและอนาคต สามารถวางแนวชีวิตอนาคตของตนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมอันจะเป็นทางนำไปสู่ความสุขและความสำเร็จในชีวิต (วิสามัญศึกษา, กรม, ๒๕๐๔ : ๑)

ในการจัดบริการแนะแนวมักจะพบปัญหาต่าง ๆ อยู่เสมอ ดังนั้น การที่จะจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนให้ได้ดี จำเป็นจะต้องศึกษาถึงปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อให้ทราบสภาพของปัญหาและสาเหตุที่แท้จริงเสียก่อน แล้วจึงนำมาแก้ไขและจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนให้เกิดขึ้นยิ่งขึ้น เนื่องจากงานแนะแนวในโรงเรียนจะสำเร็จจริงได้นั้น จะต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจกันระหว่าง คณะครูและเจ้าหน้าที่ทุกคนในโรงเรียน ในอันที่จะให้ความร่วมมือแก่โครงการแนะแนวของโรงเรียนตามสายงานในหน้าที่ของแต่ละคน จึงจะทำงานได้ดีสมดังที่ใ้กว้างวัตถุประสงค์ไว้

นาฏเสถียร สุม่วงศ์ (๒๕๐๖ : ๗๕) ได้ให้ความเห็นว่า ในการแก้ปัญหาทางการศึกษาและจิตวิทยา นั้น เราไม่แก้ที่ปลายเหตุ เช่นเดียวกับการรักษาคนไข้ จะมาบอกแต่เพียงอาการแล้วขอยารับประทานไม่ได้ เราต้องศึกษาให้ทราบเสียก่อนว่าปัญหาเกิดขึ้นอย่างไร บางทีการศึกษานี้เราได้เวลานานยิ่งกว่าการแก้เสียอีก เพราะถ้าเรารู้อันตรายแล้วการแก้ก็ไม่ยาก

จากคำกล่าวข้างต้นจะเห็นว่า การศึกษาปัญหาต่าง ๆ ของการจัดบริการแนะแนว จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ทางโรงเรียนจะต้องคำนึงถึง เพราะจะช่วยให้โรงเรียนสามารถปรับปรุงบริการแนะแนวให้บังเกิดผลดีขึ้นได้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

๑. เพื่อศึกษาปัญหาที่ครูแนะแนวได้ประสบจากการจัดบริการแนะแนว
๒. เพื่อทราบความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้บริหารโรงเรียน คณะครู และนักเรียน เกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

๑. ผลของการศึกษาจะเป็นแนวทางในการพิจารณาปรับปรุงการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาให้ประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของการแนะแนวมากขึ้น และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๒. ผลของการศึกษาจะเป็นแนวทางในการฝึกฝนอบรมบุคลากร และผู้ทำงาน เกี่ยวข้องกับการแนะแนว โดยได้เรียนรู้อุปสรรคและปัญหาจริงของการทำงานแนะแนว ก่อนที่จะออกไปปฏิบัติงาน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

๑. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบไปด้วย ครูแนะแนว ผู้บริหาร โรงเรียน คณะครู และนักเรียน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ใน กรุงเทพมหานคร ที่มีการจัดบริการแนะแนว จำนวนทั้งสิ้น ๘๕๑ คน
๒. ปัญหาในการจัดบริการแนะแนวที่นำมาศึกษาในครั้งนี้ แบ่งเป็น ๘ หมวดคือ
  - ๒.๑ ปัญหาเกี่ยวกับผู้บริหารโรงเรียน
  - ๒.๒ ปัญหาเกี่ยวกับโรงเรียน
  - ๒.๓ ปัญหาเกี่ยวกับตัวครูแนะแนว
  - ๒.๔ ปัญหาเกี่ยวกับคณะครู
  - ๒.๕ ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน
  - ๒.๖ ปัญหาเกี่ยวกับผู้ปกครองของนักเรียน
  - ๒.๗ ปัญหาเกี่ยวกับทรัพยากรในชุมชนที่จะส่งเสริมบริการแนะแนว
  - ๒.๘ ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งอื่น ๆ
๓. การศึกษาครั้งนี้จะกระทำในขอบเขตที่วางไว้ในความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เท่านั้น

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

๑. ปัญหา หมายถึง ข้อขัดข้องต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานของครูแนะแนว
๒. การจัดบริการแนะแนว หมายถึง การดำเนินงานของครูแนะแนวในการจัดและให้บริการแนะแนวแก่นักเรียน

๓. บริการแนะแนว หมายถึง บริการที่แผนกแนะแนวของโรงเรียนจัดขึ้น ได้แก่
 ๓.๑ บริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักเรียน (The Individual Inventory Service)

๓.๒ บริการสนเทศ (The Information Service)

๓.๓ บริการให้คำปรึกษา (The Counseling Service)

๓.๔ บริการจัดวางตัวบุคคล (The Placement Service)

๓.๕ บริการติดตามผลและประเมินผล (The Follow Up and Evaluation Service)

๔. โรงเรียนมัธยมศึกษา หมายถึง โรงเรียนที่เปิดสอนในระดับมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ที่มีการจัดบริการแนะแนว และไม่ใ้โรงเรียนมัธยมแบบประสม

๕. ผู้บริหารโรงเรียน หมายถึง ผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการบริหารกิจการของโรงเรียน ได้แก่ ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ และผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่

๖. ครูแนะแนว หมายถึง ผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดบริการแนะแนวของโรงเรียน โดยผู้บริหารโรงเรียนมอบหมายแต่งตั้ง ได้แก่ หัวหน้าครูแนะแนว และคณะครูแนะแนว

๗. คณะครู หมายถึง ครูอาจารย์ที่ปฏิบัติหน้าที่ราชการอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา

๘. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

เอกสารและการวิจัยในต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. ๑๙๕๔ แอลเลน (Allen, 1954 : I5-2I) ได้ทำการวิเคราะห์การจัดโครงการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนกลางของรัฐอินเดียนา ๓๑ โรงเรียน ผลการวิเคราะห์สรุปได้ดังนี้

๑. บริการแนะแนว เป็นบริการสำคัญยิ่งบริการหนึ่งของโรงเรียนเหล่านี้
๒. การจัดบุคลากรสำหรับโครงการแนะแนว เป็นสิ่งสำคัญมาก ต้องเลือกบุคคลที่มีความรู้ความสามารถ และเหมาะสมที่จะเป็นนักแนะแนวที่ดี
๓. โรงเรียนส่วนมากได้จัดบริการแนะแนวในด้านต่าง ๆ เช่น การจัดปฐมนิเทศ การแนะแนวการศึกษาและอาชีพ เป็นต้น
๔. โรงเรียนส่วนมากยังไม่ได้จัดบริการแนะแนวเป็นหมู่
๕. การให้ความรู้ต่าง ๆ แก่นักเรียน เช่น ความรู้เกี่ยวกับครอบครัว การอยู่ร่วมกันในสังคม ฯลฯ เป็นส่วนสำคัญของการแนะแนว

๖. ปัญหาที่สำคัญที่สุดของการแนะแนวคือ ผู้แนะแนวไม่มีเวลาเพียงพอที่จะให้คำปรึกษาแก่นักเรียน และนักเรียนไม่คอยไปใช้บริการแนะแนวของโรงเรียน

แม็กกลาสสัน (McGlasson, 1954 : II3-II9) ได้ทำการวิเคราะห์การจัดบริการแนะแนวในจูเนียร์ไฮสกูล ๒๔ แห่งในรัฐอินเดียนา สรุปผลที่สำคัญได้ดังนี้

๑. การแนะแนว เป็นงานที่สำคัญยิ่งอันหนึ่งของโรงเรียน
๒. มีความต้องการผู้เชี่ยวชาญทางการแนะแนวมากขึ้น
๓. โรงเรียนส่วนมากต้องการเพิ่มบุคลากรแนะแนว หรือให้เวลาทำงานมากขึ้น

๔. การจัดการแนะแนว เป็นรายบุคคลส่วนมากยังไม่เพียงพอ

๕. มีการประเมินผลโครงการแนะแนวในโรงเรียน ๒๔ แห่งช่วยมาก
 ✓ ๖. หัวหน้าฝ่ายแนะแนวรายงานว่า ปัญหาใหญ่ในการแนะแนวคือ ผู้แนะแนว
 ไม่มีเวลาทำงานอย่างเต็มที่ และคณะครูส่วนใหญ่ขาดความเข้าใจในโครงการแนะแนวของ
 โรงเรียน

๗. ในความเห็นของหัวหน้าฝ่ายแนะแนวเห็นว่า สิ่งสำคัญในโครงการ
 แนะแนวคือการสร้างความเข้าใจร่วมกันของบุคคลที่เกี่ยวข้องในแง่ที่ว่า การแนะแนวเป็น
 การจัดเพื่อทุกคนมิใช่เพียงแต่คนที่มีปัญหาเท่านั้น

๘. หัวหน้าฝ่ายแนะแนวให้ความเห็นว่า การแนะแนวจะจัดได้เป็นผลดีมีขึ้น
 ถ้ามีโครงการอบรมครูประจำการ มีการประเมินผลงานแนะแนว การใช้ทรัพยากรในชุมชน
 และการรวบรวมเรื่องราวของนักเรียนแต่ละคนอย่างละเอียด

วอแกแมน (Wogaman, 1955 : 373-379) ได้วิเคราะห์การจัดบริการ
 แนะแนวในจูเนียร์ไฮสกูล ๑๘ โรงเรียนที่รัฐโอไฮโอ โดยการสัมภาษณ์หัวหน้าฝ่ายแนะแนว ครู
 และนักเรียน สรุปผลการศึกษาได้ว่า บริการแนะแนวเป็นงานสำคัญในแผนงานของโรงเรียน
 กำลังขยายและต้องการผู้เชี่ยวชาญทางด้านการแนะแนวมากขึ้น และต้องการให้บุคลากร
 เหล่านี้ให้มีเวลาทำงานมากขึ้น ปัญหาใหญ่ในการแนะแนวคือ บุคลากร เสมียนที่จะช่วยงาน
 ของเจ้าหน้าที่แนะแนว เวลาที่ครูจะทำงานเกี่ยวกับการแนะแนว การอบรมให้ความรู้เกี่ยว
 กับการแนะแนว และเงินอุดหนุนในการจัดโครงการแนะแนวมีไม่เพียงพอ ต้องให้มากยิ่งขึ้น

* แอครีและมาร์ควิส (Acree and Marquis, 1957:279-281) ได้ศึกษา
 ทัศนคติของครูใหญ่โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในรัฐเพนเนลเซีย เกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว
 ในโรงเรียน ผลการศึกษาพบว่า ครูใหญ่เห็นว่าบริการแนะแนวในโรงเรียนมัศึกษามี
 คุณค่ามาก ผู้แนะแนวที่ทางโรงเรียนต้องการควร เป็นผู้ที่ได้รับการฝึกงานมาแล้ว เป็นผู้
 มีบุคลิกภาพเหมาะสมกับงาน มีประสบการณ์ และเป็นคนที่มีความเหมาะสม บุคลากรที่ครูใหญ่
 ต้องการให้โครงการแนะแนวทำคือ การให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนตามความต้องการของ
 แต่ละคน การปรับปรุงรายวิชาของโรงเรียน และการฝึกอบรมครูประจำการ

กิมสัน (Gibson, 1965 : 416-422) ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นของครูอาจารย์ในโรงเรียนมัธยมศึกษารัฐโอไฮโอ มิชิแกน เวสต์เวอร์จิเนีย และรัฐอินเดียนา จำนวน ๒๐๐ คน เกี่ยวกับการจัดโครงการแนะแนวในโรงเรียนของตน ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

- ๑. ครูส่วนมากเห็นว่าโครงการแนะแนวในโรงเรียนมีส่วนช่วยการเรียนการสอนในโรงเรียน แผนกแนะแนวควรเป็นผู้ชี้แจงโครงสร้างของบริการต่าง ๆ ที่จัดทำให้ครูในโรงเรียนและชุมชนนอกโรงเรียนได้รับรู้
- ๒. ครูส่วนมากเห็นว่าระเบียบสะสมเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษาเด็ก เป็นรายบุคคล ส่วนเครื่องมือทดสอบต่าง ๆ มีความสำคัญรองลงมา
- ๓. ครูส่วนมากเห็นว่าบริการให้คำปรึกษาเป็นหัวใจของโครงการแนะแนวในโรงเรียน และครูส่วนมากไม่เห็นด้วยกับการที่ผู้แนะแนวเข้ามาร่วมพิจารณาปัญหาทางวินัยของนักเรียน
- ๔. ครูส่วนมากเห็นว่าการให้ข้อเสนอแนะทางการศึกษาและอาชีพแก่นักเรียน เป็นบริการสำคัญในโครงการแนะแนวของโรงเรียน การจัดวันอาชีพเป็นกิจกรรมที่ครูทุกคนควรให้การสนับสนุน

จอร์เจียด (Georgiades, 1966 : 628) ได้ทำการศึกษาปัญหาและความต้องการของโรงเรียนมัธยมศึกษาในไซปรัสเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว โดยสอบถามจากครูในโรงเรียน ผลการศึกษาพบว่า อาจารย์ใหญ่และผู้บริหารโรงเรียนจะเป็นตัวจักรสำคัญต่อการสนับสนุนและประสานงานระหว่างครูกับเจ้าหน้าที่แนะแนวในโรงเรียน ให้ร่วมกันปฏิบัติงานแนะแนวให้ได้ผลดี

สจวต (Stewart, 1967 : 105) ได้ศึกษากการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนการศึกษาผู้ใหญ่ในเมืองลอสแอนเจลิส ๒๗ โรงเรียน โดยใช้แบบสอบถามและสัมภาษณ์ครูใหญ่ ผู้ช่วยครูใหญ่ และผู้แนะแนว รวมทั้งการสังเกตและสำรวจบริการที่อำนวยความสะดวกในคานต่าง ๆ จากการศึกษาพบว่า บริการให้คำปรึกษาแยกจากโครงการแนะแนว การให้คำปรึกษาด้านอาชีพและบริการสนเทศยังมีน้อย ผู้ทำงานแนะแนวส่วนมาก

ต้องทำงานด้านเดิมขึ้นเนื่องจากขาดบุคลากร เจ้าหน้าที่แนะแนวประมาณครึ่งหนึ่งไม่ได้รับการฝึกฝนเทคนิคที่จะวิเคราะห์บุคคล บริการติดตามผลมีน้อย

ยัง (Young, 1969 : I409) ได้ศึกษาการดำเนินงานบริการแนะแนวของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในบริติชโคลัมเบีย กลุ่มตัวอย่างเป็นครูใหญ่ ๖๓ คน ผลของการศึกษาที่สำคัญคือ การขยายงานบริการแนะแนวในโรงเรียนต่าง ๆ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับรูปแบบของการบริหาร ความแตกต่างของโครงการแนะแนวขึ้นอยู่กับกรณีบุคคลากรที่ได้รับการฝึกฝนมาโดยเฉพาะหรือไม่ และบริการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษาจะสมบูรณ์หรือไม่ ขึ้นอยู่กับบทบาทของส่วนการศึกษาของรัฐที่มีต่อโครงการแนะแนวในโรงเรียน

ดิกสไตน์ (Dickstein, 1971 : 2098-2099) ได้ทำการศึกษาเรื่องบุคลิกลักษณะของผู้ให้คำปรึกษาซึ่งเป็นที่ต้องการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนมัธยมมอสโคว์ เมืองมอสโคว์ รัฐไอดาโฮ จำนวน ๕๖๓ คน ผลการศึกษาพบว่า เรื่องอายุและการแต่งงานไม่เป็นสิ่งสำคัญที่จะมีผลต่องานของผู้ให้คำปรึกษา สำหรับเพศของผู้ให้คำปรึกษาปรากฏว่าเป็นที่นิยมกันทั้งเพศหญิงและเพศชาย อย่างไรก็ตามเด็กชายชอบผู้ให้คำปรึกษาที่เป็นเพศชายมากกว่า และเด็กหญิงชอบผู้ให้คำปรึกษาเพศหญิงมากกว่า

แมนกัสโซ (Mangusso, 1972 : 2717) ได้ศึกษาบทบาทของผู้ให้คำปรึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในทัศนะของผู้บริหารโรงเรียน ในมลรัฐเท็กซัส กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้บริหารโรงเรียน ๓๓๕ คน ซึ่งปฏิบัติหน้าที่อยู่ในโรงเรียนระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๗๑ - ค.ศ. ๑๙๗๒ จำนวน ๕๒ โรงเรียน โดยใช้แบบสอบถาม ตามเกี่ยวกับหน้าที่และคุณลักษณะของผู้ให้คำปรึกษา ผลของการศึกษาพบว่า ผู้บริหารโรงเรียนมีความเห็นสอดคล้องกันถึงคุณค่าเกี่ยวกับหน้าที่ กิจกรรม และความรับผิดชอบของผู้ให้คำปรึกษา นอกจากนี้ยังมีความเห็นสอดคล้องกันถึงคุณลักษณะที่สำคัญในการคัดเลือกผู้ให้คำปรึกษา คือต้อง "มีประสบการณ์ในการสอน" "เป็นครูที่มีความสามารถ" และ "มีประสบการณ์ในการให้คำปรึกษา"

นอร์แมน (Norman, 1972 : I59) ได้ศึกษาบทบาทของผู้ให้คำปรึกษาในทัศนะของผู้บริหารโรงเรียน ผู้ให้คำปรึกษา ครู และนักเรียน ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม

De...
... ๑๐

๑๔ โรงเรียนแถบชานเมืองบอสตัน กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งสิ้น ๔๔๔ คน ผลของการศึกษาพบว่า ผู้ให้คำปรึกษา ผู้บริหารโรงเรียน และครู มีความเห็นสอดคล้องกันว่า บทบาทที่สำคัญและจำเป็นของผู้ให้คำปรึกษา คือการให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนในปัญหาเชิงจิตวิทยา แต่ไม่ได้คาดหวังว่าการปฏิบัติหน้าที่นั้นจะได้ผลอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนนักเรียนเห็นว่า ผู้ให้คำปรึกษาไม่จำเป็นต้องมีความสามารถและประสบการณ์ในการแก้ปัญหาเชิงจิตวิทยา นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความเห็นสอดคล้องกันว่า ผู้ให้คำปรึกษาควรมีบทบาทในการให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนในด้านการเลือกสถานที่เรียนต่อ และการที่ผู้ให้คำปรึกษา มีบทบาทและรับผิดชอบในเรื่องวินัยของนักเรียนภายในโรงเรียน จะเป็นผลเสียต่อความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียน

Orwig (Orwig, 1974 : 2694) ได้ศึกษาคุณลักษณะบางประการของผู้ให้คำปรึกษาว่าเป็นสิ่งที่นักเรียนต้องการหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนผิวขาวที่กำลังศึกษาอยู่ในJunior High School ผลการศึกษาพบว่า เชื่อชาติของผู้ให้คำปรึกษามีอิทธิพลสำคัญต่อนักเรียนที่ต้องการผู้ให้คำปรึกษาที่ได้รับการฝึกอบรมมาเป็นอย่างดี เพื่อจะมาช่วยเหลือเขา การแต่งกาย การไว้ทรงผม และการใจกว้างระดับของผู้ให้คำปรึกษาก็มีอิทธิพลสำคัญ นอกจากนี้นักเรียนยังเห็นพ้องกันว่า เพศของผู้ให้คำปรึกษามีได้เป็นองค์ประกอบสำคัญเช่นกัน

Higgins (Higgins, 1975 : 7057) ได้ศึกษาทัศนะของครูใหญ่ที่มีต่อโครงการแนะแนวของโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นครูใหญ่โรงเรียนมัธยมศึกษาในรัฐโอไฮโอ ผู้วิจัยได้แบบสอบถามทำการสำรวจการรับรู้ของครูใหญ่ที่มีต่อโครงการแนะแนวในโรงเรียนของตน ผลของการศึกษาพบว่า

๑. ครูใหญ่ส่วนมากรับรู้ว่าคุณแนะแนวของโรงเรียนกำลังให้บริการแก่นักเรียน
๒. ครูใหญ่ส่วนมากรู้สึกว่าคุณให้คำปรึกษาควรมีเวลา ๓๖ - ๔๖ เปอร์เซ็นต์ของเวลาทำงาน ให้คำปรึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล
๓. ครูใหญ่ให้ความเห็นว่า อัตราส่วนระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับนักเรียนควรจะเป็นผู้ให้คำปรึกษา ๑ คน ต่อนักเรียน ๓๒๐ คน

๔. ครูใหญ่ส่วนมากเห็นว่าการปรับปรุงโครงการแนะแนวให้ดีขึ้น คือการ
เพิ่มจำนวนผู้ให้คำปรึกษา

เอกสารและงานวิจัยภายในประเทศ

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ กระทรวงศึกษาธิการ (ศึกษาธิการ, กระทรวง, ๒๕๑๐
๙๖ - ๑๐๕) ได้จัดประชุมครูใหญ่และอาจารย์ใหญ่โรงเรียนมัธยมศึกษาในส่วนกลาง เพื่อ
ประมวลปัญหาเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ผลของการ
ประชุมสรุปปัญหาต่าง ๆ ได้ดังนี้

๑. ผู้บริหารโรงเรียนยังไม่มีความรู้ทางบริการแนะแนว แต่มีความเต็มใจ
ให้การสนับสนุน

๒. ครูยังไม่พร้อมโดยขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการแนะแนว เลย
ทำให้ขาดความร่วมมือ

๓. งานประจำของครูมีมาก มีชั่วโมงสอนมาก ไม่มีเวลาทำงานแนะแนว

๔. โรงเรียนขาดบุคลากรในทางแนะแนว

๕. ขาดแบบทดสอบเกี่ยวกับเด็ก เช่น แบบทดสอบสติปัญญา ทักษะคิด

๖. นักเรียนไม่ค่อยมาปรึกษากับครูแนะแนว

๗. ขาดงบประมาณในการดำเนินงาน

สมใจ พรหมศิริ (๒๕๑๑ : ๖๒ - ๖๕) ได้ศึกษาทัศนคติของครูอาจารย์โรงเรียน
มัธยมแบบประสมสี่แห่งที่มีต่อโครงการแนะแนวของโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นครูอาจารย์
จำนวน ๒๒๔ คน ผลการศึกษาปรากฏว่า

๑. ครูอาจารย์ส่วนมากมีความเข้าใจและสนใจในโครงการแนะแนวของ
โรงเรียนดีพอควร ผู้ที่ยังไม่สนใจมีอยู่เป็นส่วนน้อย

๒. ครูอาจารย์ส่วนมากมีทัศนคติต่อการบริหารงานไปในทางที่ดี

๓. ครูอาจารย์และเจ้าหน้าที่แนะแนวของโรงเรียนมัธยมแบบประสมทั้งสี่แห่ง
ยังมีการติดต่อประสานงานกันน้อย กิจกรรมบางอย่างที่แผนกแนะแนวจัดขึ้น คณะครู
อาจารย์ไม่ทราบ

๔. แผนกแนะแนวของโรงเรียนมัธยมแบบประสมทั้งสี่แห่ง จัดบริการต่างๆ พอเหมาะพอควรกับความจำเป็น และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ

สำหรับปัญหาที่ครูอาจารย์คิดว่ามีในการจัดโครงการแนะแนวของโรงเรียน มีดังนี้

๑. ซากกำลังที่เพิ่งจะทำงาน เพราะครูอาจารย์ในโรงเรียนไม่มีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องงานแนะแนว

๒. เจ้าหน้าที่แนะแนวที่มีอยู่มีคุณสมบัติไม่เหมาะสม เช่น มีบุคลิกลักษณะไม่ดี ไม่เป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์อันดีพอที่นักเรียนจะเข้าใกล้

๓. คณะครูอาจารย์ในโรงเรียนไม่มีเวลาพอที่จะอุทิศให้กับการแนะแนว เพราะมีชั่วโมงสอนมาก มีงานประจำชั้นมาก แม้เจ้าหน้าที่แนะแนวก็มีชั่วโมงสอนมากจนไม่มีเวลาเอาใจใส่กับกิจกรรมทางการแนะแนวมากนัก

๔. ผู้บริหารไม่สนับสนุนงานแนะแนวเท่าที่ควร คงปล่อยให้เจ้าหน้าที่แนะแนวทำไปตามลำพัง จึงขาดความร่วมมือจากคณะครูอาจารย์เท่าที่ควร

๕. ห้องแนะแนวไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะขาดเงินงบประมาณที่จะจัดซื้ออุปกรณ์ซึ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ จึงทำให้เด็กไม่กล้าไปใช้บริการ

๖. ขาดการติดต่อระหว่างครูและนักเรียน ครูใหญ่กับครูน้อย คุยกับเจ้าหน้าที่แนะแนว

เฉลิมชัย อุบลพงษ์ (๒๕๑๑ : ๒๗ - ๒๘) ใ้เก้ศึกษาถึงบทบาทของโรงเรียน ในการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมจังหวัดชัยนาท ผลการศึกษาปรากฏว่า การประชุมพิเศษ และแจกเอกสารทำทุกโรงเรียนในตอนต้นปีการศึกษา ระเบียบสะสมและระเบียบอื่น ๆ มีทำทุกโรงเรียนโดยครูประจำชั้น ชุมชุมต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมเสริมหลักสูตร ส่วนใหญ่จัดทำแล้ว ชุมชุมที่จัดมักเป็นชุมชุมเกี่ยวกับวิชาที่เรียน การให้รายละเอียดเกี่ยวกับการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและอื่น ๆ ทุกโรงเรียนทำอยู่บ้างแล้ว แต่เอกสารไม่พอและไม่ทันสมัย การเชิญวิทยากรมาให้ความรู้หรือการพาไปศึกษานอกสถานที่กระทำน้อยมาก การให้คำปรึกษาส่วนใหญ่ไม่ค่อยกระทำ การติดตามผลนักเรียนที่จบไปแล้วมิได้กระทำอย่างจริงจัง ปัญหาที่ทุกโรงเรียนประสบคือยังขาดบุคลากร อุปกรณ์ และสถานที่สำหรับทำการแนะแนว ประการสุดท้ายทุกโรงเรียนมีความเห็นว่า การแนะแนวเป็นสิ่งจำเป็น

วิธี กุญฺพมาศ (๒๕๑๓ : ๑๑) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว
 กิจกรรมเสริมหลักสูตร และสวัสดิการในโรงเรียนและวิทยาลัยตามโครงการ เงินกู้เพื่อ
 พัฒนาอาชีพศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๘ เพื่อวิเคราะห์และประเมินผลงานแนะแนวในโรงเรียนและ
 วิทยาลัยทั้ง ๒๕ แห่ง โดยวิธีสัมภาษณ์ครูอาจารย์และนักเรียนในโรงเรียนที่ทำการศึกษา
 ประกอบกับการสังเกตโดยผู้วิจัยเอง ผลการศึกษาพบว่า บุคลากรที่มีวุฒิและประสบการณ์
 ทางการแนะแนวยังมีน้อย โรงเรียนและวิทยาลัยส่วนใหญ่จัดให้มีบริการปฐมนิเทศนักเรียน
 ที่เข้าใหม่ แก่ยังขาดหนังสือคู่มือนักเรียนเพื่อชี้แจงเรื่องราวต่าง ๆ ที่จะแจก ร้อยละ ๘๐
 ของโรงเรียนและวิทยาลัยทั้งหมดมีการปัจฉิมนิเทศและแนะนำกรรมวิธีในการสมัครงาน
 บริการให้คำปรึกษาหรือเป็นรายบุคคลยังไม่ได้จัดขึ้นโดยเฉพะ บริการให้ความช่วยเหลือ
 ด้านการเงิน การจัดหางานพิเศษให้แก่นักเรียนทำ บริการรวบรวมข้อมูลในระยะเบี่ยนสะสม
 ยังมีน้อยและไม่กว้างขวางพอ การจัดบริการด้านกิจกรรมก็จัดเป็นหน่วยใหญ่ ๆ รวมกันไป
 และนักเรียนให้ความสนับสนุนและร่วมมือในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี

↓ สุชาดา ธีระวัฒน์ (๒๕๑๖ : ๖๑) ได้ศึกษาการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน
 สามเสนวิทยาลัย และสรุปปัญหาที่สำคัญในการจัดบริการแนะแนวว่าส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับ
 ความไม่พร้อม กล่าวคือ ขาดอาคารสถานที่ ขาดบุคลากร ขาดอุปกรณ์ ฯลฯ

↓ สง่า เขยประเสริฐ (๒๕๑๖ : ๖๖ - ๖๗) ได้ศึกษาการจัดบริการแนะแนวใน
 โรงเรียนพินิจวิทยาลัย และได้สรุปปัญหาที่ฝ่ายแนะแนวของโรงเรียนประสบในการจัด
 บริการแนะแนวไว้ดังนี้

- ๑. ปัญหาอัตราส่วนระหว่างครูแนะแนวกับนักเรียน โรงเรียนมีนักเรียน
 มากกว่า ๒,๗๐๐ คน แต่มีครูแนะแนวเพียง ๒ คน จึงยากที่จะบริการนักเรียนได้ทั่วถึง
 และเป็นผลดี
- ๒. ปัญหาเรื่องการขาดแคลนแบบทดสอบและแบบสำรวจต่าง ๆ ฝ่าย
 แนะแนวมีความประสงค์จะใช้แบบทดสอบและแบบสำรวจต่าง ๆ โดยไม่ต้องคัดแปลงมาจาก
 ของต่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อที่จะใช้เป็นเครื่องประกอบในการพิจารณาช่วยเหลือนักเรียน
 แต่ละคนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

๓. เอกสารเกี่ยวกับการศึกษาต่อและประกอบอาชีพมีจำนวนน้อย ไม่เพียงพอต่อความต้องการของนักเรียนที่จะค้นหา

สวัสดิ์ สุวรรณอักษร (๒๕๑๖, ๒๕๑๗-๒๖) ได้สรุปปัญหาในการจัดบริการแนะแนว โดยรวบรวมจากการสัมภาษณ์ ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ และผู้บริหารการศึกษาที่กองเผยแพร่การศึกษาจัดชั้น ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๓ - ๒๕๑๕ ปัญหาต่าง ๆ ส่วนใหญ่มีดังนี้

๑. เกี่ยวกับการบริหาร เช่น ศึกษานิเทศก์ไม่ให้การสนับสนุนร่วมมือเท่าที่ควร ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ไม่มีความเข้าใจหรือมองเห็นคุณค่าอันแท้จริงของการแนะแนว งบประมาณที่ใช้จ่ายเงินงานมีไม่เพียงพอ มีความขัดแย้งระหว่างระเบียบวินัยกับการดำเนินงานแนะแนว อัตราครูที่ได้มาไม่เพียงพอ ครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ไม่มีทัศนคติในการขอความร่วมมือ และผู้บริหารไม่ได้วางโครงการปฏิบัติงานที่รัดกุม

๒. เกี่ยวกับทรัพยากรในชุมชนที่จะเสริมบริการแนะแนว เช่น แหล่งบริการต่าง ๆ ในจังหวัดมีน้อยมาก บุคคลภายนอกไม่ให้ความร่วมมือแก่โรงเรียนเท่าที่ควร บางโรงเรียนไม่มีสมาคมศิษย์เก่า หรือสมาคมครู - ผู้ปกครองให้ความร่วมมือ วิทยากรในท้องถิ่นมีน้อย และสภาพเศรษฐกิจและสังคมของท้องถิ่นไม่ดี

๓. เกี่ยวกับโรงเรียน เช่น มีห้องเรียนไม่เพียงพอจึงไม่สามารถจัดให้ห้องแนะแนวได้ โรงเรียนไม่มีงบประมาณจัดซื้ออุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จำเป็น

๔. เกี่ยวกับผู้ปกครอง เช่น ผู้ปกครองไม่ให้ความร่วมมือเท่าที่ควร ผู้ปกครองไม่สนใจบุตรหลานของตนเองและกิจกรรมต่าง ๆ ที่โรงเรียนจัดขึ้น ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับบุตรหลานของตนไม่ราบรื่น ผู้ปกครองมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียน ผู้ปกครองไม่เข้าใจบุตรหลานของตนอย่างลึกซึ้ง และผู้ปกครองบางคนมีอิทธิพลเหนือครูและผู้บริหารโรงเรียน

๕. เกี่ยวกับครู เช่น ครูมีชั่วโมงสอนมากเกินไปจนไม่มีเวลาทำการแนะแนว ครูที่กระทรวงส่งบรรจุไปนั้นไม่ตรงกับความต้องการของโรงเรียน การโยกย้ายครูบ่อย ๆ ทำให้แผนงานแนะแนวหยุดชะงัก ครูทั่วไปยังไม่เห็นคุณค่าของการแนะแนว

การส่งครูมารับการอบรมแนะแนวทำให้เกิดปัญหาขาดครูในโรงเรียน การเลือกเฟ้นครูที่จะทำการแนะแนวให้ได้ผลก็นั้นทำได้ยากมาก ครูส่วนใหญ่ไม่ให้ความร่วมมือ ครูไม่มีความรู้เพียงพอเกี่ยวกับสุขภาพจิตของเด็ก ครูไม่มีความสามัคคีในการปฏิบัติงาน

๖. เกี่ยวกับนักเรียน เช่น นักเรียนประพฤติดเกเร หนีโรงเรียน เล่นการพนัน วิวาทกตอย พื้นฐานการเรียนอ่อน ยากจน สุขภาพไม่ดี ขาดความกระตือรือร้นในการเรียน ไม่รู้จักรับผิดชอบตนเอง และไม่รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

๗. เกี่ยวกับการดำเนินงานแนะแนวงานวิชาการ เช่น แบบฟอร์มระเบียบ สะดวกไม่รัดกุมพอ เอกสารต่าง ๆ ของโรงเรียน เช่น สมุทราขาน แผนประจำปี ไม่สอดคล้องกับระเบียบสะสม ไม่มีเอกสารเกี่ยวกับการแนะแนว แหล่งบริการสนเทศด้านการศึกษาและอาชีพมีน้อยมาก โดยเฉพาะในส่วนภูมิภาค ไม่มีข้อทดสอบมาตรฐานที่จะนำมาได้โดยสะดวก การติดตามผลทำได้ยากเพราะนักเรียนไม่ร่วมมือ เอกสารวิจัยเกี่ยวกับการแนะแนวในเมืองไทยมีไม่มาก เป็นต้น

วิธีดำเนินการ

เพื่อให้การศึกษาค้นคว้าเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้น ๆ ดังนี้

๑. การสร้างแบบสอบถาม
๒. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง
๓. การรวบรวมข้อมูล
๔. การจัดกระทำกับข้อมูล

การสร้างแบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามตามลำดับขั้นดังนี้

๑. ศึกษาแบบสอบถามจากปริญญาานิพนธ์และเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง สัมภาษณ์ ครูแนะแนว คณะครู และนักเรียน ของโรงเรียนวัดราชาธิวาส โรงเรียนวัดปากน้ำ และโรงเรียนจันทน์ทุ่นน้ำเพ็ญ และปรึกษากับคณะกรรมการที่ปรึกษาการทำปริญญาโทแผนก
๒. อาศัยความรู้ความเข้าใจจากข้อ ๑. สร้างแบบสอบถามขึ้น ๔ ชุด คือ
  - ๒.๑ แบบสอบถามครูแนะแนว
  - ๒.๒ แบบสอบถามนักเรียน
  - ๒.๓ แบบสอบถามคณะครู
  - ๒.๔ แบบสอบถามผู้บริหารโรงเรียน
๓. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว เสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาการทำปริญญาโทเพื่อตรวจแก้ไข
๔. นำแบบสอบถามนักเรียนที่แก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนโรงเรียน หนึ่งสัปดาห์ จังหวัดชลบุรี จำนวน ๑๐๐ คน เหตุที่เลือกโรงเรียนนี้ก็เพราะว่า

เป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา และมีการจัดบริการแนะแนว เช่นเดียวกับโรงเรียนในกลุ่มตัวอย่าง ต่อจากนั้นได้นำแบบสอบถามมาหาค่าอำนาจจำแนก เลือกเอาเฉพาะข้อใหม่ t. ตั้งแต่ ๑๖ ขึ้นไป ซึ่งมีจำนวน ๒๔ ข้อ (คุณภาพรวม) เมื่อได้แบบสอบถามจริงจำนวน ๒๔ ข้อแล้ว ได้นำแบบสอบถามมาหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีแบ่งครึ่ง (Split - half) ปรากฏว่าค่าความเชื่อมั่น (R_{tt}) = .๘๕

ลักษณะของแบบสอบถาม

แบบสอบถามชุดที่ ๑ เป็นแบบสอบถามครูแนะแนว ๔ ข้อมอกเป็น ๔ ตอนดังนี้

ตอนที่ ๑ ถามรายละเอียดเกี่ยวกับตัวครูแนะแนว ได้แก่ เพศ วุฒิ อายุ อายุราชการ ประสบการณ์ในการทำงานแนะแนว ชั่วโมงสอน และความรู้ด้านการแนะแนว

ตอนที่ ๒ ถามรายละเอียดเกี่ยวกับโรงเรียน ได้แก่ จำนวนนักเรียน จำนวนครู และจำนวนครูแนะแนว

ตอนที่ ๓ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ถามเกี่ยวกับปัญหาที่ครูแนะแนวได้ประสบจากการจัดบริการแนะแนว โดยให้ผู้ตอบประมาณค่าปัญหาต่าง ๆ ตามที่ประมาณว่าในแต่ละข้อมีน้ำหนักเพียงใด โดยการทาบเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหลังข้อความ

ตอนที่ ๔ เป็นแบบสอบถามชนิดปลายเปิด เพื่อให้ครูแนะแนวได้เขียนสิ่งที่ต้องการในการปรับปรุงโรงเรียนแนะแนวดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด

แบบสอบถามชุดที่ ๒ เป็นแบบสอบถามนักเรียน มี ๓ ตอนคือ

ตอนที่ ๑ ถามรายละเอียดเกี่ยวกับตัวนักเรียน ได้แก่ เพศ อายุ

ตอนที่ ๒ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ตามความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน โดยให้นักเรียนทาบเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหลังข้อความตามระดับความคิดเห็น ว่าเห็นด้วยกับข้อความเพียงใด

ตอนที่ ๓ เป็นแบบสอบถามชนิดปลายเปิด เพื่อให้นักเรียนได้เสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน

แบบสอบถามชุดที่ ๓ เป็นแบบสอบถามคณะครู มี ๓ ตอนคือ

ตอนที่ ๑ ตามรายละเอียดเกี่ยวกับตัวครู ได้แก่ เพศ อายุ วุฒิ อายุราชการ ชั่วโมงสอน และความรู้ในด้านการแนะแนว

ตอนที่ ๒ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ตามความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน ข้อคำถามเหมือนกับแบบสอบถามของนักเรียนส่วนหนึ่ง และมีอีกส่วนหนึ่งที่ต่างออกไป

ตอนที่ ๓ เป็นแบบสอบถามชนิดปลายเปิด เพื่อให้คณะครูได้เสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน

แบบสอบถามชุดที่ ๔ เป็นแบบสอบถามผู้บริหารโรงเรียน มี ๓ ตอนคือ

ตอนที่ ๑ ตามรายละเอียดเกี่ยวกับตัวผู้บริหารโรงเรียน ได้แก่ เพศ อายุ วุฒิ อายุราชการ ประสบการณ์ในการทำงานด้านบริหาร ชั่วโมงสอน และความรู้ในด้านการแนะแนว

ตอนที่ ๒ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ตามความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน ข้อคำถามเหมือนกับแบบสอบถามของคณะครูส่วนหนึ่ง และมีอีกส่วนหนึ่งที่ต่างออกไป

ตอนที่ ๓ เป็นแบบสอบถามชนิดปลายเปิด เพื่อให้ผู้บริหารโรงเรียนได้เสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบไปด้วย ครูแนะแนว นักเรียน คณะครู และผู้บริหารโรงเรียน ปีการศึกษา ๒๕๑๘ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น ๘๕๑ คน โดยมีวิธีการเลือกดังนี้

๑. สอดตามจำนวนโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีใช้โรงเรียนมัธยมแบบประสม สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ที่มีการจัดบริการแนะแนว จากศึกษานิเทศก์ ฝ่ายการแนะแนว กรมสามัญศึกษา ปรากฏว่ามีจำนวน ๑๔ โรงเรียน

๒. ครูแนะแนวทุกคนจำนวน ๔๑ คน ผู้บริหารโรงเรียนทุกคนจำนวน ๕๔ คน คณะครูในแต่ละโรงเรียนใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายจากหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา ศิลปะ (ศิลปะศึกษาและศิลปะปฏิบัติ) และพลานามัย หมวดวิชาละ ๒ คน รวมเป็นโรงเรียนละ ๑๔ คน สำหรับนักเรียนใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายมาโรงเรียนละ ๑ ห้องเรียน ๆ ละ ๔๐ คน ดังรายละเอียดในตาราง ๑

ตาราง ๑ แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามโรงเรียน

โรงเรียน	กลุ่มตัวอย่าง				รวม
	ครูแนะแนว	นักเรียน	คณะครู	ผู้บริหาร	
๑. โรงเรียนสาขาน้ำผึ้ง	๑๒	๔๐	๑๔	๔	๗๐
๒. โรงเรียนจันทร์พูนพุ่มบัวเพ็ญ	๕	๔๐	๑๔	๔	๖๓
๓. โรงเรียนวัดปากน้ำ	๓	๔๐	๑๔	๓	๖๐
๔. โรงเรียนคุณนารีรัตนารามวิทยา	๓	๔๐	๑๔	๒	๕๙
๕. โรงเรียนปทุมคงคา	๓	๔๐	๑๔	๔	๖๑
๖. โรงเรียนวัดราชธานี	๓	๔๐	๑๔	๔	๖๑
๗. โรงเรียนวัดราชโอรส	๒	๔๐	๑๔	๒	๖๐
๘. โรงเรียนวิมุตยารามพิทยากร	๒	๔๐	๑๔	๕	๖๑
๙. โรงเรียนวัดสุทธาวาส	๒	๔๐	๑๔	๕	๖๑
๑๐. โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริยาราม	๒	๔๐	๑๔	๔	๖๐
๑๑. โรงเรียนยานนาวาเวทวิทยา	๑	๔๐	๑๔	๔	๕๙
๑๒. โรงเรียนพระโขนงพิทยาลัย	๑	๔๐	๑๔	๓	๕๘
๑๓. โรงเรียนวัดสระเกษ	๑	๔๐	๑๔	๔	๕๙
๑๔. โรงเรียนวัดบวรนิเวศวิหาร	๑	๔๐	๑๔	๔	๕๙
รวม	๔๑	๕๖๐	๑๘๖	๕๔	๘๔๑

การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปมอบให้ผู้บริหารโรงเรียนเพื่อแจกจ่ายแก่คณะครูและครูแนะแนว พร้อมทั้งนักวิจัยรับแบบสอบถามกลับด้วยตนเอง โดยมิได้มีสื่อขอความร่วมมือจากกรมสามัญศึกษา สำหรับนักเรียนผู้วิจัยดำเนินการแจกและรับแบบสอบถามกลับด้วยตนเอง โดยขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียน ก่อนที่จะให้นักเรียนตอบแบบสอบถาม ใ้ชัดเจนให้นักเรียนทราบถึงจุดมุ่งหมาย วิธีการทำ และเน้นให้ทุกคนตอบอย่างอิสระตามความรู้สึกรองตัว เอง นักเรียนส่วนมากใช้เวลาทำประมาณ ๔๐ นาที ผู้วิจัยเก็บแบบสอบถามคืนทันทีเมื่อนักเรียนทำเสร็จ

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อรับแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมดแล้ว ผู้วิจัยได้คัดเลือกเฉพาะฉบับที่ตอบอย่างสมบูรณ์ นำมาพิจารณาวิเคราะห์และคำนวณค่าสถิติตามที่ต้องการ โดยแยกแบบสอบถามเป็น ๔ ชุดดังนี้

- ชุดที่ ๑ เป็นแบบสอบถามครูแนะแนว จดกระทั่งต่อไปนี้
๑. นิจากรดคัดเลือกลูกเอาเฉพาะฉบับที่ตอบอย่างสมบูรณ์ จากกลุ่มตัวอย่าง ๔๑ คน ปรากฏว่าได้ฉบับที่สมบูรณ์ ๓๕ ฉบับ คิดเป็นร้อยละ ๘๕.๓๗ นับว่าเป็นข้อมูลที่ใช้ได้เป็นอย่างดี
  ๒. ข้อมูลที่เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ทำการตรวจให้คะแนน โดยยึดหลักการให้คะแนนแต่ละข้อปัญหาดังนี้

ประสบปัญหา	มากที่สุด	ตรวจให้	๕	คะแนน
ประสบปัญหา	มาก	ตรวจให้	๔	คะแนน
ประสบปัญหา	ปานกลาง	ตรวจให้	๓	คะแนน
ประสบปัญหา	น้อย	ตรวจให้	๒	คะแนน
ประสบปัญหา	น้อยที่สุด	ตรวจให้	๑	คะแนน

๓. เมื่อตรวจให้คะแนนครบทุกฉบับแล้ว นำคะแนนที่ได้มาหาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ของคะแนนแต่ละข้อ ค่าคะแนนเฉลี่ยนี้ผู้วิจัยเรียกว่า "ค่าความสำคัญของปัญหา" การแปลความหมายของค่าความสำคัญของปัญหาในแต่ละข้อถือหลักดังนี้ (Best, John W, Research in Education : I88 - I90)

ค่าความสำคัญตั้งแต่	๑.๐๐ - ๑.๔๙	หมายความว่า	มีปัญหาในข้อนั้น	น้อยที่สุด
ค่าความสำคัญตั้งแต่	๑.๕๐ - ๒.๔๙	หมายความว่า	มีปัญหาในข้อนั้น	น้อย
ค่าความสำคัญตั้งแต่	๒.๕๐ - ๓.๔๙	หมายความว่า	มีปัญหาในข้อนั้น	ปานกลาง
ค่าความสำคัญตั้งแต่	๓.๕๐ - ๔.๔๙	หมายความว่า	มีปัญหาในข้อนั้น	มาก
ค่าความสำคัญตั้งแต่	๔.๕๐ - ๕.๐๐	หมายความว่า	มีปัญหาในข้อนั้น	มากที่สุด

ค่าความสำคัญของปัญหานี้จะเป็นดัชนีบ่งชี้ว่า โดยเฉลี่ยแล้วครูแนะแนวประสบปัญหาในข้อใดมากน้อยเพียงใด

การหาค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สูตรดังนี้

(Guilford, 1965 : 44)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ

$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
$\sum X$	แทน	ผลรวมของน้ำหนักคะแนน
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

$$S = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ

S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$\sum X$	แทน	ผลรวมของน้ำหนักคะแนน
$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของน้ำหนักคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

๔. ทดสอบความมีนัยสำคัญของผลต่างของคะแนนเฉลี่ย (Test of significance between two means) โดยเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ย เพื่อดูความแตกต่างว่ามีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ในกรณีต่อไปนี้

- ๔.๑ ครูแนะแนวที่มีความรู้ในด้านการแนะแนวต่างกัน
- ๔.๒ ครูแนะแนวที่มีประสบการณ์ในการทำงานแนะแนวต่างกัน
- ๔.๓ ครูแนะแนวที่มีอายุราชการต่างกัน

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของปัญหาแต่ละกลุ่ม ใช้ t-test ตามสูตรดังนี้ (ล้วน สายยศ และ อังคนา ตันศิริทันานนท์, ๒๕๑๕ : ๒๑๗)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}}$$

เมื่อ
 $\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑ และที่ ๒ ตามลำดับ
 n_1, n_2 แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างที่ ๑ และที่ ๒ ตามลำดับ
 S_1^2, S_2^2 แทนความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มที่ ๑ และที่ ๒ ตามลำดับ
 ในเมื่อ

$$s^2 = \frac{N\Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{N(N - 1)}$$

s^2 แทนความแปรปรวนของคะแนน

ΣX แทนผลรวมของน้ำหนักคะแนน

ΣX^2 แทนผลรวมของน้ำหนักคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

๕. ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามปลายเปิด ควรพิจารณาความถี่ และจัดอันดับความมากน้อยของความต้องการ

จุดที่ ๒, ๓ และ ๔ เป็นแบบสอบถามนักเรียน คณะครู และผู้บริหารโรงเรียน ตามลำดับ จักรกระทำในตนเองเกี่ยวกับดังนี้

๑. วิจัยความคิดเห็นเฉพาะฉบับที่ตอบอย่างสมบูรณ์ โดยของนักเรียนมีจำนวน ๕๑๗ ฉบับจากจำนวน ๕๖๐ ฉบับ คิดเป็นร้อยละ ๙๒.๓๒ ของคณะครูมีจำนวน ๑๖๓ ฉบับจากจำนวน ๑๙๖ ฉบับ คิดเป็นร้อยละ ๘๓.๑๖ ของผู้บริหารโรงเรียนมีจำนวน ๔๔ ฉบับจากจำนวน ๕๔ ฉบับ คิดเป็นร้อยละ ๘๑.๘๕ ซึ่งนับว่าเป็นข้อมูลที่ใช้ได้อย่างดี

๒. ข้อมูลที่เป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว ทำการตรวจให้คะแนนโดยยึดหลักการให้คะแนนตนเอง เกี่ยวพันกับแบบสอบถามจุดที่ ๑

๓. เมื่อตรวจให้คะแนนทุกฉบับแล้ว นำคะแนนที่ได้มาหาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนแต่ละข้อในแต่ละจุด ค่าคะแนนเฉลี่ยนี้ผู้วิจัยเรียกว่า "ค่าความสำคัญของความถี่ในการแปลความหมายของค่าคะแนนเฉลี่ย" ดัดหลักทำนอง เกี่ยวพันกับแบบสอบถามจุดที่ ๑

๔. ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามปลายเปิด ตรวจพิจารณาความถี่ และจัดอันดับความมากน้อยของข้อเสนอแนะ

เพื่อให้เห็นรายละเอียดชัดเจนยิ่งขึ้น จึงแสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างไว้ในตาราง ๒

ตาราง ๒ แสดงจำนวนแบบสอบถามที่แจกไปและจำนวนที่ตอบอย่างสมบูรณ์

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนแบบสอบถาม		ร้อยละ
	ที่แจกไป	ที่สมบูรณ์	
ครูแนะแนว	๕๑	๓๕	๘๕.๓๗
นักเรียน	๕๖๐	๕๑๗	๙๒.๓๒
คณะครู	๑๙๖	๑๖๓	๘๓.๑๖
ผู้บริหารโรงเรียน	๕๔	๔๔	๘๑.๘๕
รวม	๘๕๑	๗๖๓	๘๙.๖๖

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แบ่งผลของการวิจัยตามความมุ่งหมายของการศึกษา
ค้นคว้าออกเป็น ๔ ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ ๑ เกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของครูแนะแนว ปัญหาที่ครูแนะแนวได้
ประสบจากการจัดบริการแนะแนว ความต้องการของครูแนะแนว และเปรียบเทียบปัญหา
ของครูแนะแนว โดยจำแนกตามความรู้ในด้านการแนะแนว ประสบการณ์ในการทำงาน
แนะแนว และอายุราชการ

ตอนที่ ๒ เกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของนักเรียน ความคิดเห็นเกี่ยวกับการ
การจัดบริการแนะแนว และข้อเสนอแนะในการจัดบริการแนะแนวของนักเรียน

ตอนที่ ๓ เกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของคณะครู ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัด
บริการแนะแนว และข้อเสนอแนะในการจัดบริการแนะแนวของคณะครู

ตอนที่ ๔ เกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้บริหารโรงเรียน ความคิดเห็น
เกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว และข้อเสนอแนะในการจัดบริการแนะแนวของผู้บริหาร
โรงเรียน

ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

การแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๑

ครูแนะแนวที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น ๔๑ คน จากการรวบรวม
แบบสอบถามกลับคืนและคัดแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออกแล้ว ปรากฏว่าเหลือแบบสอบถาม
ที่สมบูรณ์ ๓๕ ฉบับ คิดเป็นร้อยละ ๘๕.๓๗

ผลการศึกษาค้นคว้าในด้านต่าง ๆ ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตาราง ๓ แสดงจำนวนครูแนะแนวจำแนกตามวุฒิ

วุฒิ	ชาย		หญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
M.S. in Ed.	-	-	๑	๒.๘๖	๑	๒.๘๖
กศ.ม. (การแนะแนว)	-	-	๓	๘.๕๗	๓	๘.๕๗
ก.ม. (จิตวิทยา)	-	-	๑	๒.๘๖	๑	๒.๘๖
อ.บ., ค.บ.	-	-	๑	๒.๘๖	๑	๒.๘๖
กศ.บ.	๓	๘.๕๗	๑๘	๕๑.๕๓	๒๑	๖๐.๐๐
วท.บ. (จิตวิทยา)	-	-	๒	๕.๗๑	๒	๕.๗๑
ค.บ.	-	-	๑	๒.๘๖	๑	๒.๘๖
ป.ม. หรือ พ.ม.	๑	๒.๘๖	๔	๑๑.๕๓	๕	๑๔.๒๙
รวมทั้งสิ้น	๔	๑๑.๕๓	๓๑	๘๘.๕๗	๓๕	๑๐๐

จากตาราง ๓ แสดงให้เห็นว่า จำนวนครูแนะแนวทั้งสิ้น ๓๕ คน เป็นชาย ๔ คน หญิง ๓๑ คน ครูแนะแนวมีวุฒิ กศ.บ.มากที่สุด คือจำนวน ๒๑ คนหรือร้อยละ ๖๐ รองลงมาคือ ป.ม.หรือ พ.ม. จำนวน ๕ คนหรือร้อยละ ๑๔.๒๙ ส่วนวุฒิ M.S. in Ed. ค.ม.(จิตวิทยา) อ.บ., ค.บ. และ ค.บ. มีน้อยที่สุด คืออย่างละ ๑ คนหรือร้อยละ ๒.๘๖

ตาราง ๔ แสดงจำนวนครูแนะแนวจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
๒๑ - ๒๕ ปี	๗	๒๐.๐๐
๒๖ - ๓๐ ปี	๑๐	๒๘.๕๗
๓๑ - ๓๕ ปี	๖	๑๗.๑๔
๓๖ - ๔๐ ปี	๒	๕.๗๑
๔๑ - ๔๕ ปี	๔	๑๑.๔๓
๔๖ - ๕๐ ปี	๒	๕.๗๑
๕๑ - ๕๕ ปี	๔	๑๑.๔๓
รวม	๓๕	๑๐๐

จากตาราง ๔ ปรากฏว่า ครูแนะแนวที่มีอายุ ๒๖ - ๓๐ ปีมีมากที่สุด คือจำนวน ๑๐ คน หรือร้อยละ ๒๘.๕๗ รองลงมาคืออายุ ๒๑ - ๒๕ ปี มีจำนวน ๗ คน หรือร้อยละ ๒๐.๐๐ ครูแนะแนวที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือผู้ที่มีอายุ ๓๖ - ๔๐ ปี และอายุ ๔๖ - ๕๐ ปี ซึ่งมีจำนวนช่วงละ ๒ คน หรือร้อยละ ๕.๗๑

ตาราง ๕ แสดงจำนวนครูแนะแนวจำแนกตามอายุราชการ

รวม		ต่ำกว่า ๑ ปี		๑ - ๓ ปี		๔ - ๖ ปี		๗ - ๙ ปี		๑๐ ปีขึ้นไป	
คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
๓๕	๑๐๐	๒	๕.๗๑	๑๑	๓๑.๔๓	๕	๑๔.๒๘	๔	๑๑.๔๓	๑๓	๓๗.๑๔

จากตาราง ๕ ปรากฏว่าครูแนะแนวที่มีอายุราชการ ๑๐ ปีขึ้นไป มีจำนวนมากที่สุด คือ ๑๓ คน หรือร้อยละ ๓๗.๑๔ รองลงมาคือ ๑ - ๓ ปี มีจำนวน ๑๑ คน หรือร้อยละ ๓๑.๔๓ ส่วนผู้ที่มีอายุราชการต่ำกว่า ๑ ปีมีจำนวนน้อยที่สุด คือ ๒ คนหรือร้อยละ ๕.๗๑

ตาราง ๖ แสดงจำนวนครูแนะแนวจำแนกตามชั่วโมงที่สอน
ปีงบประมาณ

รวม		ไม่สอน		๑ - ๕ ชม.		๖ - ๑๐ ชม.		๑๑-๑๕ ชม.		๑๖-๒๐ ชม.		๒๑ ชม.ขึ้นไป	
คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
๓๕	๑๐๐	๖	๑๗.๑๔	-	-	๓	๘.๕๗	๔	๑๑.๔๓	๑๒	๓๔.๒๘	๕	๑๔.๒๘

จากตาราง ๖ แสดงว่าครูแนะแนวที่ต้องทำการสอน ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมงมีจำนวนมากที่สุด คือ ๑๒ คน หรือร้อยละ ๓๔.๒๘ รองลงมาคือผู้ที่สอน ๑๑ - ๑๕ ชั่วโมง มีจำนวน ๕ คน หรือร้อยละ ๑๔.๒๘ ส่วนครูแนะแนวที่ไม่ต้องทำการสอนเลยมีจำนวน ๖ คน หรือร้อยละ ๑๗.๑๔

ตาราง ๗ แสดงจำนวนครูแนะแนวจำแนกตามเวลาที่ทำงานด้านแนะแนวมาแล้ว

รวม		ต่ำกว่า ๑ ปี		๑ - ๓ ปี		๔ - ๖ ปี		๗ - ๙ ปี		๑๐ ปีขึ้นไป	
คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
๓๕	๑๐๐	๔	๑๑.๔๓	๒๗	๗๗.๑๔	๑	๒.๘๖	-	-	๓	๘.๕๗

จากตาราง ๗ แสดงว่าครูแนะแนวที่เคยทำงานด้านกรแนะแนวมาแล้ว ๑ - ๓ ปี มีจำนวนมากที่สุด คือ ๒๗ คน หรือร้อยละ ๗๗.๑๔ รองลงมาคือต่ำกว่า ๑ ปี จำนวน ๔ คน หรือร้อยละ ๑๑.๔๓ ส่วนครูแนะแนวที่ประสบการณ์ในตำแหน่งนี้ ๔ ปีขึ้นไปมีรวมกันเพียง ๔ คน

ตาราง ๘ แสดงจำนวนครูแนะแนวจำแนกตามความรู้ในด้านการแนะแนว

ความรู้ในด้านการแนะแนว	คน	ร้อยละ
ปริญญาโททางการแนะแนวหรือจิตวิทยา	๕	๑๐.๒๐
ปริญญาตรีวิชาเอกทางการแนะแนวหรือจิตวิทยา	๑	๒.๐๔
เคยอบรมวิชาการแนะแนวระดับผู้บังคับของกระทรวงศึกษาธิการ ตามหลักสูตรไม่น้อยกว่า ๓ เดือน	๗	๑๙.๒๙
เคยอบรมวิชาการแนะแนวตามหลักสูตรระยะสั้น ๑ - ๒ สัปดาห์	๑๑	๒๒.๘๕
เคยศึกษามาย่างในหลักสูตรการแนะแนวเบื้องต้น ขณะที่ศึกษาอยู่ในสถาบัน	๒๑	๕๙.๘๖
ไม่เคยศึกษามาก่อนเลย	๔	๘.๑๖
รวม	๕๕*	๑๐๐

* คอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ

จากตาราง ๘ แสดงว่าครูแนะแนวที่เคยศึกษามาย่างในหลักสูตรการแนะแนวเบื้องต้น มีจำนวนมากที่สุด คือ ๒๑ คน หรือร้อยละ ๕๙.๘๖ รองลงไปคือผู้ที่เคยอบรมระยะสั้น ๑ - ๒ สัปดาห์ จำนวน ๑๑ คน และผู้ที่ไม่เคยศึกษามาก่อนมี ๔ คน หรือร้อยละ ๘.๑๖

✓ ปัญหาในการจัดบริการแนะแนว

ในการดำเนินงานแนะแนวของโรงเรียน ครูแนะแนวได้ประสบปัญหาค้นต่าง ๆ ดังรายละเอียดในตาราง ๕

ตาราง ๕ แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความสำคัญของปัญหา ($\bar{X}$) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S)

ที่	ปัญหา	$\bar{X}$	S
	✓ <u>ปัญหาเกี่ยวกับผู้บริหารโรงเรียน</u>		
๑	ผู้บริหารโรงเรียนไม่เห็นคุณค่าประโยชน์ของบริการแนะแนว	๒.๒๓	๑.๑๙๐๒
๒	ผู้บริหารโรงเรียนไม่สนับสนุนการจัดบริการแนะแนว	๑.๘๓	๐.๙๕๕๔
๓	มีการขัดแย้งระหว่างครูที่ระเบียบวินัยของโรงเรียนกับการดำเนินงานแนะแนว	๓.๑๗	๑.๐๙๑๐๖
๔	ผู้บริหารโรงเรียนไม่ได้วางโครงการปฏิบัติงานแนะแนวอย่างรัดกุมเพียงพอ	๒.๘๓	๑.๒๔๗๔
๕	ผู้บริหารโรงเรียนไม่มีเทคนิคในการขอความร่วมมือจากทุกฝ่าย	๒.๓๔	๑.๓๒๗๑
๖	ผู้บริหารโรงเรียนไม่มีความรู้ในด้านบริการแนะแนว	๒.๐๖	๑.๒๘๒๐
๗	ผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และคณะครู มีการติดต่อประสานงานกันน้อย	๒.๖๙	๑.๑๘๒๕
	✓ <u>ปัญหาเกี่ยวกับโรงเรียน</u>		
๘	โรงเรียนมีห้องไม่เพียงพอที่จะจัดเป็นห้องแนะแนวโดยเฉพาะ	๒.๘๐	๑.๖๐๕๑

ตาราง ๕ (ต่อ)

ที่	ปัญหา	$\bar{X}$	S
๕	โรงเรียนขาดงบประมาณในการจัดบริการแนะแนว	๓.๐๐	๑.๓๗๑๙
๑๐	การที่โยกย้ายครูระหว่างปีการศึกษาทำให้แผนงาน แนะแนวหยุดงัก	๖.๐๖	๑.๒๕๒๐
๑๑	โรงเรียนไม่มีเวลาที่จะจัดกิจกรรมโฮมรูม	๒.๕๐	๑.๕๓๙๘
๑๒	โรงเรียนขาดการประชาสัมพันธ์งานแนะแนวภายใน โรงเรียน	๒.๘๖	๑.๑๘๑๖
๑๓	โรงเรียนขาดการประชาสัมพันธ์งานแนะแนวภายนอก โรงเรียน	๓.๑๕	๑.๒๕๐๐
๑๔	โรงเรียนต้องรับภาระสอนนักเรียนที่มีปัญหาเกิน อัตราที่กำหนด	๓.๓๗	๑.๐๐๒๕
	<u>ปัญหาเกี่ยวกับครูแนะแนว</u>		
๑๕	ครูแนะแนวมีชั่วโมงสอนมากจนไม่มีเวลาทำงาน ด้านการแนะแนวอย่างเต็มที่	๓.๒๖	๑.๕๒๑๓
๑๖	ครูแนะแนวมีความรู้และทักษะในด้านการแนะแนว ไม่เพียงพอ	๒.๘๓	๐.๘๘๐๖
๑๗	จำนวนครูแนะแนวในโรงเรียนมีน้อยเกินไป	๓.๗๑	๐.๙๘๗๓
๑๘	ครูแนะแนวไม่ได้รับการศึกษาและฝึกอบรมวิชา การแนะแนวมาโดยเฉพาะ	๒.๘๓	๑.๐๘๗๗
๑๙	ครูแนะแนวไม่เคยผ่านการอบรมวิชาการแนะแนว มาก่อน	๒.๓๕	๑.๑๖๑๗
๒๐	ครูแนะแนวกับนักเรียนขาดความสัมพันธ์อันดีต่อกัน	๒.๐๐	๑.๐๒๘๙

ตาราง ๕ (ต่อ)

ที่	ปัญหา	$\bar{X}$	S
๒๑	ครูแนะแนวกับผู้บริหารโรงเรียนขาดความสัมพันธ์อันดีต่อกัน	๒.๐๖	๑.๑๙๘
๒๒	ครูแนะแนวกับคณะกรรมการขาดความสัมพันธ์อันดีต่อกัน	๒.๒๐	๐.๕๐๐๘
	✓ <u>ปัญหาเกี่ยวกับคณะครูในโรงเรียน</u>		
๒๓	คณะครูไม่เห็นคุณค่าประโยชน์ของบริการแนะแนว	๒.๘๗	๐.๘๕๘๘
๒๔	คณะครูขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องการแนะแนว	๓.๐๖	๐.๘๖๘๘
๒๕	คณะครูไม่ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการแนะแนว	๒.๘๐	๐.๘๖๘๐
๒๖	คณะครูขาดความสามัคคีในการปฏิบัติงาน	๒.๖๖	๑.๐๕๕๕
๒๗	คณะครูมีทัศนคติไม่ดีต่อการแนะแนว	๒.๕๑	๑.๐๑๐๘
๒๘	คณะครูมีชั่วโมงสอนมากจนไม่มีเวลาช่วยทำงานด้านการแนะแนว	๓.๕๗*	๑.๐๖๖๑
	✓ <u>ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน</u>		
๒๙	นักเรียนมักประพฤติพลาด เกเรและฝ่าฝืนระเบียบวินัยของโรงเรียน	๓.๘๐	๑.๑๑๖๗
๓๐	นักเรียนส่วนใหญ่เรียนอ่อน มีพื้นฐานการเรียนต่ำ	๓.๒๘	๑.๑๐๐๐
๓๑	นักเรียนไม่เห็นคุณค่าประโยชน์ของบริการแนะแนว	๓.๐๐	๐.๖๔๑๖
๓๒	นักเรียนมักแก้ปัญหาด้วยตนเองโดยไม่ปรึกษาครูแนะแนว	๓.๕๑	๐.๗๘๒๘
๓๓	นักเรียนมีความกระดากอายครูแนะแนว	๓.๒๐	๐.๘๓๓๐
๓๔	นักเรียนไม่ใคร่ยอมรับความจริงกับครูแนะแนว	๒.๘๑	๐.๘๑๖๘

ตาราง ๕ (ต่อ)

ที่	ปัญหา	X̄	S
๓๕	โรงเรียนขาดการสำรวจปัญหาและความต้องการ ของนักเรียน	๓.๐๙	๐.๘๑๗๘
๓๖	✓ ปัญหาเกี่ยวกับผู้ปกครองนักเรียน ผู้ปกครองนักเรียนไม่ให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียน เท่าที่ควร	๓.๒๐	๐.๗๕๖๐
๓๗	ผู้ปกครองนักเรียนไม่สนใจกิจกรรมต่าง ๆ ของ โรงเรียน	๓.๒๖	๑.๐๑๐๐
๓๘	ผู้ปกครองนักเรียนไม่สนใจบุคลากรของตน ถือว่า โรงเรียนรับผิดชอบแต่เพียงฝ่ายเดียว	๓.๖๐	๐.๙๑๓๙
๓๙	ผู้ปกครองนักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียน	๒.๖๓	๐.๗๕๒๐
๔๐	ผู้ปกครองนักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อครูแนะแนว	๒.๑๑	๐.๗๕๘๑
๔๑	ผู้ปกครองนักเรียนไม่เข้าใจระดับสติปัญญา ความ สามารถ ความสนใจ และความถนัด ของบุตรหลาน ของตน	-	๐.๗๕๕๘
๔๒	ผู้ปกครองนักเรียนส่วนใหญ่มีฐานะยากจน	๓.๖๖	๑.๐๒๗๓
๔๓	ผู้ปกครองนักเรียนไม่เชื่อถือและไม่ยอมรับทั้ง คำแนะนำของทางโรงเรียน	๒.๕๗	๐.๘๘๔๐
๔๔	ผู้ปกครองนักเรียนไม่มีเวลาที่จะดูแลบุตรหลาน ของตนอย่างเพียงพอ	๔.๐๐	๐.๘๐๘๓

ที่	ปัญหา	$\bar{X}$	S
	✓ <u>ปัญหาเกี่ยวกับทรัพยากร ในชุมชนที่จะส่งเสริม</u> <u>บริการแนะแนว</u>		
๔๕	ขาดความร่วมมือจากบุคคลภายนอกในการจัด กิจกรรมการแนะแนว	๒.๘๓	๐.๘๕๗๐
๔๖	ขาดความร่วมมือจากสมาชิกนิสิตเก่าหรือสมาคม ผู้ปกครองและครู	๒.๗๗	๑.๑๔๐๒
๔๗	ขาดวิทยากรที่จะเชิญมาให้คำแนะนำแก่นักเรียน	๒.๑๗	๑.๐๑๙๑
๔๘	แหล่งบริการให้ความรู้แก่นักเรียนในชุมชนมีไม่พอ	๓.๒๐	๐.๘๖๗๗
๔๙	สภาพทางเศรษฐกิจและสังคมในชุมชนที่โรงเรียน ตั้งอยู่ไม่เหมาะสม เช่น ประชาชนยากจน อยู่ใน แหล่งเสื่อมโทรม	๓.๘๖	๑.๒๒๐๙
	✓ <u>ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งอื่น ๆ</u>		
๕๐	ขาดเอกสารเกี่ยวกับการแนะแนว	๓.๑๗	๐.๘๕๘๘
๕๑	ขาดข้อทดสอบมาตรฐานที่จะนำมาใช้ในการแนะแนว	๓.๘๓	๑.๐๘๖๓
๕๒	การติดตามผลนักเรียนไม่ไต่ยอดเท่าที่ควร เพราะ ขาดความร่วมมือจากนักเรียน	๓.๕๑	๐.๘๘๖๘
๕๓	เอกสารการวิจัยเกี่ยวกับการแนะแนวมีไม่เพียงพอ	๓.๘๖	๐.๘๕๐๐
๕๔	เจ้าหน้าที่ของแผนกแนะแนวไม่มี เช่น เสมียนพิมพ์ที่คิด	๓.๘๖	๑.๘๓๗๗
๕๕	วัสดุเครื่องใช้ในงานแนะแนวมีไม่เพียงพอ	๓.๘๐	๑.๑๓๖๘
๕๖	ขาดตำราเกี่ยวกับการแนะแนวสำหรับเพิ่มพูนความรู้ แก่ครูแนะแนวและคณะครู	๓.๘๐	๑.๐๘๐๐

<u>หมายเหตุ</u>	ความหมายของค่าความสำคัญของปัญหา (X̄)
๑.๐๐ - ๑.๔๙	หมายความว่า มีปัญหาน้อยที่สุด
๑.๕๐ - ๒.๔๙	หมายความว่า มีปัญหาน้อย
๒.๕๐ - ๓.๔๙	หมายความว่า มีปัญหาปานกลาง
๓.๕๐ - ๔.๔๙	หมายความว่า มีปัญหามาก
๔.๕๐ - ๕.๐๐	หมายความว่า มีปัญหามากที่สุด

✓ จากตาราง ๘ จะเห็นว่า ปัญหาที่ครูแนะแนวประสบจากการจัดบริการแนะแนว
 ที่ระดับ "มาก" ได้แก่

๑. จำนวนครูแนะแนวมีน้อยเกินไป
  ๒. คณะครูมีชั่วโมงสอนมากจนไม่มีเวลาดำเนินงานด้านบริการแนะแนว
  ๓. นักเรียนมักแก้ปัญหาด้วยตนเองโดยไม่ปรึกษาครูแนะแนว
  ๔. ผู้ปกครองนักเรียนไม่สนใจบุตรหลานของตน ถือว่าโรงเรียน
 รับผิดชอบแต่เพียงฝ่ายเดียว
  ๕. ผู้ปกครองนักเรียนไม่เข้าใจระดับสติปัญญา ความสามารถ ความสนใจ
 และความถนัดของบุตรหลานของตน
  ๖. ผู้ปกครองนักเรียนส่วนใหญ่มีฐานะยากจน
  ๗. ผู้ปกครองนักเรียนไม่มีเวลาที่จะดูแลบุตรหลานของตนอย่างเพียงพอ
  ๘. การติดตามผลนักเรียนไม่ได้ผลเท่าที่ควร เพราะขาดความร่วมมือ
 จากนักเรียน
  ๙. เจ้าหน้าที่ของแผนกแนะแนวไม่มี เงิน เต็มขั้นพิมพ์ดีด
  ๑๐. วัสดุเครื่องใช้ในงานแนะแนวมีไม่เพียงพอ
- ✓ ปัญหาที่ครูแนะแนวประสบในระดับ "น้อย" ได้แก่
๑. ปัญหาเกี่ยวกับผู้บริหารโรงเรียน
  ๒. การโยกย้ายครูระหว่างปีการศึกษาที่มีผลต่อการดำเนินงานแนะแนว
  ๓. เวลาที่จะจัดกิจกรรมโฮมรูม

๔. การผ่านการอบรมวิชาการแนะแนวของครูแนะแนว
๕. ความสัมพันธ์ของครูแนะแนวที่มีต่อนักเรียน ผู้บริหาร โรงเรียน

และคณะครู

๖. ทักษะที่ไม่ดีของผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อครูแนะแนว
๗. การขาดแคลนวิทยากรที่จะเข้ามาให้คำแนะนำแก่นักเรียน
สำหรับปัญหาในข้ออื่น ๆ ครูแนะแนวส่วนใหญ่ประสบปัญหาในระดับ "ปานกลาง"

✓ ความต้องการของครูแนะแนว

จากการให้ตอบแบบสอบถามปลายเปิด ปรากฏว่าครูแนะแนวมีความต้องการ
สิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้ เพื่อดำเนินงานแนะแนวให้มีประสิทธิภาพ คือ

๑. เงินจำนวนครูแนะแนว โดยเฉพาะผู้ที่ได้ศึกษาเล่าเรียนมาทางด้านนี้
โดยตรง
๒. ห้องแนะแนวที่เป็นสัดส่วน กว้างขวางพอที่ครูแนะแนวทุกคนอยู่ได้
และมีความมิดชิดพอที่เด็กจะมีความรู้สึกปลอดภัยในการมาขอรับคำปรึกษา
๓. เอกสารการแนะแนวที่ทันสมัยเพื่อแนะนำแก่เด็ก เช่น เอกสารเกี่ยวกับ
การศึกษาต่อ
๔. วัสดุเครื่องใช้ที่จำเป็นสำหรับงานแนะแนว เช่น โต๊ะ เก้าอี้
ตู้เก็บเอกสาร ชั้นวางหนังสือ เครื่องบันทึกเสียง เป็นต้น
๕. ให้ทางโรงเรียนแต่งตั้งคณะกรรมการแนะแนว ประกอบด้วยผู้บริหาร
โรงเรียน ครูแนะแนว และคณะครูทุกระดับชั้น
๖. ให้ครูแนะแนวมีชั่วโมงสอนน้อยลง
๗. ต้องการงบประมาณสำหรับเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดกิจกรรม
๘. ต้องการให้มีการอบรมคณะครูและผู้บริหารโรงเรียนให้มีความรู้ความ
เข้าใจในงานแนะแนว เพื่อให้ความสนับสุนนมากกว่านี้
๙. ต้องการแบบทดสอบต่าง ๆ หนังสือ และเอกสารที่เพิ่มพูนความรู้ใน
งานการแนะแนว

• เปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาของครูแนะแนวที่มีความรู้ด้านการแนะแนวต่างกัน โดยแบ่งครูแนะแนวเป็น ๒ กลุ่ม ดังนี้

๑. ครูแนะแนวที่เคยอบรมวิชาการแนะแนวระดับวุฒิบัตรของกระทรวงศึกษาธิการ ตามหลักสูตรไม่บ่อยกว่า ๓ เดือน หรือครูแนะแนวที่จบปริญญาตรี, ประกาศนียบัตรชั้นสูง วิชาเฉพาะ หรือจบปริญญาโททางการแนะแนวหรือจิตวิทยา (มีความรู้ด้านการแนะแนวมมาก)
๒. ครูแนะแนวที่เคยอบรมวิชาการแนะแนว ๑ - ๒ สัปดาห์ หรือเคยศึกษามานาน ในหลักสูตรการแนะแนวเบื้องต้น (Introduction to Guidance) หรือไม่เคยศึกษามาก่อนเลย (มีความรู้ด้านการแนะแนวน้อย)

ตาราง ๑๐ กาสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาของครูแนะแนวที่มีความรู้ในด้านการแนะแนวแตกต่างกัน

ความรู้	กาสถิติพื้นฐาน				t
	N	ΣX	$\bar{X}$	S	
มีความรู้ด้านการแนะแนวมมาก	๑๓	๒๐๙๖	๒.๘๓๕๑	๑.๑๙๑๓	๑.๗๔๘*
มีความรู้ด้านการแนะแนวน้อย	๒๒	๓๖๖๗	๒.๕๗๖๔	๑.๑๙๔๔	

* แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๑๐ พบว่า ครูแนะแนวที่มีความรู้ในด้านการแนะแนวมมาก ประสบปัญหาโดยเฉลี่ยน้อยกว่าครูแนะแนวที่มีความรู้ในด้านการแนะแนวน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

เปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาของครูแนะแนวที่ประสบกรรมในการทำงาน
ด้านการแนะแนวต่างกัน โดยแบ่งครูแนะแนวเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มที่ประสบกรรม
มาแล้ว ๒ ปีขึ้นไป และกลุ่มที่ประสบกรรมต่ำกว่า ๒ ปี

ตาราง ๑๑ ค่าสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาของ
ครูแนะแนวที่ประสบกรรมในการทำงานแนะแนวแตกต่างกัน

ประสบกรรมในการทำงาน ด้านการแนะแนว	ค่าสถิติพื้นฐาน				t
	N	ΣX	$\bar{X}$	S	
๒ ปีขึ้นไป ต่ำกว่า ๒ ปี	๑๒	๑๙๓๑	๒.๔๔๒๕	๑.๑๒๙๖	๑.๗๕๘๘*
	๒๓	๓๘๓๒	๒.๙๗๕๑	๑.๒๗๕๖	

* แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๑๑ พบว่าครูแนะแนวที่ประสบกรรมในการทำงานแนะแนว ๒ ปีขึ้นไป
ประสบปัญหาโดยเฉลี่ยน้อยกว่าครูแนะแนวที่ประสบกรรมในการทำงานแนะแนวน้อยกว่า ๒ ปี
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

เปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาของครูแนะแนวที่มีอายุราชการต่างกัน โดย
แบ่งครูแนะแนวเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีอายุราชการมากกว่า ๓ ปี และกลุ่มที่มี
อายุราชการไม่เกิน ๓ ปี

ตาราง ๑๒ การสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาของ
ครูแนะแนวที่มีอายุราชการแตกต่างกัน

อายุราชการ	การสถิติพื้นฐาน				t
	N	ΣX	$\bar{X}$	S	
มากกว่า ๓ ปี	๒๖	๓๕๕๖	๒.๘๘๓๑	๑.๑๘๕๘	๒.๗๖๑๘*
ไม่เกิน ๓ ปี	๑๓	๖๑๑๑	๓.๐๘๗๐	๑.๑๘๖๘	

* แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๑๒ พบว่าครูแนะแนวที่มีอายุราชการมากกว่า ๓ ปี ประสบปัญหา
โดยเฉลี่ยน้อยกว่าครูแนะแนวที่มีอายุราชการไม่เกิน ๓ ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .๐๑ /

การแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๒

นักเรียนที่ได้เข้ารับการศึกษารุ่นนี้จำนวนทั้งสิ้น ๕๖๐ คน จากการรวบรวม
แบบสอบถามฉบับที่ ๑ และคัดแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออกแล้ว ปรากฏว่าเหลือแบบสอบถาม
ที่สมบูรณ์ ๕๑๗ ฉบับ คิดเป็นร้อยละ ๙๒.๓๒

ผลการศึกษาค้นคว้าในด้านต่าง ๆ ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตาราง ๑๓ แสดงจำนวนนักเรียนจำแนกตามอายุ

อายุ	ชาย		หญิง		รวม	
	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
๑๘ ปี	๓๑	๖.๐๐	๘	๑.๖๘	๔๐	๘.๖๘
๑๙ ปี	๑๒๔	๒๓.๘๘	๕๗	๑๑.๐๓	๑๘๑	๓๕.๐๑
๒๐ ปี	๑๖๖	๓๒.๑๑	๖๗	๑๒.๘๖	๒๓๓	๔๘.๐๗
๒๑ ปี	๓๗	๗.๑๖	๒๖	๕.๐๓	๖๓	๑๓.๑๙
รวม	๓๕๘	๖๘.๒๕	๑๕๘	๓๐.๗๕	๕๑๖	๑๐๐

จากตาราง ๑๓ แสดงว่า จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น ๕๑๖ คน เป็นชาย ๓๕๘ คน หญิง ๑๕๘ คน นักเรียนมีอายุ ๒๐ ปีมากที่สุด คือจำนวน ๒๓๓ คน หรือร้อยละ ๔๕.๐๗ รองลงมาคืออายุ ๑๙ ปี จำนวน ๑๘๑ คน หรือร้อยละ ๓๕.๐๑ ส่วนอายุ ๑๘ ปี มีจำนวนน้อยที่สุด คือ ๔๐ คน หรือร้อยละ ๗.๖๘

สำหรับความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการบริการแนะแนวของนักเรียน ที่มีต่อโรงเรียนของตน ปรากฏผลการวิเคราะห์ดังนี้

ตาราง ๑๔ แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความสำคัญของความคิดเห็น ($\bar{X}$) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ของนักเรียน

ที่	ข้อความ	$\bar{X}$	S
๑	ครูแนะแนวในโรงเรียนของนักเรียนมีจำนวนเพียงพอแล้ว	๒.๓๐	๐.๘๑๐๘
๒	ครูแนะแนวมีเวลาอย่างเพียงพอในการดำเนินงานแนะแนว	๒.๔๗	๐.๙๓๕๖
๓	กิจกรรมการแนะแนวที่จัดไปนั้นส่วนมากนักเรียนสนใจ	๓.๐๕	๑.๑๐๗๑
๔	การจัดกิจกรรมการแนะแนวได้รับความร่วมมือจากบุคลากรทุกฝ่ายเป็นอย่างดี	๓.๒๘	๐.๘๖๕๓
๕	แผนกแนะแนวควรมีห้องโถงพิเศษ	๓.๖๕	๑.๒๘๘๗
๖	ครูแนะแนวควรจะมาทำงานที่แผนกแนะแนวโดยตรง	๔.๐๑	๑.๑๓๖๘
๗	ในโรงเรียนของนักเรียนควรจะมีแผนกแนะแนวเพื่อให้บริการแก่นักเรียน	๔.๑๑	๑.๑๖๘๖
๘	การจัดบริการแนะแนวมีส่วนกระตุ้นให้นักเรียนสนใจในการเรียนมากขึ้น	๓.๘๖	๐.๘๔๖๘
๙	ครูแนะแนวในโรงเรียนมีคุณสมบัติเหมาะสมคือดี	๓.๓๘	๐.๘๔๗๓
๑๐	การจัดกิจกรรมการแนะแนวทำให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวางขึ้นเกี่ยวกับการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ	๓.๘๘	๐.๘๖๘๔
๑๑	การให้บริการต่างๆ ของแผนกแนะแนวมีความสะดวกรวดเร็ว	๒.๘๘	๑.๔๒๓๒
๑๒	การจัดบริการแนะแนวมีส่วนลดปัญหาของนักเรียน	๓.๕๘	๑.๐๓๓๗
๑๓	ครูแนะแนวควรมีเวลาให้นักเรียนพบปะอย่างพอเพียง	๓.๖๑	๑.๒๔๒๘

ตาราง ๑๔ (ต่อ)

ที่	ข้อความ	$\bar{X}$	S
๑๔	นักเรียนควรมีส่วนร่วมในการเลือกผู้ที่จะมาทำหน้าที่ ครูแนะแนว	๓.๑๕	๑.๒๗๑๐
๑๕	โรงเรียนมีหนังสือและเอกสารแนะแนวทางศึกษาคือ "วีดิประกอบอาชีพไว้บริการนักเรียนอย่างพอเพียง	๒.๕๒	๑.๑๐๘๓
๑๖	สภาพของห้องแนะแนวเหมาะสมแล้ว	๒.๖๖	๑.๑๓๓๘
๑๗	ครูแนะแนวควรเป็นผู้ที่ประสบการณ์ในการสอน	๔.๑๔	๐.๘๓๘๒
๑๘	ระเบียบสงวนเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษาเด็ก	๓.๖๕	๑.๐๖๕๐
๑๙	การแนะแนวเป็นการจัดเพื่อนักเรียนทุกคน มิใช่แค่ เฉพาะนักเรียนที่มีปัญหา	๔.๑๖	๑.๐๑๑๘
๒๐	งานแนะแนวจะสำเร็จจึงได้ต้องอาศัยความร่วมมือ จากทุก ๆ ฝ่าย	๔.๔๓	๐.๘๗๔๑
๒๑	บริการแนะแนวเป็นวงมีประโยชน์	๓.๘๐	๐.๘๒๗๘
๒๒	หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดการอบรมครูแนะแนว และคณะครู เพื่อให้มีความรู้ด้านการแนะแนวมากขึ้น	๔.๑๓	๐.๘๒๔๖
๒๓	ครูแนะแนวควรเป็นผู้ที่มีความสามารถหลาย ๆ ด้าน	๔.๒๔	๐.๘๕๖๖
๒๔	นักเรียนที่ความกระตือรือร้นครูแนะแนว ไม่อยาก ไปพบเมื่อนักเรียนมีปัญหา	๓.๒๘	๑.๒๘๓๘

หมายเหตุ	ความหมายของค่าความสำคัญของการคิดเห็น ($\bar{X}$)
๑.๐๐ - ๑.๔๘	หมายความว่า เห็นด้วยน้อยที่สุด
๑.๕๐ - ๒.๔๘	หมายความว่า เห็นด้วยน้อย
๒.๕๐ - ๓.๔๘	หมายความว่า เห็นด้วยปานกลาง
๓.๕๐ - ๔.๔๘	หมายความว่า เห็นด้วยมาก
๔.๕๐ - ๕.๐๐	หมายความว่า เห็นด้วยมากที่สุด

จากตาราง ๑๔ จะเห็นว่าถึงที่นักเรียนมีความเห็นด้วยในระดับ "มาก" ได้แก่

๑. แผนกแนะแนวกรรมมีห้องโดยเฉพาะ
  ๒. ครูแนะแนวกรรมจะศึกษามาทางค่านแนะแนวโดยตรง
  ๓. ในโรงเรียนควรจะมีแผนกแนะแนว
  ๔. การจัดบริการแนะแนวมีส่วนกระตุ้นให้นักเรียนสนใจในการเรียน
- มากจน
๕. การจัดกิจกรรมกรรมแนะแนวทำให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวางขึ้น
- เกี่ยวกับการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

๖. การจัดบริการแนะแนวมีส่วนลดปัญหาของนักเรียน
  ๗. ครูแนะแนวควรมีเวลาให้นักเรียนพบปะอย่างพอเพียง
  ๘. ครูแนะแนวควรเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอน
  ๙. ระเบียบสะสมเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษาเด็ก
  ๑๐. การแนะแนวเป็นการจัดเพื่อนักเรียนทุกคน มิใช่แต่เฉพาะ
- นักเรียนที่มีปัญหา

๑๑. งานแนะแนวจะสำเร็จลงได้ต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่าย
  ๑๒. บริการแนะแนวเป็นกิจกรรมที่ประโยชน์
  ๑๓. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดการอบรมกรรมแนะแนวและคณะครู
- เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจการแนะแนวมากขึ้น

๑๔. ครูแนะแนวควรเป็นผู้ที่มีความสามารถหลาย ๆ ด้าน

สิ่งที่นักเรียนมีความเห็นด้วยในระดับ "น้อย" ได้แก่

- ๑. ครูแนะแนวมีจำนวนเพียงพอแล้ว
- ๒. ครูแนะแนวมีเวลาอย่างเพียงพอในการดำเนินงานแนะแนว

สำหรับความเห็นในข้ออื่น ๆ นักเรียนมีความเห็นด้วยในระดับ "ปานกลาง"

✓ ข้อเสนอแนะของนักเรียนในการจัดการแนะแนว มีดังนี้คือ

- ๑. เพิ่มจำนวนครูแนะแนวให้มากขึ้น และให้ครูแนะแนวได้มีเวลาพบปะกับนักเรียนมากยิ่งขึ้น
- ๒. ครูแนะแนวควรมีทั้งเพศชายและเพศหญิง เป็นผู้ที่มีเมตตาใจใส มีประสบการณ์ในชีวิต และมีความเห็นอกเห็นใจเด็ก
- ๓. จัดห้องแนะแนวที่สะดวกสบาย กว้างขวาง และมีชีวิต
- ๔. จัดให้มีเอกสารเกี่ยวกับการศึกษาต่อที่ทันสมัยให้เพียงพอแก่นักเรียน และมีการแจกเอกสารไปจำหน่ายแก่นักเรียน
- ๕. เชิญวิทยากรที่มีความรู้ในด้านต่าง ๆ มาให้ความรู้แก่นักเรียนมากขึ้น
- ๖. จัดนิทรรศการการแนะแนว
- ๗. จัดการแนะแนวเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล
- ๘. ให้อาจารย์ประจำชั้นแนะแนวแก่นักเรียน
- ๙. ทดสอบความถนัดทางการเรียนของนักเรียน
- ๑๐. จัดบอร์ดแนะแนวไว้หลาย ๆ แห่งตามอาคารต่าง ๆ
- ๑๑. จัดกล่องหรือตู้ใส่ปัญหา เพื่อจะได้รับทราบปัญหาและความคิดเห็นของนักเรียน
- ๑๒. มีการประชาสัมพันธ์ให้นักเรียนทราบว่าครูแนะแนวเป็นใคร แผนกแนะแนวจัดกิจกรรมอะไรบ้าง และเป็นประโยชน์ต่อนักเรียนอย่างไร
- ๑๓. จัดให้มีการสำรวจปัญหาของนักเรียน

การแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๓

คณะครูที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น ๑๕๖ คน จากการรวบรวมแบบสอบถามกลับคืน และคัดแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออกแล้ว ปรากฏว่าเหลือแบบสอบถามที่สมบูรณ์ ๑๖๓ ฉบับ ถือเป็นร้อยละ ๘๓.๑๖

ผลการศึกษากันคว่าในด้านต่าง ๆ ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตาราง ๑๕ แสดงจำนวนคณะครูจำแนกตามวุฒิ

วุฒิ	ชาย		หญิง		รวม	
	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
พ.ม., กศ.ม.	๔	๒.๔๕	๕	๓.๐๗	๙	๕.๕๒
ป.ม.ช., กศ.ม.	๔	๒.๔๕	๒	๑.๒๓	๖	๓.๖๘
กศ.ม.	๓๔	๒๐.๘๖	๖๒	๓๘.๐๔	๙๖	๕๘.๙๐
อ.บ., ค.บ., วท.บ. หรือ ศก.บ.	๒	๑.๒๓	๑๐	๖.๑๓	๑๒	๗.๓๖
ป.ม.อ., ป.ม.ช., หรือ ป.ว.ศ.	๑๐	๖.๑๓	๑๐	๖.๑๓	๒๐	๑๒.๒๖
ป.กศ.สูง หรือ น.ม.	๕	๓.๐๗	๑๓	๗.๙๘	๑๘	๑๑.๐๕
ป.ป.	๑	๐.๖๑	๑	๐.๖๑	๒	๑.๒๒
รวม	๖๐	๓๖.๘๑	๑๐๓	๖๓.๑๙	๑๖๓	๑๐๐

จากตาราง ๑๕ แสดงให้เห็นว่า จำนวนครูทั้งสิ้นมี ๑๖๓ คน เป็นชาย ๖๐ คน หญิง ๑๐๓ คน คณะครูมีวุฒิ กศ.ม.มากที่สุด คือ ๙๖ คน หรือร้อยละ ๕๘.๙๐ วุฒิ ป.ป. มีน้อยที่สุด คือ ๒ คน หรือร้อยละ ๑.๒๒

ตาราง ๑๖ แสดงจำนวนครูจำแนกตามอายุ

อายุ	คน	ร้อยละ
๒๑ - ๒๕ ปี	๒๗	๑๖.๕๖
๒๖ - ๓๐ ปี	๔๓	๒๖.๓๘
๓๑ - ๓๕ ปี	๒๕	๑๓.๕๐
๓๖ - ๔๐ ปี	๓๘	๒๓.๓๑
๔๑ - ๔๕ ปี	๑๘	๑๐.๖๖
๔๖ - ๕๐ ปี	๕	๓.๐๗
๕๑ - ๕๕ ปี	๖	๓.๖๘
๕๖ - ๖๐ ปี	๓	๑.๕๔
รวม	๑๖๓	๑๐๐

จากตาราง ๑๖ แสดงว่าครูที่มีอายุ ๒๖ - ๓๐ ปี มีจำนวนมากที่สุด คือ ๔๓ คน หรือร้อยละ ๒๖.๓๘ และครูที่มีอายุ ๕๖ - ๖๐ ปี มีจำนวนน้อยที่สุดคือ ๓ คน หรือร้อยละ ๑.๕๔

ตาราง ๑๗ แสดงจำนวนครูจำแนกตามอายุราชการ

รวม		ต่ำกว่า ๑ ปี		๑ - ๓ ปี		๔ - ๖ ปี		๗ - ๙ ปี		๑๐ ปีขึ้นไป	
คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
๑๖๓	๑๐๐	๑๐	๖.๑๓	๔๑	๒๕.๑๕	๑๘	๑๑.๖๖	๑๔	๘.๕๙	๗๙	๔๘.๔๗

จากตาราง ๑๗ แสดงว่าครูที่มีอายุราชการ ๑๐ ปีขึ้นไป มีจำนวนมากที่สุด คือ ๗๙ คน หรือร้อยละ ๔๘.๔๗ และครูที่มีอายุราชการต่ำกว่า ๑ ปีมีจำนวนน้อยที่สุด คือ ๑๐ คน หรือร้อยละ ๖.๑๓

ตาราง ๑๗ แสดง จำนวนครูจำแนกตามชั่วโมงสอนในเวียงจันทน์

รวม		๖ - ๑๐ ชม.		๑๑ - ๑๕ ชม.		๑๖ - ๒๐ ชม.		๒๑ - ๒๕ ชม.	
คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
๑๖๓	๑๐๐	๕	๓.๐๖	๘๗	๕๓.๘๓	๑๐๒	๖๒.๕๘	๘	๕.๐๖

จากตาราง ๑๘ แสดงว่าครูที่ต้องทำการสอนสัปดาห์ละ ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมง มีจำนวนมากที่สุดคือ ๑๐๒ คน หรือร้อยละ ๖๒.๕๘ ครูที่สอนสัปดาห์ละ ๖ - ๑๐ ชั่วโมง มีจำนวนน้อยที่สุดคือ ๕ คน หรือร้อยละ ๓.๐๖

ตาราง ๑๘ แสดงจำนวนครูจำแนกตามความรู้ในกานการแนะแนว

ความรู้ในกานการแนะแนว	คน	ร้อยละ
เคยอบรมวิชาการแนะแนวระดับวิทยากรของกระทรวงศึกษาธิการ ตามหลักสูตรไม่น้อยกว่า ๓ เดือน	๒	๑.๑๖
เคยอบรมวิชาการแนะแนวตามหลักสูตรระยะสั้น ๑ - ๒ สัปดาห์	๑๑	๖.๕๐
เคยศึกษามากบ้างในหลักสูตรการแนะแนว เมืองตน ขณะที่ศึกษาอยู่ในสถานัน	๑๑๗	๖๘.๐๖
ไม่เคยศึกษามาก่อน	๘๒	๕๐.๓๖
รวม	๑๓๒ *	๑๐๐

* คอวใโก้มากกว่า ๑ คำตอบ

จากตาราง ๑๘ แสดงว่าครูที่มีความรู้ในกานการแนะแนวโดยศึกษามากบ้างตามหลักสูตรการแนะแนวเมืองตน มีจำนวนมากที่สุดคือ ๑๑๗ คน หรือร้อยละ ๖๘.๐๖ ผู้ที่ เคยอบรมวิชาการแนะแนวระดับวิทยากรมีจำนวนน้อยที่สุดคือ ๒ คน หรือร้อยละ ๑.๑๖ ผู้ที่ไม่เคยศึกษามาก่อนเลยมีจำนวน ๘๒ คน หรือร้อยละ ๕๐.๓๖

สำหรับความวิตกกังวลเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว ได้แสดงไว้ในตาราง ๒๐

ตาราง ๒๐ แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความสำคัญของความคิดเห็น ($\bar{X}$) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ของคณะครู

ที่	ข้อความ	$\bar{X}$	S
๑	ครูแนะแนวไม่โรงเรียนต้องทำมีจำนวนเพียงพอ	๒.๑๗	๐.๘๘๕๓
๒	ครูแนะแนวมีเวลาอย่างเพียงพอในการดำเนินงานแนะแนว	๒.๔๕	๑.๐๗๕๑
๓	กิจกรรมการแนะแนวที่จัดไปนั้นส่วนมากนักเรียนสนใจ	๒.๔๘	๐.๘๘๗๗
๔	การจัดกิจกรรมการแนะแนวได้รับความร่วมมือจากบุคลากรทุกฝ่ายเป็นอย่างดี	๒.๗๗	๐.๘๑๑๑
๕	แผนกแนะแนวควรมีห้องโดยเฉพาะ	๔.๑๖	๑.๐๘๒๕
๖	ครูแนะแนวควรจะมีที่ปรึกษาทางแนะแนวโดยตรง	๔.๘๑	๐.๘๘๑๐
๗	ในโรงเรียนของท่านควรจะมีแผนกแนะแนวเพื่อให้บริการแก่นักเรียน	๔.๔๕	๐.๗๖๕๘
๘	การจัดบริการแนะแนวมีส่วนกระตุ้นให้นักเรียนสนใจในการเรียนมากขึ้น	๓.๘๗	๐.๘๒๗๒
๙	ครูแนะแนวในโรงเรียนมีคุณสมบัติเหมาะสมดีแล้ว	๓.๐๖	๐.๘๘๗๗
๑๐	การจัดกิจกรรมการแนะแนวทำให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวางขึ้นเกี่ยวกับการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ	๓.๗๔	๐.๘๐๖๖
๑๑	การให้บริการต่าง ๆ ของแผนกแนะแนวมีความสะดวกรวดเร็ว	๒.๘๒	๐.๘๓๐๘

ตาราง ๒๐ (ต่อ)

ร/ท	ข้อความ	$\bar{X}$	S
๑๖	การจัดบริการแนะแนวมีสวนลปัญหของนักเรียน	๓.๒๓	๐.๘๒๘๗
๑๓	ครูแนะแนวกรมเวลาให้นักเรียนพบปะอย่างพอเพียง	๓.๖๘	๑.๐๓, ๔
๑๔	นักเรียนควรมีส่วนร่วมในการเลือกผู้ที่จะมาทำหน้าที่ครูแนะแนว	๓.๐๔	๑.๒๒๓๘
๑๕	โรงเรียนมีหนังสือและเอกสารแนะแนวทางศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพไว้บริการนักเรียนอย่างพอเพียง	๒.๔๗	๐.๘๕๗๖
๑๖	สภาพของห้องแนะแนวเหมาะสมแล้ว	๒.๔๔	๑.๒๓๕๑
๑๗	ครูแนะแนวควรเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสอน	๓.๘๐	๐.๘๔๓๓
๑๘	ระเบียบสะสมเงินเก็บออมค่าตัวในการศึกษาเด็ก	๔.๐๑	๐.๘๒๒๘
๑๘	การแนะแนวเป็นการจัดเพื่อนักเรียนทุกคน มีใจแต่เฉพาะนักเรียนที่มีปัญหา	๔.๒๕	๐.๘๗๐๒
๒๐	งานแนะแนวจะสำเร็จต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่าย	๔.๓๖	๐.๘๘๕๑
๒๑	บริการแนะแนวเป็นสิ่งมีประโยชน์	๓.๘๓	๐.๘๑๓๒
๒๒	หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดการอบรมครูแนะแนวและคณะครูเพื่อให้ความรู้ด้านการแนะแนวมากยิ่งขึ้น	๔.๐๗	๐.๘๘๒๘
๒๓	ครูแนะแนวควรเป็นผู้ที่มีความสามารถหลาย ๆ ด้าน	๔.๑๑	๐.๘๐๑๓
๒๔	ผู้อำนวยการ, อาจารย์ใหญ่ เป็นบุคคลสำคัญที่จะสนับสนุนให้การจัดบริการแนะแนวได้ผลดี	๔.๓๘	๐.๗๘๕๔
๒๕	ท่านมีชั่วโมงสอนมากจนไม่มีเวลาว่างงานแนะแนว	๓.๒๖	๐.๘๔๑๖
๒๖	ท่านมีความรู้ทราบดีเข้าใจเกี่ยวกับการแนะแนวเป็นอย่างดี	๒.๕๗	๐.๘๓๖๖
๒๗	ท่านร่วมมือในการจัดกิจกรรมการแนะแนวอยู่เสมอ	๒.๗๘	๑.๐๑๔๘
๒๘	ท่านกับครูแนะแนวมีความสัมพันธ์กันดีต่อกัน	๓.๓๓	๐.๘๓๕๔

หน่วยเหตุ	ความหมายของค่าความสำคัญของ ความถี่เห็น ($\bar{X}$)
๑.๐๐ - ๑.๔๔	หมายความว่า เห็นด้วยน้อยที่สุด
๑.๕๐ - ๒.๔๔	หมายความว่า เห็นด้วยน้อย
๒.๕๐ - ๓.๔๔	หมายความว่า เห็นด้วยปานกลาง
๓.๕๐ - ๔.๔๔	หมายความว่า เห็นด้วยมาก
๔.๕๐ - ๕.๐๐	หมายความว่า เห็นด้วยมากที่สุด

จากตาราง ๒๐ นี้ที่ครูมีความเห็นด้วยในระดับมากที่สุด ได้แก่

๑. แผนกแนะแนวควรเปิดห้องโดยเฉพาะ
๒. ครูแนะแนวควร จะเข้ามาทางด้านการแนะแนวโดยตรง
๓. ในโรงเรียนควร จะมีแผนกแนะแนว เพื่อให้บริการแก่นักเรียน
๔. การ จัดบริการ แนะแนวมีส่วนกระตุ้นให้นักเรียนสนใจในการ เรียนมากขึ้น
๕. การ จัดกิจกรรมการแนะแนวทำให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวางขึ้น เกี่ยวกับ

การศึกษาคือต่อและประกอบอาชีพ

๖. ครูแนะแนวควรมีเวลาให้นักเรียนพบปะอย่างพอเพียง
๗. ครูแนะแนวควร เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอน
๘. ระเบียบจะสม เป็นเกร็ดร้องร้องสำคัญในการศึกษาเด็ก
๙. การแนะแนวเป็นการ จัด เพื่อให้นักเรียนทุกคน มีโช่แน่เฉพาะนักเรียน

ที่มีปัญหา

๑๐. งานแนะแนวจะสำเร็จต้องได้ทองจากความร่วมมือจากทุก ๆ ฝ่าย
๑๑. บริการแนะแนว เป็นสิ่งที่มีประโยชน์
๑๒. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควร จัดการอบรมครูแนะแนวและคณะครู เพื่อได้

มีความรู้ด้านการแนะแนวมากขึ้น

๑๓. ครูแนะแนวควร เป็นผู้ที่มีความสามารถ หลหลาย ๆ ด้าน
๑๔. ผู้อำนวยการ, อาจารย์ใหญ่ เป็นบุคคลสำคัญ ที่จะสนับสนุนให้การ จัด

บริการแนะแนวได้ผลดี

สิ่งที่คณะกรรมการเห็นด้วยในระดับ "น้อย" ได้แก่

๑. ครูแนะแนวมีจำนวนเพียงพอแล้ว
๒. ครูแนะแนวมีเวลาอย่างเพียงพอในการดำเนินงานแนะแนว
๓. กิจกรรมการแนะแนวที่จัดไปนั้นส่วนมากนักเรียนสนใจ
๔. เรข เรียงหนังสือและเอกสารแนะแนวทางกีฬาหรือประกอบอาชีพ

ไว้บริการนักเรียนอย่างพอเพียง

๕. สภาพของห้องแนะแนวเหมาะสมดีแล้ว

สำหรับสิ่งอื่น ๆ คณะกรรมการเห็นด้วยในระดับ "ปานกลาง"

ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการในการจัดบริการแนะแนว จากการตอบแบบสอบถาม
ปลายเปิด คณะครูได้เขียนข้อเสนอแนะไว้ดังต่อไปนี้คือ

๑. ควรให้ห้องแนะแนวโดยเฉพาะ
๒. ผู้บริหารโรงเรียนต้องให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่
๓. ครูแนะแนวควรเป็นผู้ที่ศึกษามาโดยตรง มีบุคลิกดี มีความรู้

ความสามารถ มีใจรักงานด้านนี้ เสียสละ อดทน

๔. ครูแนะแนวควรมีจำนวนให้เพียงพอทั้งเด็ก และควรมีทั้งชายและหญิง
๕. ครูแนะแนวควรบ่มเพาะนักเรียน เพื่อสร้างความคุ้นเคยกับเด็ก
๖. ครูแนะแนวไม่ควรมีปัญหาส่วนตัว เช่น ปัญหาทางครอบครัว หรือ

ปัญหาทางการเงิน เป็นต้น

๗. จัดตั้งคณะกรรมการแนะแนว ให้ครูได้ร่วมมือกับครูแนะแนวอย่างใกล้ชิด
๘. คณะครูควรได้รับการอบรมให้มีความรู้ด้านการแนะแนว
๙. ควรจัดกิจกรรมการแนะแนวอย่างสม่ำเสมอ โดยใช้วิทยากรจาก

ทุกสาขาวิชา

๑๐. ให้มีการประชาสัมพันธ์งานแนะแนวแก่เด็กนักเรียน ผู้ปกครอง และครู
๑๑. ให้ทราบว่ามีผู้ศึกษาบรรจุครูแนะแนวโดยตรง

- ๑๒. ควรจัดหาเอกสารเกี่ยวกับการศึกษาต่อให้เพียงพอและทันต่อเหตุการณ์
- ๑๓. บัณฑิตบางประการของเด็กที่มีผลต่อการเรียนของเด็กเอง ควรมีการแจ้งให้อาจารย์ผู้สอนทราบบ้าง
- ๑๔. ควรจัดทำระเบียบต่าง ๆ ให้สอดคล้องกัน

การแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๔

ผู้บริหารโรงเรียนที่ได้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จำนวนทั้งสิ้น ๕๔ คน จากการรวบรวมแบบสอบถามกลับคืนและคัดแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออกแล้ว ปรากฏว่าเหลือแบบสอบถามที่สมบูรณ์ ๔๘ ฉบับ คิดเป็นร้อยละ ๘๘.๘๘

ผลการศึกษาค้นคว้าในด้านต่าง ๆ ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตาราง ๒๑ แสดงจำนวนผู้บริหารโรงเรียนจำแนกตามวุฒิ

วุฒิ	ชาย		หญิง		รวม	
	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
M. S. , M. A. , M. Ed.	๓	๖.๒๕	๒	๔.๑๗	๕	๑๐.๔๒
ค.ม.	๑	๒.๐๘	๒	๔.๑๗	๓	๖.๒๕
อ.บ., ค.บ.	-	-	๑	๒.๐๘	๑	๒.๐๘
กค.บ.	๑๔	๒๙.๑๗	๔	๘.๓๓	๑๘	๓๗.๕๐
อ.บ., ป.บ.	-	-	๑	๒.๐๘	๑	๒.๐๘
อ.ม., อ.บ. หรือ ค.ม., น.บ.	๒	๔.๑๗	-	-	๒	๔.๑๗
พ.บ. หรือ ป.บ. หรือ ป.กค. สูง	๖	๑๒.๕๐	๗	๑๔.๕๘	๑๓	๒๗.๐๘
รวม	๒๖	๕๔.๑๗	๒๒	๔๕.๘๓	๔๘	๑๐๐

จากตาราง ๒๑ แสดงให้เห็นว่า จำนวนผู้บริหารโรงเรียนทั้งวันที่ ๕๕ คน เป็นชาย ๒๖ คน หญิง ๒๙ คน ผู้บริหารโรงเรียนเมื่อก่อน ก.บ.มากที่สุด คือจำนวน ๒๓ คน หรือร้อยละ ๔๑.๘๒ รองลงมาเป็นผู้มีวุฒิ พ.บ., ป.ม. หรือ ป.กศ.สูง จำนวน ๑๓ คน หรือร้อยละ ๒๓.๖๔ ส่วนผู้มีวุฒิ อ.บ., ค.บ. และ อ.บ., ป.ม. มีจำนวนน้อยที่สุด คือ อย่างละ ๑ คน หรือร้อยละ ๑.๘๒

ตาราง ๒๒ แสดงจำนวนผู้บริหารโรงเรียนจำแนกตามอายุ

อายุ	คน	ร้อยละ
๓๑ - ๓๕ ปี	๒	๔.๑๘
๓๖ - ๔๐ ปี	๑๓	๒๓.๖๔
๔๑ - ๔๕ ปี	๑๓	๒๓.๖๔
๔๖ - ๕๐ ปี	๘	๑๔.๕๕
๕๑ - ๕๕ ปี	๖	๑๑.๑๑
๕๖ - ๖๐ ปี	๖	๑๑.๑๑
รวม	๕๕	๑๐๐

จากตาราง ๒๒ แสดงว่าผู้บริหารโรงเรียนที่มีอายุ ๓๖ - ๔๐ ปี และ ๔๑ - ๔๕ ปี มีจำนวนมากที่สุด คือช่วงละ ๑๓ คน หรือร้อยละ ๒๓.๖๔ ผู้บริหารโรงเรียนที่มีอายุ ๓๑ - ๓๕ ปี มีจำนวนน้อยที่สุดคือ ๒ คน หรือร้อยละ ๔.๑๘

ตาราง ๒๓ แสดงจำนวนผู้บริหารโรงเรียนจำแนกตามอายุราชการ

อายุราชการ	คน	ร้อยละ
๑๐ - ๑๖ ปี	๕	๑๐.๕๒
๑๓ - ๑๕ ปี	๔	๘.๓๓
๑๖ - ๑๘ ปี	๑๐	๒๐.๘๓
๑๙ - ๒๑ ปี	๘	๑๖.๖๗
๒๒ - ๒๔ ปี	๗	๑๔.๕๘
๒๕ ปีขึ้นไป	๑๔	๒๘.๑๗
รวม	๔๘	๑๐๐

จากตาราง ๒๓ แสดงว่าผู้บริหารโรงเรียนที่มีอายุราชการ ๒๕ ปีขึ้นไปมีจำนวนมากที่สุด คือ ๑๔ คน หรือร้อยละ ๒๘.๑๗ ผู้บริหารโรงเรียนที่มีอายุราชการ ๑๐-๑๕ ปี มีจำนวนน้อยที่สุด คือ ๔ คน หรือร้อยละ ๘.๓๓

ตาราง ๒๔ แสดงจำนวนผู้บริหารโรงเรียนจำแนกตามชั่วโมงสอนในหนึ่งสัปดาห์

รวม	๒-๓ ชม.		๔-๕ ชม.		๖-๗ ชม.		๘-๑๐ ชม.		๑๑ ชม.ขึ้นไป		
คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
๔๘	๑๐๐	๒๖	๕๔.๑๗	๘	๑๖.๖๗	๕	๑๐.๕๒	๕	๑๐.๕๒	๖	๑๒.๕๐

จากตาราง ๒๔ แสดงว่าผู้บริหารโรงเรียนที่ไม่ได้ทำการสอนมีจำนวนมากที่สุด คือ ๒๖ คน หรือร้อยละ ๕๔.๑๗ รองลงมาคือสอนสัปดาห์ละ ๔ - ๕ ชั่วโมงจำนวน ๘ คน หรือร้อยละ ๑๖.๖๗ ส่วนผู้สอนสัปดาห์ละ ๖ - ๗ ชั่วโมง และ ๑๐ - ๑๒ ชั่วโมง มีจำนวนน้อยที่สุด คืออย่างละ ๕ คน หรือร้อยละ ๑๐.๕๒

ตาราง ๒๕ แสดงจำนวนผู้บริหารโรงเรียนจำแนกตามประสบการณ์ในการดำเนินงานบริหาร

ประสบการณ์	คน	ร้อยละ
ต่ำกว่า ๑ ปี	๒	๔.๑๗
๑ - ๓ ปี	๑๔	๒๘.๑๗
๔ - ๖ ปี	๕	๑๐.๒๐
๗ - ๙ ปี	๗	๑๔.๐๘
๑๐ - ๑๒ ปี	๘	๑๖.๐๔
๑๓ - ๑๕ ปี	๑๑	๒๒.๐๔
๑๖ ปีขึ้นไป	๖	๑๒.๕๐
		๑๐๐
รวม	๕๕	๑๐๐

จากตาราง ๒๕ แสดงว่าผู้บริหารโรงเรียนที่ทำงานด้านบริหารมาแล้ว ๑ - ๓ ปี มีจำนวนมากที่สุด คือ ๑๔ คน หรือร้อยละ ๒๘.๑๗ รองลงมาคือผู้ที่เคยทำงาน ๔ - ๖ ปี จำนวน ๕ คน หรือร้อยละ ๑๐.๒๐ ส่วนผู้ที่ทำงานแล้ว ๑๓ - ๑๕ ปีและมีไม่ถึง ๑ ปี มีจำนวนน้อยที่สุด คืออย่างละ ๒ คน หรือร้อยละ ๔.๑๗

ตาราง ๒๖ แสดงจำนวนผู้บริหารโรงเรียนจำแนกตามความรู้ในด้านการแนะแนว

ความรู้ในด้านการแนะแนว	คน	ร้อยละ
ปริญญาโททางการแนะแนวหรือจิตวิทยา	๑	๑.๘1๖
เคยอบรมวิชาการแนะแนวตามหลักสูตรระยะสั้น ๑ - ๒ สัปดาห์	๓๒	๒๓.๐๘
เคยศึกษามาย่างในหลักสูตรการแนะแนวเบื้องต้น ในขณะที่ศึกษา อยู่ในสถาบัน	๒๔	๕๕.๕๖
ไม่เคยศึกษามาก่อน	๑๐	๑๘.๕๓
รวม	๕๗*	๑๐๐

* ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ

จากตาราง ๒๖ แสดงว่าผู้บริหารโรงเรียนที่มีความรู้ในด้านการแนะแนว โดย
ศึกษามาย่างในหลักสูตรการแนะแนวเบื้องต้นมีจำนวนมากที่สุด คือ ๒๔ คน หรือร้อยละ
๕๕.๕๖ ผู้ที่จบปริญญาโททางการแนะแนวหรือจิตวิทยามีจำนวนน้อยที่สุด คือ ๑ คน หรือ
ร้อยละ ๑.๘๑ และผู้ที่ไม่เคยศึกษามาก่อนเลยมีจำนวน ๑๐ คน หรือร้อยละ ๑๘.๕๓

สำหรับความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวของผู้บริหารโรงเรียน ได้
แสดงไว้ในตาราง ๒๗

ตาราง ๒๗ แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความสำคัญของความกดดัน ($\bar{X}$)
และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ของผู้บริหารโรงเรียน

ที่	ข้อความ	$\bar{X}$	S
๑	ครูแนะแนวในโรงเรียนของท่านมีจำนวนเพียงพอแล้ว	๒.๔๘	๐.๘๒๔๘
๒	ครูแนะแนวมีเวลาอย่างพอเพียงในการดำเนินงาน แนะแนว	๓.๐๐	๑.๑๑๐๘
๓	กิจกรรมการแนะแนวที่จัดไปนั้นส่วนมากนักเรียนสนใจ	๒.๘๘	๐.๗๒๖๘
๔	การจัดกิจกรรมการแนะแนวได้รับความร่วมมือจาก บุคลากรทุกฝ่ายเป็นอย่างดี	๓.๑๓	๐.๙๑๓๘
๕	แผนกแนะแนวควรปรับปรุงโดยเฉพาะ	๔.๓๕	๑.๑๐๑๐
๖	ครูแนะแนวควร จะศึกษามาทางด้านการแนะแนว โดยตรง	๒.๕๒	๐.๗๗๑๕
๗	ในโรงเรียนของท่านควรจะมีแผนกแนะแนว เพื่อให้ บริการแก่นักเรียน	๔.๕๐	๐.๗๔๓๗
๘	การจัดบริการแนะแนวมีส่วนกระตุ้นให้นักเรียนสนใจ ในการเรียนมากขึ้น	๓.๘๒	๐.๗๒๖๕
๙	ครูแนะแนวในโรงเรียนมีคุณสมบัติเหมาะสมอยู่แล้ว	๓.๙๒	๐.๗๓๘๘
๑๐	การจัดบริการแนะแนวทำให้เด็กเรียนมีความรู้ กว้างขวางขึ้นเกี่ยวกับการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ	๓.๙๐	๐.๘๕๖๕
๑๑	การให้บริการต่าง ๆ ของแผนกแนะแนวมีความรวดเร็ว รวดเร็วดี	๓.๐๖	๐.๙๙๘๐
๑๒	การจัดบริการแนะแนวมีส่วนลดปัญหาของนักเรียน	๓.๘๖	๐.๙๔๔๓
๑๓	ครูแนะแนวควรมีเวลาให้นักเรียนขอปรึกษาเฉพาะ	๓.๘๑	๐.๘๘๑๐

ตาราง ๒๗ (ต่อ)

ที่	ข้อความ	$\bar{X}$	S
๑๔	นักเรียนควรมีส่วนร่วมในการ เลือกรู้ที่จะมาทำหน้าที่ ครูแนะแนว	๒. ๕๖	๑. ๒๐๑๑
๑๕	โรงเรียนมีหนังสือและเอกสารแนะแนวทางศึกษาต่อ และประกอบอาชีพไว้บริการนักเรียนอย่างพอเพียง	๒. ๙๕	๐. ๘๒๑๕
๑๖	สภาพของห้องแนะแนวเหมาะสมดีแล้ว	๒. ๘๖	๑. ๒๓๔๘
๑๗	ครูแนะแนวควร เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอน	๓. ๘๘	๐. ๘๓๕๕
๑๘	ระเบียบจะสมเป็น เครื่องมือสำคัญในการศึกษาเด็ก	๔. ๑๗	๑. ๐๑๗๕
๑๙	การแนะแนวเป็นการ จัก เพื่อนักเรียนทุกคน มิใช่แต่ เฉพาะนักเรียนที่มีปัญหา	๔. ๓๓	๐. ๗๒๘๘
๒๐	งานแนะแนว จะสำเร็จลง ได้ต้องอาศัยความร่วมมือ จากทุก ๆ ฝ่าย	๔. ๓๘	๐. ๗๘๘๘
๒๑	บริการแนะแนว เป็นสิ่งจำเป็น	๔. ๑๓	๐. ๗๘๘๘
๒๒	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควร จัดการอบรมครูแนะแนวและ คณะครู เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานแนะแนวมากขึ้น	๔. ๑๓	๐. ๗๒๑๘
๒๓	ครูแนะแนวควร เป็นผู้ที่มีความสามารถหลาย ๆ ด้าน	๔. ๑๓	๐. ๘๔๑๐
๒๔	ผู้อำนวยการ, อาจารย์ใหญ่ เป็นบุคคลสำคัญที่จะ สนับสนุนให้การ จักบริการแนะแนวได้ยุติ	๔. ๔๖	๐. ๖๑๘๔
๒๕	ทางโรงเรียนได้วางโครงการปฏิบัติงานแนะแนว อย่างรัดกุมตลอดปี	๓. ๑๒	๐. ๖๗๒๘
๒๖	ท่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานแนะแนวอย่างดี	๓. ๐๘	๐. ๖๑๓๓
๒๗	ท่านให้ความร่วมมือและสนับสนุนการ จักกิจกรรม การแนะแนวเป็นอย่างดี	๓. ๘๐	๐. ๘๓๑๒

ตาราง ๒๗ (ต่อ)

ที่	ข้อความ	$\bar{X}$	S
๒๕	ยากกับครูแนะแนวที่มีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน	๓.๘๘	๐.๘๘๘๗
๒๘	คณะกรรมการโรงเรียนสอนมากจนไม่มีเวลาช่วยงานแนะแนว	๓.๐๖	๐.๘๓๑๘
๓๐	แผนกแนะแนวได้รับงบประมาณอย่างเพียงพอในการดำเนินงาน	๒.๘๕	๐.๘๕๕๐
๓๑	ทางโรงเรียนกับทางผู้ปกครองนักเรียนมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน	๓.๑๒	๐.๘๖๖๐

หมายเหตุ ความหมายของค่าความสำคัญ (หรือ) ความถี่เห็น ($\bar{X}$)

๑.๐๐ - ๑.๘๘	หมายความว่า	เห็นด้วยน้อยที่สุด
๑.๘๐ - ๒.๘๘	หมายความว่า	เห็นด้วยน้อย
๒.๕๐ - ๓.๘๘	หมายความว่า	เห็นด้วยปานกลาง
๓.๕๐ - ๔.๘๘	หมายความว่า	เห็นด้วยมาก
๔.๕๐ - ๕.๐๐	หมายความว่า	เห็นด้วยมากที่สุด

จากตาราง ๒๗) สิ่งที่ผู้บริหารโรงเรียนมีความเห็นด้วย ในระดับ "มากที่สุด" ได้แก่

๑. ครูแนะแนวควรจะถูกนำมาทางด้านการแนะแนวโดยตรง
๒. โรงเรียนควรจะมีแผนกแนะแนวเพื่อให้บริการแก่นักเรียน
๓. ผู้อำนวยการ, อาจารย์ใหญ่ เป็นบุคคลสำคัญที่จะสนับสนุนให้การ จัดบริการแนะแนวได้รับผลดี

สิ่งที่ผู้บริหารโรงเรียนมีความเห็นด้วยในระดับ "มาก" ได้แก่

๑. แผนกแนะแนวควรให้ห้องโดยเฉพาะ
๒. การจัดบริการแนะแนวมีส่วนกระตุ้นให้นักเรียนสนใจในการเรียนมากขึ้น
๓. การจัดบริการแนะแนวทำให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวางขึ้นเกี่ยวกับ

การเลือกทอและประกอบอาชีพ

๔. ครูแนะแนวควรมีเวลาให้นักเรียนพบปะอย่างพอเพียง
๕. ครูแนะแนวควรเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอน
๖. ระเบียบสะสมเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษาเด็ก
๗. การแนะแนวเป็นการจัดเพื่อนักเรียนทุกคน มิใช่แต่เฉพาะนักเรียน

ที่มีปัญหา

๘. งานแนะแนวจะสำเร็จจริงได้ต้องอาศัยความร่วมมือจากทุก ๆ ฝ่าย
๙. บริการแนะแนวเป็นสิ่งมีประโยชน์

๑๐. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควร จัดการอบรมครูแนะแนวและคณะครู เพื่อให้ความรู้ด้านการแนะแนวมากยิ่งขึ้น

๑๑. ครูแนะแนวควรเป็นผู้ที่มีความสามารถหลาย ๆ ด้าน
๑๒. ผู้บริหารโรงเรียนได้ให้ความร่วมมือและสนับสนุนการจัดกิจกรรม

การแนะแนวเป็นอย่างดี

๑๓. ผู้บริหารโรงเรียนกับครูแนะแนวมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน

สิ่งที่ผู้บริหารโรงเรียนมีความเห็นด้วยในระดับ "น้อย" ได้แก่ ครูแนะแนวในโรงเรียนมีจำนวนเพียงพอแล้ว

สำหรับสิ่งอื่น ๆ ผู้บริหารโรงเรียนมีความเห็นด้วยในระดับ "ปานกลาง"

✓ ข้อแนะนำของผู้บริหารโรงเรียนในการจัดบริการแนะแนว จากการตอบแบบสอบถามปลายเปิด ผู้บริหารโรงเรียนได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

๑. ครูแนะแนวควรมีวุฒิทางด้านกรแนะแนวโดยตรง ทั้งนี้สถาบันที่ทำหน้าที่ผลิตครูแนะแนว ควรจะผลิตให้มีจำนวนเพียงพอ
๒. เพิ่มจำนวนครูแนะแนวให้สอดคล้องกับจำนวนนักเรียน ครูแนะแนวควรมีทั้งเพศหญิงและเพศชาย และมีชั่วโมงสอนน้อยลง
๓. ครูแนะแนวควร เป็นผู้ที่นักเรียนรักและไว้วางใจ เป็นผู้เสียสละ อากาน และมีประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ
๔. ควรจะมีห้องแนะแนวที่เป็นสัดส่วนโดยเฉพาะ
๕. ปีการศึกษาสัมพันธ์งานแนะแนวเพื่อให้นักเรียน ครู และผู้ปกครอง ได้ทราบถึงประโยชน์และกิจกรรมการแนะแนวที่จัดขึ้น
๖. ผู้เป็นครูทุกคนควร เรียนวิชาการแนะแนวด้วย
๗. จัดการอบรมคณะครูให้เข้าใจงานแนะแนว เพื่อจะได้ช่วยเหลือนักเรียนงานได้ดียิ่งขึ้น
๘. ให้ครูแนะแนวได้มีเวลาพบปะกับผู้ปกครองนักเรียน
๙. ให้ทางกรมสามัญศึกษามอบรรจุตำแหน่งครูแนะแนวโดยตรง
๑๐. การแนะแนวควรอยู่ในกระบวนการบริหารของโรงเรียน และปฏิบัติงานสัมพันธ์กับฝ่ายวิชาการ ฝ่ายปกครอง และการวัดผล
๑๑. จัดหาวัสดุอุปกรณ์ที่ใส่ในงานแนะแนวให้พอเพียง

บทที่ ๕

สรุปผลการศึกษา ค้นคว้า อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษา

๑. เพื่อศึกษาปัญหาที่ครูแนะแนวได้ประสบจากการจัดบริการแนะแนว
๒. เพื่อทราบความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้บริหารโรงเรียน คณะครู และนักเรียน เกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษามีครูแนะแนว ๓๕ คน นักเรียน ๕๑๗ คน คณะครู ๑๖๓ คน และผู้บริหารโรงเรียน ๔๔ คน รวมทั้งสิ้น ๗๖๓ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ๔ ชุด คือ ชุดของครูแนะแนว, ชุดของนักเรียน, ชุดของคณะครู และชุดของผู้บริหารโรงเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลได้คำนวณหาสิ่งต่อไปนี้

๑. หากคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาที่ครูแนะแนวได้ประสบเป็นรายข้อ และเปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาโดยเฉลี่ยของครูแนะแนว จำแนกตามความรู้ในด้านการแนะแนว ประสบการณ์ในการทำงานแนะแนว และอายุราชการของครูแนะแนว

๒. หากคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักเรียน คณะครู และผู้บริหารโรงเรียน เกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวเป็นรายชื่อ
๓. หากความถี่แล้วแปลงเป็นค่าอัตราส่วนร้อยเกี่ยวกับสถานภาพของครูแนะแนว นักเรียน คณะครู และผู้บริหารโรงเรียน
๔. หากความถี่และจัดอันดับความต้องการของครูแนะแนว
๕. หากความถี่และจัดอันดับข้อเสนอแนะของนักเรียน คณะครู และผู้บริหารโรงเรียน

สรุปผลของการศึกษาค้นคว้าและอภิปรายผล

๑. สถานภาพของครูแนะแนว / ครูแนะแนวที่ตอบแบบสอบถามมีจำนวน ๓๕ คน เป็นชาย ๔ คน หญิง ๓๑ คน ครูแนะแนวส่วนมากมีวุฒิ กศ.บ. มีอายุ ๒๖ - ๓๐ ปี มากที่สุด ครูแนะแนวที่รับราชการมาแล้วเกิน ๓ ปีมีอยู่ ๒๒ คน ครูแนะแนว ๒๗ คน หรือร้อยละ ๗๗.๑๔ ทำงานแนะแนวมาแล้ว ๑ - ๓ ปี ครูแนะแนวส่วนมากต้องทำการสอน มี ๑๗ คนที่สอนเกิน ๑๕ ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ และมีอยู่ ๒ คนที่ไม่ต้องทำการสอน ครูแนะแนวส่วนมากเคยศึกษาวิชากรแนะแนวมาแล้วในหลักสูตร การแนะแนวเบื้องต้น (Introduction to Guidance) มีอยู่ ๕ คนที่จบปริญญาโททางการแนะแนว หรือจิตวิทยา และมีครูแนะแนว ๔ คนที่ไม่เคยศึกษาอบรมวิชาการแนะแนวมาก่อน

จากข้อเท็จจริงจะเห็นได้ว่า จำนวนครูแนะแนวมีน้อยเกินไป บางโรงเรียนมีครูแนะแนวอยู่เพียงคนเดียว ทั้งยังต้องทำการสอนในจำนวนชั่วโมงที่มากพอ ๆ กับครูทั่วไป ทำให้ไม่มีเวลาพอที่จะดำเนินงานแนะแนวได้อย่างเต็มที่ สิ่งที่น่าสังเกตอีกอย่างหนึ่งก็คือ จำนวนครูแนะแนวเพศชายมีน้อยมาก บางโรงเรียนมีนักเรียนชายล้วนแต่ไม่มีครูแนะแนวเพศชายเลย ซึ่งอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นไม่กล้าไปขอรับคำปรึกษา เพราะปัญหาส่วนตัวบางอย่าง เช่น ปัญหาทางเพศ เป็นต้น นักเรียนย่อมต้องการที่จะไปปรึกษากับครูแนะแนวเพศเดียวกัน ซึ่งดิคส์ไตน์ (Dickstein, 1971 : 2098 - 2099) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนในระดับมัธยมที่เป็นชายชอบผู้ให้คำปรึกษาที่

เป็นชายมากกว่า และนักเรียนหญิงชอบผู้ให้คำปรึกษาเพศหญิงมากกว่า

ในด้านความรู้เกี่ยวกับการแนะแนว มีครูแนะแนวที่จบปริญญาตรี ประกาศนียบัตร
ชั้นสูงวิชาเฉพาะ หรือปริญญาโททางการแนะแนวหรือจิตวิทยา และครูแนะแนวที่เคยอบรม
วิชาการแนะแนวระดับวุฒิบัตรของกระทรวงศึกษาธิการตามหลักสูตรไม่น้อยกว่า ๓ เดือน
รวมกันเพียง ๑๓ คน อีก ๒๒ คนเป็นครูแนะแนวที่เคยอบรมระยะสั้น ๑ - ๒ สัปดาห์บาง
เคยศึกษามาในหลักสูตรการแนะแนวเบื้องต้นบาง และไม่เคยศึกษามาก่อนบาง ซึ่งจาก
การเปรียบเทียบตามตาราง ๑๐ ปรากฏว่า ครูแนะแนวที่เคยศึกษาและฝึกอบรมมากกว่า
จะประสบปัญหาน้อยกว่าครูแนะแนวที่ไม่มีความรู้หรือเคยศึกษามาก่อน อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .๐๕ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ อำไพ บุรณฤกษ์ (๒๕๐๕ : ๓๙)
ที่กล่าวว่า ในด้านความรู้ผู้ทำงานแนะแนวควรจะได้เรียนในชั้นมหาวิทยาลัยอย่างน้อย ๔ ปี
มีความรู้ที่ ทราบถึงความเติบโตและงอกงามของเด็ก การวัดผล และจิตวิทยาแห่ง
การเรียนรู้ นอกจากนี้ต้องเรียนวิชาแนะแนวและกลวิธีให้คำปรึกษาคด้วย และ อนันต์
อนันตรังสี (๒๕๑๔ : ๑๘๔) ก็ได้กล่าวว่า ผู้ให้คำปรึกษาควรจะได้รับ การฝึกอบรม
เกี่ยวกับการแนะแนวอย่างพอเพียง

ในด้านประสบการณ์ในการทำงาน มีครูแนะแนวที่ปฏิบัติงานแนะแนวมาแล้ว ๒ ปี
ขึ้นไป ๑๒ คน อีก ๒๓ คนมีประสบการณ์ยังไม่ถึง ๒ ปี จากการเปรียบเทียบกันตาม
ตาราง ๑๑ ปรากฏว่า ครูแนะแนวที่มีประสบการณ์ในการทำงานแนะแนวมากกว่า ประสบ
ปัญหาน้อยกว่าครูแนะแนวที่มีประสบการณ์ในการทำงานแนะแนวน้อย อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .๐๕ เมื่อพิจารณาคุณค่าประสบการณ์ในการสอน ปรากฏว่าจากการที่ได้
เปรียบเทียบกัน ตาราง ๑๒ ครูแนะแนวที่มีอายุราชการมากกว่า ๓ ปี ประสบปัญหา
น้อยกว่าครูแนะแนวที่มีอายุราชการไม่เกิน ๓ ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
และเมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างครูแนะแนวที่มีอายุราชการมากกว่า ๖ ปี กับครูแนะแนวที่
มีอายุราชการไม่เกิน ๖ ปี ปรากฏผลว่าครูแนะแนวที่มีอายุราชการมากกว่า ๖ ปี ประสบ
ปัญหาโดยเฉลี่ยน้อยกว่า ($\bar{X} = ๒.๘๘๓๘$, $S = ๑.๒๑๘๕$) ครูแนะแนวที่มีอายุราชการ
ไม่เกิน ๖ ปี ($\bar{X} = ๓.๐๐๓๘$, $S = ๑.๕๔๗๓$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
($t = ๑.๘๗๘๔$) ทั้งนี้เพราะผู้ที่มีประสบการณ์มากยอมได้เปรียบผู้ที่มีประสบการณ์น้อย

ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ อ่ำไพ บูรณฤกษ์ (๒๕๐๕ : ๓๘) ที่กล่าวว่า การที่จะเข้าใจปัญหาผู้อื่นมากนักน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับความเข้าใจปัญหาของตน ความเข้าใจนี้เกิดจากประสบการณ์ที่ตนเคยพบเห็นมา ผู้มีประสบการณ์มากย่อมเข้าใจปัญหาผู้อื่นมาก

เกี่ยวกับตัวครูแนะแนวนี้ สุกใจ เหล่าสุนทร (๒๕๑๒ . ๑๑๔) ได้ให้ความเห็นว่าครูแนะแนวจะต้องเป็นผู้มีความรู้ในด้านจิตวิทยาและการแนะแนวเป็นอย่างดี และกว้างขวางเพียงพอ ทั้งนี้จะต้องได้รับการฝึกฝนในวิธีการของการแนะแนวและการให้คำปรึกษาเป็นอย่างมากด้วย ไม่ใช่ใคร ๆ ก็เป็นครูแนะแนวได้ เนื่องจากการแนะแนวเป็นการช่วยเหลือทางความคิดและพฤติกรรม เพื่อให้บุคคลผู้นั้นสามารถแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ของตนเองได้อย่างมีเหตุผลและอย่างเหมาะสม ซึ่งเป็นเสมือนหมอรักษาทางกายหรือทางจิต ถ้าเราได้หมอที่ไม่มีความรู้หรือไม่ได้รับการฝึกฝนมาพอเพียงก็จะเป็นอันตรายมาก

มาร์ตินสัน (Martinson, 2505 : 39 - 40) ให้ความเห็นว่าคุณสมบัติของผู้ให้คำปรึกษาแบ่งออกเป็นลักษณะสำคัญ ๓ ประการ คือ

๑. การศึกษา ในด้านความรู้ผู้ทำงานแนะแนวควรจะได้เรียนในชั้นมหาวิทยาลัยอย่างน้อยสี่ปี มีความรู้ดี ทราบถึงความเติบโตและงอกงามของเด็ก การวัดผล และจิตวิทยาการเรียนรู้ นอกจากนี้ต้องเรียนวิชาแนะแนวและกลวิธีให้คำปรึกษาคด้วย

๒. ประสบการณ์ ผู้ทำงานแนะแนวควรมีคุณสมบัติอย่างน้อยดังนี้

ก. มีวุฒิภาวะและมีความคุ้นเคยกับงานสังคม

ข. เป็นครูมานานพอที่จะทราบปัญหาของครูและนักเรียน

ค. ทราบโอกาสที่เปิดให้ทางการศึกษา อาชีพ และสังคม จะโดยประสบการณ์ของตนเองหรือโดยการศึกษาก็ตาม

๓. คุณสมบัติประจำตัว อย่างน้อยควรมีคุณสมบัติดังนี้

ก. มีความสนใจอย่างกว้างขวาง มีความสนใจในความเป็นอยู่ของเด็ก มีมนุษยสัมพันธ์ดี ชอบทำงานกับเด็กและช่วยแก้ปัญหาของเขา

ข. มีความรอบรู้และมีความซื่อสัตย์

ค. มีความสามารถในการวินิจฉัยข้อเท็จจริง

ง. ควรมีสุภาพดี น้ำเสียงน่าฟัง และมีมารยาทนุ่มนวล

✓ ตามที่กล่าวมาแล้วนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ในปัจจุบันประเทศไทยยังขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในวิชาการแนะแนว จึงทำให้งานแนะแนวไม่เจริญก้าวหน้าเท่าที่ควร การที่ทางโรงเรียนแต่งตั้งครูที่ขาดความรู้ความสามารถในด้านกรแนะแนวมาเป็นครูแนะแนว ย่อมไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดได้ จึงเป็นการสมควรที่หน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เช่น กรมวิชาการ หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา เป็นต้น จะได้จัดการอบรมครูแนะแนวให้มีความรู้ ทักษะ และความสามารถอย่างแท้จริงในการปฏิบัติงานด้านแนะแนว

๒. สถานภาพของคณะครู / คณะครูผู้ตอบแบบสอบถามมีจำนวน ๑๖๓ คน เป็นชาย ๖๐ คน หญิง ๑๐๓ คน ครูส่วนมากมีวุฒิ กศ.บ. มีอายุ ๒๖ - ๓๐ ปีมากที่สุด ครูร้อยละ ๔๘.๔๙ มีอายุราชการ ๑๐ ปีขึ้นไป ครูส่วนใหญ่สอนสัปดาห์ละ ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมง ครูเหล่านี้ส่วนมากเคยศึกษาวิชาการแนะแนวมาแล้วในหลักสูตรการแนะแนวเบื้องต้น (Introduction to Guidance) และมีครูที่ไม่เคยศึกษามาก่อนจำนวน ๔๒ คน

จากข้อเท็จจริงจะเห็นได้ว่าครูส่วนใหญ่ต้องทำการสอนหนักมาก ทำให้ไม่มีเวลาพอที่จะมาช่วยงานแนะแนวได้ เพราะนอกจากต้องทำการสอนสัปดาห์ละ ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมงแล้วยังต้องใช้เวลาในการเตรียมการสอน ตรวจสอบงานของนักเรียน ออกข้อสอบ และทำงานด้านอื่น ๆ อีกด้วย นอกจากนี้ความรู้เกี่ยวกับการแนะแนวก็นับเป็นอุปสรรคอย่างหนึ่ง เพราะมีครูที่ไม่เคยศึกษามาก่อนเป็นจำนวนไม่น้อย แม้ว่าครูเหล่านี้จะเต็มใจช่วยงานแนะแนวก็ตาม เนื่องจากครูส่วนใหญ่ไม่มีเวลาพอและครูบางคนยังขาดความรู้ความเข้าใจในงานแนะแนวนี้เอง ทำให้ครูแนะแนวไม่สามารถดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพได้

การแนะแนวเป็นงานที่ครูทุกคนได้ช่วยกันทำอยู่แล้ว เช่น การพยายามปรับปรุงวิธีสอนให้เหมาะสมกับความต้องการและความสนใจของเด็ก การพยายามให้เด็กเรียนตามความสามารถ การพยายามสอนและให้ความเอาใจใส่แก่เด็กอ่อนเป็นพิเศษเป็นต้น ๆ ไป การพยายามส่งเสริมให้เด็กได้เรียนให้ดีขึ้น เป็นต้น (ละเมียด ลิมอักษร, ๒๕๑๖ . ๒๑๕) แต่การแนะแนวที่ครูทำอยู่นั้นเป็นลักษณะต่างคนต่างทำ ยังขาดการประสานงานและดำเนินงานให้ติดต่อกัน เนื่องจากงานแนะแนวเป็นงานที่สืบทอดมาอย่างกว้างขวาง เกี่ยวข้องกับบุคลากร

ทุกฝ่ายทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน การดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพจึงต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจกันของทุกฝ่ายเพื่อผลประโยชน์ของนักเรียน การดำเนินงานนี้ ผู้ดำเนินงานจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในงานแนะแนวด้วยพอสมควร ดังนั้น ครูที่ยังขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องนี้ จึงเป็นการสมควรที่จะจัดการอบรมขึ้น

๓. สถานภาพของผู้บริหารโรงเรียน / ผู้บริหารโรงเรียนมีจำนวน ๔๔ คน เป็นชาย ๒๖ คน หญิง ๑๘ คน มีวุฒิ กค.บ.มากที่สุดคือ ๑๓ คนหรือร้อยละ ๔๗.๗๒ มีอายุเกิน ๔๕ ปีอยู่ ๒๐ คน ผู้บริหารโรงเรียนส่วนมากมีอายุราชการ ๒๕ ปีขึ้นไป มีประสบการณ์ในการทำงานด้านบริหารน้อยกว่า ๑๐ ปีเป็นส่วนใหญ่ มีอยู่ ๒๖ คนที่ไม่ได้ทำการสอน และในด้านความรู้เกี่ยวกับการแนะแนว มีอยู่ ๑๐ คนที่ไม่เคยศึกษามาก่อน จากข้อเท็จจริงจะเห็นได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนส่วนมากมีวุฒิ ความรู้ และประสบการณ์ในการทำงานมากพอสมควร สิ่งเหล่านี้จะเป็นปัจจัยในการช่วยส่งเสริมให้การจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนดำเนินไปอย่างไคผล ประกอบกับผู้บริหารโรงเรียนส่วนมากไม่ต้องทำการสอน ทำให้มีเวลาเพียงพอที่จะช่วยดำเนินงานแนะแนวได้

ดวงเดือน พิศาลบุตร (๒๕๑๕ - ๑๒๕) กล่าวว่า อาจารย์ใหญ่เป็นบุคคลสำคัญที่สุดคนหนึ่งในโรงเรียนที่จะช่วยสนับสนุนให้การแนะแนวเกิดขึ้นในโรงเรียน และดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะเป็นผู้ที่มีบทบาททั้งด้านบริหาร ด้านวิชาการ ด้านปกครอง และด้านการประชาสัมพันธ์ จึงจะช่วยทางด้านการแนะแนวได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ สมนึก บำรุง (๒๕๑๗ : ๖๐) ที่กล่าวว่า ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการจัดบริการแนะแนวขึ้นอยู่กับผู้บริหารโรงเรียนเป็นสำคัญ ทั้งนี้เนื่องจากผู้บริหารโรงเรียนเป็นผู้มีอำนาจในการควบคุมและบริหารกิจการต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ถ้าผู้บริหารโรงเรียนมีความเข้าใจ มีความสนใจในเรื่องการแนะแนวเป็นอย่างดีแล้ว ก็มีความเชื่อมั่นว่าการแนะแนวในโรงเรียนจะดำเนินไปด้วยความสำเร็จ ทั้งนี้ต้องมีครูแนะแนวเป็นผู้รู้วิชาการและดำเนินการโดยตรง และด้วยความร่วมมือจากบุคลากรทุกคนของโรงเรียนด้วย

นอกจากนี้ สมนึก บำรุง (๒๕๑๗ - ๒๑) ยังได้ให้ความเห็นว่า ผู้บริหารโรงเรียนที่พร้อมจะจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน ควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

๑. มีความสนใจและเข้าใจในเรื่องการแนะแนวพอสมควร
๒. มีความเข้าใจในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นแก่เด็ก
๓. มีความเข้าใจในเรื่องการบริหาร การแนะแนวและการจัดบุคลากรแนะแนว

เพื่อดำเนินการ เรื่องแนะแนวได้อย่างเหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องระลึกไว้เสมอว่า บุคลากรทุกคนในโรงเรียนจะต้องมีส่วนร่วมในการแนะแนวอย่างทั่วถึงกัน

๔. กระทำตนเป็นที่ปรึกษาของครูแนะแนวและส่งเสริมให้ครูแนะแนวได้ทำหน้าที่ของตนอย่างเหมาะสมและถูกต้อง ในบางกรณีจะต้องสั่งการหรือใช้อำนาจทางบริหารช่วยสนับสนุนการทำงานของครูแนะแนว

๕. ต้องช่วยเหลือสนับสนุนในกิจการอื่น ๆ แก่ครูแนะแนว เช่น งบประมาณที่จะต้องใช้จ่ายในการจัดบริการแนะแนว การติดต่อกับหน่วยงานอื่น หรือการประชาสัมพันธ์แก่ผู้ปกครองนักเรียนและบุคคลภายนอก เป็นต้น

๖. ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการแนะแนวของโรงเรียนขึ้น และเข้าร่วมประชุมกับคณะกรรมการแนะแนวเสมอ รวมทั้งการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานแนะแนวอย่างใกล้ชิดอีกด้วย

ลักษณะของผู้บริหารโรงเรียนดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่มีอยู่แล้ว จากการที่ผู้วิจัยได้ไปพบและสนทนาคำคุยปรากฏว่า ส่วนใหญ่มีความรู้และเข้าใจงานแนะแนวเป็นอย่างดี มีความกระตือรือร้นที่จะจัดการแนะแนวให้มีประสิทธิภาพที่สุด แต่ก็ประสบปัญหาในค่านักบุคลากรที่จะทำงานแนะแนวซึ่งมีไม่เพียงพอ และคณะครูต้องสอนมากจนไม่มีเวลาว่างพอ นอกจากนี้ปริมาณของนักเรียนที่เพิ่มอย่างรวดเร็วทำให้โรงเรียนบางโรงเรียนไม่สามารถจัดห้องแนะแนวโดยเฉพาะได้ เพราะแม่ต๋องโรงเรียนก็แทบจะมีไม่พออยู่แล้ว

๔. สภาพปัญหาที่ครูแนะแนวประสบจากการจัดบริการแนะแนวและความต้องการ
ของครูแนะแนว

ก) สภาพปัญหา ครูแนะแนวส่วนใหญ่ประสบปัญหาจากการจัดบริการแนะแนว
 ดังต่อไปนี้

๑. จำนวนครูแนะแนวน้อยเกินไป เจ้าหน้าที่ของแผนกแนะแนวไม่มี
 เงิน เสริมยืมพิมพ์ดีด และวัสดุ เครื่องใช้ในงานแนะแนวมีไม่เพียงพอ
๒. คณะครูมีชั่วโมงสอนมากจนไม่มีเวลาช่วยงานแนะแนว
๓. นักเรียนมักแก้ปัญหาด้วยตนเอง และการติดตามผลไม่ได้รับความ
 ร่วมมือจากนักเรียน

๔. ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีฐานะยากจน ไม่มีเวลาดูแลบุตรหลานของตน
 มอบให้โรงเรียนรับผิดชอบแต่เพียงฝ่ายเดียว และผู้ปกครองนักเรียนไม่เข้าใจระดับสติปัญญา
 ความสามารถ ความสนใจ และความถนัดของบุตรหลานของตน

ข. ความต้องการของครูแนะแนว มีดังนี้

๑. เพิ่มจำนวนครูแนะแนว และให้ครูแนะแนวมียุทธศาสตร์สอนน้อยลง
๒. ห้องแนะแนวที่เป็นสัดส่วน เอกสารการแนะแนวที่ทันสมัย วัสดุ
 เครื่องใช้ที่จำเป็นสำหรับงานแนะแนว และงบประมาณสำหรับการจัดกิจกรรม
๓. ให้ทางโรงเรียนแต่งตั้งคณะกรรมการแนะแนว ประกอบด้วยผู้บริหาร
 โรงเรียน ครูแนะแนว และคณะครูทุกระดับชั้น
๔. จัดอบรมคณะครูและผู้บริหารโรงเรียน ให้มีความรู้ความเข้าใจใน
 งานแนะแนว
๕. แบบทดสอบต่าง ๆ

๕. ความคิดเห็นของนักเรียน คณะครู และผู้บริหารโรงเรียน เกี่ยวกับการจัด

บริการแนะแนว

ก. สิ่งที่กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความเห็นสอดคล้องกัน มีดังนี้

๑. ครูแนะแนวในโรงเรียนมีจำนวนไม่เพียงพอ
 ๒. แผนกแนะแนวควรมีห้องโดยเฉพาะ
 ๓. ครูแนะแนวควรจะศึกษามาทางด้านการแนะแนวโดยตรง มีเวลาให้นักเรียนพบปะอย่างพอเพียง เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอน และเป็นผู้ที่มีความสามารถหลาย ๆ ด้าน

๔. บริการแนะแนวเป็นสิ่งที่ประโยชน์ โรงเรียนควรจะมีแผนกแนะแนว

๕. การจัดบริการแนะแนวมีส่วนกระตุ้นให้นักเรียนสนใจในการเรียนมากขึ้น ทำให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวางขึ้น เกี่ยวกับการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

๖. ระเบียบสะสมเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษาเด็ก

๗. การแนะแนวเป็นการจัดเพื่อนักเรียนทุกคน และจะสำเร็จลงได้ต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่าย

๘. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดการอบรมครูแนะแนวและคณะครู เพื่อให้มีความรู้ด้านการแนะแนวมากยิ่งขึ้น

ข. สิ่งที่กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นขัดแย้งกัน มีดังนี้

๑. นักเรียนมีความเห็นว่าการจัดบริการแนะแนวมีส่วนลดปัญหาของนักเรียน แต่คณะครูและผู้บริหารโรงเรียนไม่เห็นด้วย

๒. นักเรียนและคณะครูมีความเห็นว่าครูแนะแนวยังมีเวลาไม่เพียงพอในการจัดบริการแนะแนว แต่ผู้บริหารโรงเรียนไม่เห็นด้วย

จากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง จะเห็นได้ว่ามีความสอดคล้องกัน เป็นส่วนใหญ่ สิ่งที่นำยื่นก็คือทุกฝ่ายได้เล็งเห็นคุณประโยชน์ของบริการแนะแนว และในขณะเดียวกันก็มองเห็นอุปสรรคของการดำเนินงานอย่างสอดคล้องกันด้วย เช่น การขาดบุคลากร เป็นต้น

สำหรับความเห็นที่ขัดแย้งกัน โดยนักเรียนเห็นว่าการจัดบริการแนะแนวมีส่วนลดปัญหาของนักเรียน แต่คณะครูและผู้บริหารโรงเรียนไม่เห็นด้วยนี้ อาจอธิบายได้ว่า ปัญหาของนักเรียนมีมากมาย เช่น ปัญหาการเรียน ปัญหาทางสังคมและส่วนตัว เป็นต้น นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างนี้เป็นนักเรียนชั้น ม.ศ. ๓ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าปัญหาที่ทุกคนประสบร่วมกันก็คือ ปัญหาเกี่ยวกับการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้เห็นสอดคล้องกันแล้วว่าการจัดกิจกรรมการแนะแนวทำให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวางขึ้นเกี่ยวกับการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ ด้วยเหตุนี้จึงน่าจะนำไปได้ว่า การจัดบริการแนะแนวมีส่วนลดปัญหาของนักเรียน ซึ่งอาจเป็นเพียงปัญหาส่วนหนึ่งมิใช่ปัญหาทั้งหมด แต่ที่คณะครูและผู้บริหารโรงเรียนไม่เห็นด้วยนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า น่าจะเกิดจากการเข้าใจว่า "ปัญหา" ในที่นี้เป็นปัญหาที่นักเรียนก่อขึ้น เช่น ปัญหาทางวินัย และปัญหาทางความประพฤติ เป็นต้น

เกี่ยวกับเวลาในการจัดบริการแนะแนว นักเรียนและคณะครูมีความเห็นว่าครูแนะแนวมีเวลาไม่เพียงพอ แต่ผู้บริหารโรงเรียนมีความเห็นว่าเพียงพอแล้ว ในเรื่องนี้ อาจอธิบายได้ว่า ถ้าพิจารณาถึงชั่วโมงสอนของครูแนะแนวแล้วจะเห็นได้ว่า มีครูแนะแนว ๑๗ คน จากจำนวน ๓๕ คน ที่สอนเกินกว่า ๑๕ ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ ซึ่งนับว่ามากเมื่อเทียบกับครูทั่วไป เพราะครูแนะแนวต้องทำการแนะแนวด้วย อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงชั่วโมงสอนของคณะครูแล้วปรากฏว่า ครูส่วนใหญ่สอนสัปดาห์ละ ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมง และเมื่อพิจารณาถึงชั่วโมงสอนของผู้บริหารโรงเรียนแล้วก็ปรากฏว่า มีอยู่ ๑๐ คน หรือร้อยละ ๒๐.๘๓ ที่สอนเกิน ๑๐ ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ ด้วยเหตุนี้เองในความเห็นของผู้บริหารโรงเรียนจึงเห็นว่าครูแนะแนวมีเวลาเพียงพอแล้วในการจัดบริการแนะแนว เมื่อเปรียบเทียบกับครูคนอื่นและเปรียบเทียบกับผู้บริหารโรงเรียนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีครูแนะแนวอยู่ ๖ คน ที่ไม่ต้องทำการสอนเลย

๖. ข้อเสนอแนะของนักเรียน คณะครู และผู้บริหารโรงเรียน

ก. ข้อเสนอแนะของนักเรียน

๑. เพิ่มจำนวนครูแนะแนว ครูแนะแนวควรมีทั้งเพศชายและเพศหญิง เป็นผู้ที่ยิ้มแย้มแจ่มใส มีประสบการณ์ในชีวิต มีความเห็นอกเห็นใจเด็ก และให้มีเวลา พบปะกับนักเรียนมากขึ้น
๒. จัดห้องแนะแนวที่สะดวกสบาย กว้างขวาง มีคิอิค และจัดให้มีเอกสาร เกี่ยวกับการศึกษาต่อที่ทันสมัยให้จำนวนเพียงพอกับนักเรียน และให้มีการแจกเอกสารที่ จำเป็นแก่นักเรียน
๓. เชิญวิทยากรที่มีความรู้ในด้านต่าง ๆ มาให้ความรู้แก่นักเรียนมากขึ้น
๔. จัดนิทรรศการ การแนะแนว
๕. จัดการแนะแนว เป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล
๖. ให้อาจารย์ประจำชั้นแนะแนวแก่นักเรียน
๗. ทดสอบความถนัดทางการ เรียนของนักเรียน
๘. จัดกล่องหรือตู้ใส่ปัญหา เพื่อจะได้ทราบปัญหาและความคิดเห็น ของนักเรียน
๙. จัดการประชุมสัมพันธ์อย่างกว้างขวาง มีบอร์ดแนะแนวติดไว้ตาม อาคารต่าง ๆ หลาย ๆ แห่ง
๑๐. จัดการสำรวจปัญหาของนักเรียน

ข. ข้อเสนอแนะของคณะครู

๑. ครูแนะแนวควรมีจำนวนให้เพียงพอกับนักเรียน และมีทั้งเพศชาย เพศหญิง ครูแนะแนวควรเป็นผู้ที่ศึกษามาทางด้าน การแนะแนวโดยตรง มีบุคลิกดี มีความรู้ความสามารถ มีใจรักงานด้านนี้ เสียสละ อดทน และไม่ควรมีปัญหาส่วนตัว เช่น ปัญหาทางครอบครัว หรือปัญหาทางการเงิน เป็นต้น นอกจากนี้ครูแนะแนวควรมี ชั่วโมงสอนบ้าง เพื่อสร้างความคุ้นเคยกับเด็ก
๒. ควรมีห้องแนะแนวโดยเฉพาะ จัดหาเอกสาร เกี่ยวกับการศึกษาต่อ

ให้เพียงพอและทันสมัย

๓. ผู้บริหารโรงเรียนต้องให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี
  ๔. จัดตั้งคณะกรรมการแนะแนว ให้ครูได้ร่วมมือกับครูแนะแนวอย่างใกล้ชิด
  ๕. คณะครูควรได้รับการอบรมให้มีความรู้ความเข้าใจในการแนะแนว
  ๖. จัดกิจกรรมการแนะแนวอย่างสม่ำเสมอ
  ๗. มีการประชาสัมพันธ์งานแนะแนวแก่นักเรียน ผู้ปกครอง และคณะครู
  ๘. กรมสามัญศึกษาควรบรรจุครูแนะแนวโดยตรง
  ๙. ปัญหาบางประการของนักเรียนที่มีผลต่อการเรียนของนักเรียนเอง
- ควรมีการแจ้งให้อาจารย์ผู้สอนทราบบาง

๑๐. ควรจัดทำระเบียบต่าง ๆ ให้ติดต่อกัน

✓ ค. ข้อเสนอแนะของผู้บริหารโรงเรียน

๑. ครูแนะแนวควรจะมีวุฒิทางด้านกรแนะแนวโดยตรง ทั้งนี้สถานที่ทำหน้าที่ผลิตครูแนะแนวควรจะมีจำนวนเพียงพอ
๒. เพิ่มจำนวนครูแนะแนวให้สอดคล้องกับจำนวนนักเรียน ครูแนะแนวควรเป็นผู้ที่นักเรียนรักและไว้วางใจ เป็นผู้เสียสละ ออกทน มีประสบการณ์ ครูแนะแนวควรมีทั้งเพศชายและเพศหญิง และควรมีชั่วโมงสอนน้อยลง
๓. ควรมีห้องแนะแนวที่เป็นสัดส่วนโดยเฉพาะ และมีวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในงานแนะแนวให้พอเพียง
๔. มีการประชาสัมพันธ์งานแนะแนว เพื่อให้นักเรียน ครู และผู้ปกครองได้ทราบถึงประโยชน์และกิจกรรมการแนะแนวที่จัดขึ้น
๕. ผู้ที่เป็นครูทุกคนควรเรียนวิชาการแนะแนว
๖. จัดการอบรมคณะครูให้เข้าใจงานแนะแนว
๗. ให้ครูแนะแนวได้มีเวลาพบปะกับผู้ปกครองของนักเรียน
๘. ให้กรมสามัญศึกษาบรรจุตำแหน่งครูแนะแนวโดยตรง
๙. การแนะแนวควรอยู่ในกระบวนการบริหารของโรงเรียน ปฏิบัติงานสัมพันธ์กับฝ่ายวิชาการ ฝ่ายปกครอง และการวัดผล

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทางการศึกษา

๑.๑ ปัญหาของครูแนะแนวที่มีแนวโน้มว่าประสบมากกว่าปัญหาอื่น ๆ คือ จำนวนครูแนะแนวน้อยเกินไป เจ้าหน้าที่ของแผนกแนะแนวไม่มี วัสดุ เครื่องใช้ในงานแนะแนวมีไม่เพียงพอ คณะครูมีชั่วโมงสอนมากจนไม่มีเวลาที่จะมาช่วยงานแนะแนว นักเรียนมักแก้ปัญหาด้วยตนเอง บริการติดตามผลไม่ได้รับความร่วมมือจากนักเรียน และมีปัญหาเกี่ยวกับผู้ปกครองนักเรียน

๑.๒ เพื่อช่วยเหลือครูแนะแนวที่ประสบปัญหาตามข้อ ๑.๑ การดำเนินการดังนี้

๑.๒.๑ ทางโรงเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้บริหารโรงเรียน ควรพิจารณาเพิ่มจำนวนครูแนะแนวให้มากขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับจำนวนนักเรียน และควรให้มีทั้งเพศชายและหญิง ครูแนะแนวที่เพิ่มขึ้นอาจแต่งตั้งจากครูที่มีความสนใจในงานด้านนี้ มีจิตใจเสียสละ อุดม และโรงเรียนใดที่ยังไม่มีคณะกรรมการแนะแนว ควรพิจารณาคำเนินการแต่งตั้งโดยเร็ว ผู้ที่ทำหน้าที่หัวหน้าครูแนะแนวควรมีเวลาอย่างเต็มที่ในการทำงานด้านแนะแนวสำหรับคณะครูแนะแนว ทางโรงเรียนควรพิจารณาให้มีชั่วโมงสอนน้อยลง นอกจากนี้ ทางโรงเรียนควรพิจารณาข้อเสนอแนะของนักเรียน คณะครู และผู้บริหารโรงเรียน และดำเนินการตามข้อเสนอแนะเท่าที่เห็นว่าเหมาะสมกับแต่ละโรงเรียน

๑.๒.๒ ครูแนะแนวเอง ควรจัดให้มีการประชาสัมพันธ์งานแนะแนวอย่างกว้างขวางแก่นักเรียน ผู้ปกครอง และครู ให้ทราบถึงประโยชน์และกิจกรรมการแนะแนวที่จัดขึ้น เพื่อสร้างความเข้าใจอันดีแก่ทุกฝ่าย อันจะทำให้การจัดกิจกรรมต่าง ๆ ได้รับความร่วมมือและประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ครูแนะแนว ควรจัดให้มีการสำรวจปัญหาและความต้องการของนักเรียน เพื่อจะได้จัดกิจกรรมการแนะแนวให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนมากยิ่งขึ้น

๑.๒.๓ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับงานแนะแนว เช่น กองแนะแนว การศึกษาและอาชีพ กรมวิชาการ หน่วยงานนิเทศน์ กรมสามัญศึกษา ควรเร่งดำเนินการฝึกอบรมครูแนะแนว ครู และผู้บริหารโรงเรียน ให้มีความรู้ความเข้าใจในงานด้านนี้มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ควรจัดการอบรมผู้ไม่เคยศึกษาทางด้านแนะแนวมาก่อน

๑.๒.๔ สถาบันที่ผลิตครูแนะแนว ควรดำเนินการผลิตครูแนะแนวให้มีจำนวนพอเพียง และผู้ที่จะออกมาเป็นครูทุกคนควรจะได้เรียนวิชาการแนะแนวด้วย

๒. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

๒.๑ เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทบทวนศึกษาเฉพาะโรงเรียนในกรุงเทพมหานครเท่านั้น ควรจะศึกษาโรงเรียนในต่างจังหวัดให้กว้างขวางกว่านี้

๒.๒ ควรจะศึกษาปัญหาในการจัดบริการแนะแนวของครูแนะแนว ในโรงเรียนระดับอื่น และสังกัดกรมอื่นบ้าง เพื่อนำผลมาเปรียบเทียบกัน

๒.๓ ในการวิจัยครั้งต่อไปควรแบ่งช่วงอายุราชการของครูแนะแนวในกลุ่มตัวอย่างให้ละเอียดกว่านี้ เพื่อจะให้เห็นความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- เฉลิมชัย อุดจพงษ์ การศึกษาเกี่ยวกับความสาารถในการเลือกเรียนต่อของนักเรียน
ม.ศ.๓ และบทบาทของโรงเรียนในการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมจังหวัดชัยนาท
ปริญญาโท กค.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๑, ๑๐๔ หน้า.
- ✓ เชื้อ สารีมาน การอบรมครูแนะแนวของโรงเรียน ๒๕๐๗ กองเผยแพร่การศึกษา
สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๐๗, ๑๑๙ หน้า.
- ดวงเดือน พิศาลบุตร การแนะแนว โรงพิมพ์มิ่งมงคลพิมพ์ ๒๕๑๕, ๑๘๙ หน้า.
- นาฏเจสสิยา สุมาวงศ์ "ปัญหาวัยรุ่นในประเทศไทย" จุลสารวิจัยสังคมศาสตร์
๑๓(๓) ๗๙ กรกฎาคม ๒๕๐๖
- ประสาร เมืองหมุด "บริการแนะแนวจะช่วยนักเรียนได้อย่างไร" มิตรครู
๑๑(๒๔) . ๘๑ ธันวาคม ๒๕๑๒
- ไพฑูริย์ สีนลารักษ์ "ความเปลี่ยนแปลงของสังคมกับความจำเป็นของการแนะแนวใน
การศึกษาไทยปัจจุบัน" วารสารแนะแนว ๗(๒๔) : ๑๗, ธันวาคม ๒๕๑๕ -
มกราคม ๒๕๑๖
- มาร์ตินสัน, วิลเลียม การแนะแนวเบื้องต้น อ่ำไพ บุรณฤกษ์ แปล แผนกการพิมพ์
วิทยาลัยครูสวนสุนันทา, ๖๖ หน้า
- ละเมียด ลิมอัคร หลักการสอน ครูสภา ๒๕๑๖, ๒๖๘ หน้า
- ✓ ล้วน สายยศ และ อังคณา ตันศิริตนานนท์ สถิติวิทยาทางการศึกษา วัฒนาพานิช
๒๕๑๕

- วิธีช กุมพมาถ 'การประเมินผลการจัดบริการแนะแนว กิจกรรมเสริมหลักสูตร และ
สวัสดิการในโรงเรียนและวิทยาลัยตามโครงการเงินกู้เพื่อพัฒนาอาชีวศึกษา
พ.ศ. ๒๕๐๘' บทคัดย่องานวิจัยการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ โรงพิมพ์
คุรุสภา ๒๕๑๓
- /สง่า เชษประเสริฐ 'บริการแนะแนวของโรงเรียนพินิจวิทยาลัย' วารสารแนะแนว
๗ (๒๔) : ๖๖ - ๖๗ ตุลาคม ๒๕๑๖ - มกราคม ๒๕๑๗
- สมนึก บำรุง "ผู้บริหารโรงเรียนกับการแนะแนว" มิตรกฎ ๑๖ (๒) : ๖๐ - ๖๑
มกราคม ๒๕๑๗
- /สมใจ พรหมศิริ ทัศนคติครูอาจารย์โรงเรียนมัธยมแบบประสมสี่แห่งที่มีต่อบริการแนะแนว
ของโรงเรียน ปริชญานีเพนต์ กค.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
๒๕๑๑, ๘๗ หน้า
- /สวัสดิ์ สุวรรณฉัตร 'บทบาทของกองเผยแพร่การศึกษาในการดำเนินงานแนะแนว
วารสารแนะแนว ๗ (๒๔) : ๒๕ - ๒๖ ตุลาคม ๒๕๑๖ - มกราคม ๒๕๑๗
- สุคใจ เหล่าสุนทร การศึกษาเพื่ออาชีพในโรงเรียนชั้นมัธยม วิทยานิพนธ์เพื่อเสนอต่อ
วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร ๒๕๑๐, ๑๕๒ หน้า (โรเนียว)
- /อนนต์ อันทรงดี หลักการแนะแนว โอเกียนส์โตร์ ๒๕๑๔, ๒๐๓ หน้า
- Allen, Dale A., "An Analysis of the Guidance Organization
and Service in the Commissioned Intermediation
Schools of Indiana", Thesis Abstracts Series 7 :
I5 - 2I, School of Education, Indiana University, 1954

- Best, John W., Research in Education, Prentice-Hall, Englewood Cliffs, New Jersey, 1959, 320 pp.
- ✓ Dickstein, Robert., "Preferred Counselor Characteristics as Expressed by Secondary School Students", Dissertation Abstracts, 33 : 2098 - 2099, November, 1972
- Georgiades, Zenon E., "Establishment of Guidance Service in Developing Countries with Special Emphasis on a Guidance Program for the Secondary School in Cyprus", Dissertation abstract, '27 : 628 A, September, 1966
- ✓ Gibson, Robert L., "Teacher Opinion of High School Guidance Program", The Personnel and Guidance Journal, 44 : 416 - 422, December, 1965.
- ✓ Higgins, Kenneth R., "Secondary School Guidance As Perceived by Selected Principals in Ohio", Dissertation Abstracts, 35 : 7057 A, May 1975.
- Holmstedt, Raleigh W., "The Guidance Program in Selected Negro Institutions for Higher Education", Thesis Abstracts Series School of Education, Indiana University 1953, pp. I24 - I25
- ✓ Mangusso, David Joseph., "Secondary School Counselor's Role As Perceived by Administrators of Large School Districts in Texas", Dissertation Abstracts, 33 : 2717, December, 1972

Mc.Glasson, Maurice A., "An Analysis of Guidance Organization and Services in the Commissioned Junior High Schools of Indiana", Thesis Abstract, 5 : 113 - 119 , 1954.

Norman, Gerald., "The Role of High School Counselor As Perceived by Administrators, Counselors, Teachers and Students and Measured By the Sementic Differential Technique", Dissertation Abstracts, 33:159, July, 1972

Orwig, Charles E., "The Effect of Race, Sex, and Selected Appearance Variables on the Attractiveness of Counselors to Black Inner-City Junior High School Students", Dissertation Abstracts, 35 : 2694 A, November, 1974.

✓ Stewart, Robert M., "An Evaluation of the Guidance Program in the Los Angeles City Adult Schools", Dissertation Abstracts, July 1967, p. 105 A.

Wogaman, Maurice A., "An Analysis of Guidance Organization and Services in Selected Junior High Schools in the State of Ohio", Thesis Abstracts, 7 : 373-379, 1955.

Young, Robert Hume., "Current Practices in Guidance Services in the Secondary Schools of British Columbia", Dissertation Abstracts, 30 : 1409 - 1410, October, 1969

ကဏ္ဍစာအုပ်

ภาคผนวก ก.

ค่าสถิติที่ได้จากการวิเคราะห์แบบสำรวจปัญหา

ตาราง ๒๘ แสดงค่า t - test เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกของ
แบบสอบตามนักเรียน

ข้อที่	ค่า t	ข้อที่	ค่า t
๑	๒.๕๗	๑๓	๖.๕๒
๒	๓.๐๒	๑๔	๘.๘๐
๓	๒.๘๐	๑๕	๓.๒๗
๔	๒.๕๕	๑๖	๒.๓๒
๕	๕.๕๓	๑๗	๔.๕๔
๖	๗.๓๒	๑๘	๓.๖๗
๗	๕.๘๑	๑๙	๓.๑๗
๘	๕.๐๐	๒๐	๒.๖๕
๙	๓.๓๑	๒๑	๕.๒๑
๑๐	๘.๐๔	๒๒	๕.๗๒
๑๑	๓.๕๘	๒๓	๓.๘๑
๑๒	๓.๑๘	๒๔	๒.๒๗

ภาคผนวก ข.

แบบสำรวจปัญหา

ที่ ศธ 03011/040

กรมสามัญศึกษา

14 มกราคม 2513

เรื่อง ขอความร่วมมือในการช่วยจัดหาวิทยากรพิเศษสอนนิสิต

เรียน หัวหน้าสถานศึกษาในสังกัดกรมสามัญศึกษา

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ได้พิมพ์หนังสือขอความช่วยเหลือในการจัดหาวิทยากรพิเศษสอนนิสิต และขอความร่วมมือของโรงเรียนเตรียมศึกษาในกรุงเทพมหานคร" ให้นักนายวิชา สุชก้องราชวิ นิสิตปริญญาโท ศึกษาดูงานและแนวปีที่ 2 ภาควิชาการควบคุมดูแลของ ดร. สุวีริยาภรณ์ ทรัพย์สมบัติ และอาจารย์นายแพทย์ จิตรพงศ์

กรมสามัญศึกษามีพิจารณาเห็นว่าเห็นเป็นการสมควร จึงเรียนมาเพื่อทราบ และหากนายวิชา สุชก้องราชวิ นิสิตศึกษากับโรงเรียน ขอให้ให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวกให้ตามสมควร จะขอบคุณมาก

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง -

(นายปกมล ภิรมย์)

เลขาธิการกรมสามัญศึกษา

แบบดสารบรรณ

โทร. 816320

แบบสอบถามครูแนะแนว

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามมีทั้งหมด ๔ ตอนคือ

ตอนที่ ๑ ตามรายละเอียดเกี่ยวกับตัวท่าน โดยให้ท่านกาเครื่องหมาย ✓
ลงใน หรือเติมคำในช่องว่างที่เว้นไว้ให้

ตอนที่ ๒ ตามรายละเอียดเกี่ยวกับโรงเรียน โดยให้หัวหน้าครูแนะแนว
เป็นผู้กรอก

ตอนที่ ๓ ข้อคำถามมีอยู่ ๕๖ ข้อ เป็นข้อความเกี่ยวกับปัญหาในการจัดบริการ
แนะแนว ขอให้ท่านอ่านข้อความแล้วพิจารณาว่า ปัญหาที่ท่านได้ประสบมากที่สุดเพียงใด
แล้วเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในวงหลังข้อความให้ตรงกับระดับของปัญหาตามที่ท่านประสบ
ถึงตัวอย่าง

ที่	ปัญหา	ท่านประสบปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๑	ปัญหาเกี่ยวกับผู้บริหารโรงเรียน ผู้บริหารโรงเรียนไม่เินดูประโยชน์ของ บริการแนะแนว		✓			
๒	ผู้บริหารโรงเรียนไม่สนับสนุนการจัดบริการ แนะแนว	✓				

ตอนที่ ๔ ให้ท่านเขียนสิ่งที่ท่านต้องการ เพื่อนำมาใช้ปรับปรุงงานแนะแนว
ให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด

ตอนที่ ๓

ผู้สำรวจอยากทราบว่า ท่านได้ประสบปัญหาในการจัดบริการแนะแนวมากน้อย
 เพียงใด จึงขอให้ท่านอ่านปัญหาต่อไปนี้ แล้วกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหลังข้อความ
 ให้ตรงกับระดับของปัญหาตามที่ท่านประสบ

ที่	ปัญหา	ท่านประสบปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	<u>ปัญหาเกี่ยวกับผู้บริหารโรงเรียน</u>					
๑	ผู้บริหารโรงเรียนไม่เห็นคุณค่าประโยชน์ของบริการแนะแนว					
๒	ผู้บริหารโรงเรียนไม่สนับสนุนการจัดบริการแนะแนว					
๓	มีการขัดแย้งระหว่างการใช้ระเบียบวินัยของโรงเรียนกับการดำเนินงานแนะแนว					
๔	ผู้บริหารโรงเรียนไม่ใ้กว้างไกลโครงการปฏิบัติงานแนะแนวอย่างริ่อกุมเพียงพอ					
๕	ผู้บริหารโรงเรียนไม่มีเทคนิคในการขอความร่วมมือจากทุกฝ่าย					
๖	ผู้บริหารโรงเรียนไม่มีความรู้ความชำนาญการแนะแนว					
๗	ผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และคณะครู มีการติดต่อประสานงานกันน้อย					
	<u>ปัญหาเกี่ยวกับโรงเรียน</u>					
๘	โรงเรียนมีห้องไป่เพียงพอที่จะจัดเป็นห้องแนะแนวได้โดยเฉพาะ					

ที่	ปัญหา	ท่านประสบปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๘	โรงเรียนขาดงบประมาณในการจัดบริการแนะแนว					
๑๐	การแยกย้ายครูระหว่างปีการศึกษาทำให้แผนงานแนะแนวหยุดงัก					
๑๑	โรงเรียนไม่มีเวลาที่จะจัดกิจกรรมโฮมรูม					
๑๒	โรงเรียนขาดการประชาสัมพันธ์งานแนะแนวภายในโรงเรียน					
๑๓	โรงเรียนขาดการประชาสัมพันธ์งานแนะแนวภายนอกโรงเรียน					
๑๔	โรงเรียนต้องรับภาระสอนนักเรียนที่มีปริมาณเกินอัตราที่กำหนด <u>ปัญหาเกี่ยวกับครูแนะแนว</u>					
๑๕	ครูแนะแนวมีชั่วโมงสอนมากจนไม่มีเวลาทำงานด้านการแนะแนวอย่างเต็มที่					
๑๖	ครูแนะแนวมีความรู้และทักษะในด้าน การแนะแนวไม่เพียงพอ					
๑๗	จำนวนครูแนะแนวในโรงเรียนมีน้อยเกินไป					
๑๘	ครูแนะแนวไม่ได้รับการศึกษาและฝึกอบรม วิชาการแนะแนวมาโดยเฉพาะ					
๑๙	ครูแนะแนวไม่เคยผ่านการอบรมวิชาการ การแนะแนวมาก่อน					

รหัส	ปัญหา	ท่านประสบปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๒๐	ครูแนะแนวกับนักเรียนขาดความสัมพันธ์อันดีต่อกัน					
๒๑	ครูแนะแนวกับผู้บริหารโรงเรียนขาดความสัมพันธ์อันดีต่อกัน					
๒๒	ครูแนะแนวกับคณะกรรมการขาดความสัมพันธ์อันดีต่อกัน					
	<u>ปัญหาเกี่ยวกับคณะครูในโรงเรียน</u>					
๒๓	คณะครูไม่เห็นคุณค่าประโยชน์ของบริการแนะแนว					
๒๔	คณะกรรมการขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องการแนะแนว					
๒๕	คณะครูไม่ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการแนะแนว					
๒๖	คณะกรรมการขาดความสามัคคีในการปฏิบัติงาน					
๒๗	คณะกรรมการที่ทัศนคติไม่ดีต่อการแนะแนว					
๒๘	คณะกรรมการมีชั่วโมงสอนมากจนไม่มีเวลาช่วยทำงานคานการแนะแนว					
	<u>ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน</u>					
๒๙	นักเรียนมีกพรระพฤติพลาดเกรและฝ่าฝืนระเบียบวินัยของโรงเรียน					
๓๐	นักเรียนจำนวนมากโรงเรียนอ่อนมีพื้นฐานการเรียนรู้ต่ำ					

ที่	ปัญหา	ท่านประสบปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๓๑	นักเรียนไม่เห็นคุณค่าประโยชน์ของบริการแนะแนว					
๓๒	นักเรียนมักแก้ปัญหาด้วยตนเองโดยไม่ปรึกษาครูแนะแนว					
๓๓	นักเรียนมีความกระหายกายครูแนะแนว					
๓๔	นักเรียนไม่ใคร่บ่งให้ความจริงกับครูแนะแนว					
๓๕	โรงเรียนขาดการสำรวจปัญหาและความต้องการของนักเรียน <u>ปัญหาเกี่ยวกับผู้ปกครองนักเรียน</u>					
๓๖	ผู้ปกครองนักเรียนไม่ให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนเท่าที่ควร					
๓๗	ผู้ปกครองนักเรียนไม่สนใจกิจกรรมต่างๆของโรงเรียน					
๓๘	ผู้ปกครองนักเรียนไม่สนใจบุตรหลานของตน ถือว่าโรงเรียนรับผิดชอบแต่เพียงฝ่ายเดียว					
๓๙	ผู้ปกครองนักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียน					
๔๐	ผู้ปกครองนักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อครูแนะแนว					
๔๑	ผู้ปกครองนักเรียนไม่เข้าใจระดับสติปัญญาความสามารถ ความสนใจ และความถนัดของบุตรหลานของตน					
๔๒	ผู้ปกครองนักเรียนเลวใหญ่พื้นฐานะยากจน					

ที่	ปัญหา	ท่านประสบปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๔๓	ผู้ปกครองนักเรียนไม่เจือถือและไม่ยอมรับใจคำแนะนำของทางโรงเรียน					
๔๔	ผู้ปกครองนักเรียนไม่มีเวลาที่จะดูแลบุตรหลานของตนอย่างเพียงพอ					
	<u>ปัญหาเกี่ยวกับทรัพยากร ในชุมชนที่จะส่งเสริมบริการแนะแนว</u>					
๔๕	ขาดความร่วมมือจากบุคคลภายนอกในการจัดกิจกรรมการแนะแนว					
๔๖	ขาดความร่วมมือจากสมาชิกวัยเก่า หรือสมาคมผู้ปกครองและครู					
๔๗	ขาดวิทยากรที่จะเชิญมาให้คำแนะนำแก่นักเรียน					
๔๘	แหล่งบริการให้ความรู้แก่เด็กในชุมชนมีไม่พอ					
๔๙	สภาพทางเศรษฐกิจและสังคมในชุมชนที่โรงเรียนตั้งอยู่ไม่เหมาะสม เช่น ประชาชนยากจน อยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม					
	<u>ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งอื่น ๆ</u>					
๕๐	ขาดเอกสารเกี่ยวกับการแนะแนว					
๕๑	ขาดข้อทดสอบมาตรฐานที่จะนำมาใช้ในการแนะแนว					
๕๒	การติดตามผลนักเรียนไม่ไต่ผลเท่าที่ควร เพราะขาดความร่วมมือจากนักเรียน					

ที่	ปัญหา	ท่านประสบปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
✓ ๕๓	เอกสารการวิจัยเกี่ยวกับการแนะนำมีไม่พอ					
✓ ๕๔	เจ้าหน้าที่ของแผนกแนะนำไม่มี เช่น เสมียนพิมพ์ดีด					
✓ ๕๕	วัสดุเครื่องใจในงานแนะนำมีไม่เพียงพอ					
✓ ๕๖	ขาดตำราเกี่ยวกับการแนะนำสำหรับเพิ่มพูน ความรู้แก่ครูแนะแนวและคณะครู					

ตอนที่ ๔

ผู้สำรวจขอทราบว่าคุณมีความต้องการสิ่งใดบ้างที่จะนำมาปรับปรุงงานแนะแนวให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด โปรดเขียนสิ่งที่ท่านต้องการมา

แบบสอบถามสำหรับนักเรียน

คำชี้แจง ในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น ๓ ตอนคือ

ตอนที่ ๑ ตามรายละเอียดเกี่ยวกับตัวนักเรียน โดยให้นักเรียนกาเครื่องหมาย ✓
ลงใน หรือเติมคำในช่องว่างที่เว้นไว้ให้

ตอนที่ ๒ หักคำถามมีอยู่ ๒๔ ข้อ เป็นข้อความที่ถามเกี่ยวกับการจัดการ
แนะแนวในโรงเรียน ขอให้นักเรียนอ่านข้อความด้วยความรอบคอบ แล้วพิจารณาว่า
ในเรื่องนั้นนักเรียนเห็นด้วยมากน้อยเพียงไร แล้วเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง
หลังข้อความที่ตรงกับระดับความเห็นของนักเรียน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ข้อที่	ข้อความ	นักเรียนเห็นด้วย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๑	ครูแนะแนวในโรงเรียนของนักเรียนมี จำนวนเพียงพอแล้ว					✓
๒	ครูแนะแนวมีเวลาอย่างเพียงพอใน การดำเนินงานแนะแนว				✓	
	ฯลฯ					

ตอนที่ ๓ ให้นักเรียนเขียนข้อเสนอแนะแก่โรงเรียน เพื่อจะได้ปรับปรุงใ้
งานแนะแนวของโรงเรียนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นผลดีต่อนักเรียนและโรงเรียน

ตอนที่ ๑

โปรดกาเครื่องหมาย ลงในช่อง หรือเติมคำในช่องว่าง๑. เพน ขน หิง . อายุ ปี

ตอนที่ ๒

ผู้สำรวจอยากทราบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว
 ในโรงเรียนของนักเรียนอย่างไร จึงขอให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้ แล้วเขียน
 เครื่องหมาย ลงในช่องหลังข้อความที่ตรงกับระดับความเห็นของนักเรียน

ข้อที่	ข้อความ	นักเรียนเห็นด้วย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๑	ครูแนะแนวในโรงเรียนของนักเรียนมีจำนวนเพียงพอแล้ว					
๒	ครูแนะแนวมีเวลาอย่างเพียงพอในการดำเนินงานแนะแนว					
๓	กิจกรรมการแนะแนวที่จัดไปนั้นส่วนมากนักเรียนสนใจ					
๔	การจัดกิจกรรมการแนะแนวได้รับความร่วมมือจากบุคลากรทุกฝ่ายเป็นอย่างดี					
๕	แผนกแนะแนวควรมีห้องโดยเจเพาะ					
๖	ครูแนะแนวควรจะถูกขานมาทางด้านแนะแนวโดยตรง					
๗	ในโรงเรียนของนักเรียนควรจะมีแผนกแนะแนวเพื่อให้บริการแก่นักเรียน					

ข้อที่	ข้อความ	นักเรียนเห็นด้วย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๘	การจัดบริการแนะแนวมีส่วนกระตุ้นให้นักเรียนสนใจในการเรียนมากขึ้น					
๘	ครูแนะแนวในโรงเรียนมีคุณสมบัติเหมาะสมดีแล้ว					
๑๐	การจัดกิจกรรมการแนะแนวให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวางขึ้นเกี่ยวกับการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ					
๑๑	การให้บริการต่าง ๆ ของแผนกแนะแนวมีความสะดวกรวดเร็วดี					
๑๒	การจัดบริการแนะแนวมีส่วนลดปัญหาของนักเรียน					
๑๓	ครูแนะแนวควรมีเวลาให้นักเรียนพบปะอย่างพอเพียง					
๑๔	นักเรียนควรมีส่วนร่วมในการเลือกผู้ที่จะมาทำหน้าที่ครูแนะแนว					
๑๕	โรงเรียนมีหนังสือและเอกสารแนะแนวทางศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพไว้บริการนักเรียนอย่างเพียงพอ					
๑๖	สภาพของห้องแนะแนวเหมาะสมดีแล้ว					
๑๗	ครูแนะแนวควรเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอน					
๑๘	ระเบียบสะสมเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษาเด็ก					

ข้อที่	ข้อความ	นักเรียนเห็นด้วย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๑๘	การแนะนำเป็นการจี้เพื่อนักเรียนทุกคน มีใจเฉพาะนักเรียนที่มีปัญหา					
๑๙	งานแนะนำจะสำเร็จจริงได้ต้องอาศัยความ ร่วมมือจากทุก ๆ ฝ่าย					
๒๐	บริการแนะนำเป็นสิ่งมีประโยชน์					
๒๑	หน่วยงานที่เกี่ยวข้องของควรจัดการอบรม ครูแนะนำและคณะครู เพื่อให้มีความรู้ ในด้านการแนะนำมากยิ่งขึ้น					
๒๒	ครูแนะนำควรเป็นผู้ที่มีความสามารถ หลาย ๆ ด้าน					
๒๓	นักเรียนมีความกระตือรือร้นแนะนำ ไม่ยากไปหยาเมื่อนักเรียนมีปัญหา					

ตอนที่ ๓

ขอให้นักเรียนเขียนข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงให้งานแนะนำในโรงเรียนดำเนินไป
อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นผลดีต่อนักเรียนและโรงเรียน

แบบสอบถามสำหรับคณะครูอาจารย์

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น ๓ ตอนคือ

ตอนที่ ๑ ตามรายละเอียดเกี่ยวกับตัวท่าน โดยให้ท่านทราบดีเครื่องหมาย ✓ ลงใน หรือเติมข้อความลงในช่องว่างที่เว้นไว้ให้

ตอนที่ ๒ ข้อคำถามมีอยู่ ๒๕ ข้อ ตามความคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับการจัดการแนะแนวในโรงเรียน ขอให้ท่านอ่านข้อความแล้วพิจารณาว่า ในเรื่องนั้นท่านเห็นด้วยจากน้อยเพียงใด แล้วเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหลังข้อความที่ตรงกับระดับความเห็นของท่าน ดังตัวอย่าง

ข้อที่	ข้อความ	ท่านเห็นด้วย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๑	ครูแนะแนวในโรงเรียนของท่านมีจำนวนเพียงพอแล้ว				✓	
๒	ครูแนะแนวมีเวลาอย่างเพียงพอในการดำเนินงานแนะแนว					✓

ตอนที่ ๓ ใ้ท่านเติมข้อเสนอแนะตามความคิดเห็นของท่าน เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการปรับปรุงให้งานแนะแนวในโรงเรียนของท่านดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นผลดีต่อนักเรียนและโรงเรียน

ตอนที่ ๑

โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงใน หน้าข้อความ หรือเติมคำในช่องว่าง

- ๑. เพศ ชาย หญิง   ๒. อายุ   ปี
- ๓. วุฒิ   ๔. จาตุรราชการ   ี
- ๕. ปัจจุบันทำงานอะไร   ัวโมง
- ๖. ความรู้ในด้านการแนะแนว (ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ)
  - จบปริญญาโททางการแนะแนวหรือจิตวิทยา
  - จบประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะทางการแนะแนวหรือจิตวิทยา
  - จบปริญญาตรีวิชาเอกทางการแนะแนวหรือจิตวิทยา
  - เคยอบรมวิชาการแนะแนวระดับผู้ฝึกสอนของกระทรวงศึกษาธิการ ตามหลักสูตร ไม่น้อยกว่า ๓ เดือน
  - เคยอบรมวิชาการแนะแนวตามหลักสูตรระยะสั้น ๑ - ๒ สัปดาห์
  - เคยศึกษามาย่างในหลักสูตรการแนะแนวเบื้องต้น ในขณะที่ก็กมทอยู่ในสถานัน
  - ไม่เคยศึกษามาก่อนเลย

ตอนที่ ๒

โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหลังข้อความที่ตรงกับระดับความเห็นของท่าน

ข้อที่	ข้อความ	ท่านเห็นด้วย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๑	ครูแนะแนวในโรงเรียนของเรามีจำนวนเพียงพอแล้ว					
๒	ครูแนะแนวมีเวลาอย่างเพียงพอในการคำปรึกษาแนะแนว					

ข้อที่	ข้อความ	ท่านเห็นด้วย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๓	กิจกรรมการแนะแนวที่จัดไปนั้นส่วนมากนักเรียนสนใจ					
๔	การจัดกิจกรรมการแนะแนวได้รับความร่วมมือจากบุคลากรทุกฝ่ายเป็นอย่างดี					
๕	แผนกแนะแนวกรรมมีห้องโถงโดยเฉพาะ					
๖	ครูแนะแนวควร จะศึกษามาทางด้านการแนะแนวโดยตรง					
๗	ในโรงเรียนของท่านควร จะมีแผนกแนะแนวเพื่อให้บริการแก่นักเรียน					
๘	การจัดบริการแนะแนวมีจำนวนกระตุ้นให้นักเรียนสนใจในการเรียนมากขึ้น					
๙	ครูแนะแนวในโรงเรียนมีคุณสมบัติเหมาะสมแล้ว					
๑๐	การจัดบริการแนะแนวทำให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวางขึ้น เกี่ยวกับการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ					
๑๑	การให้บริการทาง ๆ ของแผนกแนะแนวมีความสะดวกรวดเร็ว					
๑๒	การจัดบริการแนะแนวมีส่วนลดปัญหาของนักเรียน					
๑๓	ครูแนะแนวกรรมมีเวลาให้นักเรียนพบปะอย่างพอเพียง					

ข้อที่	ข้อความ	ท่านเห็นด้วย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๑๔	ักเรียนควรมีส่วนร่วมในการเลือกผู้ที่จะมาทำหน้าที่ครูแนะแนว					
๑๕	โรงเรียนมีหนังสือและเอกสารแนะแนวทางศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพไว้บริการนักเรียนอย่างพอเพียง					
๑๖	สภาพของห้องแนะแนวเหมาะสมทีเดียว					
๑๗	ครูแนะแนวควรเป็นผู้มีประสบการณ์ในการสอน					
๑๘	ระเบียบสะสมเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษาเด็ก					
๑๙	การแนะแนวเป็นการจัดให้เด็กเรียนทุกคนมีใจแต่เฉพาะนักเรียนที่มีปัญหา					
๒๐	งานแนะแนวจะสำเร็จได้คงอาศัยความร่วมมือจากทุก ๆ ฝ่าย					
๒๑	บริการแนะแนวเป็นสิ่งที่ประโยชน์					
๒๒	หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดการอบรมครูแนะแนวและคณะครู เพื่อให้มีความรู้ด้านการแนะแนวมากขึ้น					
๒๓	ครูแนะแนวควรเป็นผู้ที่มีความสามารถหลาย ๆ ด้าน					

ข้อที่	ข้อความ	ท่านเห็นด้วย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๒๔	ผู้อำนวยการ, อาจารย์ใหญ่ เป็นบุคคลสำคัญที่จะสนับสนุนให้การจัดบริการแนะแนวใกล้ชิด					
๒๕	ท่านมีชั่วโมงสอนมากจนไม่มีเวลาช่วยงานแนะแนว					
๒๖	ท่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการแนะแนวอย่างดี					
๒๗	ท่านร่วมมือในการจัดกิจกรรมการแนะแนวเสมอ					
๒๘	ท่านกับครูแนะแนวมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน					

ตอนที่ ๓

ผู้สำรวจอยากทราบว่า ท่านมีข้อเสนอแนะประการใดบ้าง เพื่อจะปรับปรุงได้งานแนะแนว ในโรงเรียนของท่านดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นผลดีต่อนักเรียนและโรงเรียน โปรดเขียนข้อเสนอแนะของ ท่าน

แบบสอบถามสำหรับผู้บริหารโรงเรียน

คำชี้แจง ในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น ๓ ตอนคือ

ตอนที่ ๑ ตามรายละเอียดเกี่ยวกับตัวท่าน โดยให้ท่านกาเครื่องหมาย ✓ ลงใน หรือเติมค่าในช่องว่างที่เว้นไว้ให้

ตอนที่ ๒ ข้อคำถามมีอยู่ ๓ ข้อ เป็นข้อความที่ตามความคิดเห็นของท่าน เกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน ขอให้ท่านอ่านข้อความแล้วพิจารณาว่า ท่านเห็นด้วยมากน้อยเพียงใด แล้วเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหลังข้อความ ที่ตรงกับระดับความเห็นของท่าน ดังตัวอย่าง

ข้อที่	ข้อความ	ท่านเห็นด้วย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๑	ครูแนะแนวในโรงเรียนของท่านมีจำนวนเพียงพอแล้ว				✓	
๒	ครูแนะแนวมีเวลาอย่างเพียงพอในการดำเนินงานแนะแนว					✓
	ฯลฯ					

ตอนที่ ๓ ให้ท่านเขียนข้อเสนอแนะตามความเห็นของท่าน เพื่อจะได้นำไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงให้งานแนะแนวในโรงเรียนของท่านดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อผลดีต่อเด็กเรียนและโรงเรียน

ตอนที่ ๑

โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงใน หน้าข้อความ หรือเติมคำในช่องว่าง

- ๑. เพศ ชาย หญิง
- ๒. อายุ _____ ปี
- ๓. วุฒิ _____
- ๔. อายุราชการ _____ ปี
- ๕. ทำงานด้านบริหารมาแล้ว _____ ปี
- ๖. ปัจจุบันสอนสัปดาห์ละ _____ ชั่วโมง
- ๗. ความรู้ในด้านการแนะแนว (ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ)

- จบปริญญาโททางการแนะแนวหรือจิตวิทยา
- จบประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะทางการแนะแนวหรือจิตวิทยา
- จบปริญญาตรีวิชาเอกทางการแนะแนวหรือจิตวิทยา
- เคยอบรมวิชาการแนะแนวระดับวุฒิมัธยมศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ตามหลักสูตร ไม่น้อยกว่า ๓ เดือน
- เคยอบรมวิชาการแนะแนวตามหลักสูตรระยะสั้น ๑ - ๒ สัปดาห์
- เคยศึกษามาย่างในหลักสูตรการแนะแนวเบื้องต้น ในขณะที่ศึกษาอยู่ในสถาบัน
- ไม่เคยศึกษามาก่อนเลย

ตอนที่ ๒

โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหลังข้อความที่ตรงกับระดับความเห็นชอบ

ข้อที่	ข้อความ	ท่านเห็นด้วย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๑	ครูแนะแนวในโรงเรียนของท่านมีจำนวนเพียงพอแล้ว					
๒	ครูแนะแนวมีเวลาอย่างเพียงพอในการดำเนินงานแนะแนว					

ข้อที่	ข้อความ	ท่านเห็นด้วย				
		จาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
๓	กิจกรรมการแนะแนวที่จัดไปนั้นส่วนมาก นักเรียนสนใจ					
๔	การจัดกิจกรรมการแนะแนวได้รับความร่วมมือ จากบุคลากรทุกฝ่ายเป็นอย่างดี					
๕	แผนกแนะแนวควรให้ห้องโดยเฉพาะ					
๖	ครูแนะแนวควร จะศึกษามาทางกานการแนะแนว โดยตรง					
๗	ในโรงเรียนของท่านควร จะมีแผนกแนะแนว เพื่อให้บริการแก่นักเรียน					
๘	การจัดบริการแนะแนวมีส่วนกระตุ้นให้นักเรียน สนใจในการเรียนมากขึ้น					
๙	ครูแนะแนวในโรงเรียนมีคุณสมบัติเหมาะสมแล้ว					
๑๐	การจัดบริการแนะแนวทำให้นักเรียนมีความรู้ กว้างขวางขึ้น เกี่ยวกับการศึกษาต่อและ ประกอบ อาชีพ					
๑๑	การให้บริการต่าง ๆ ของแผนกแนะแนวมี ความสะดวกรวดเร็ว					
๑๒	การจัดบริการแนะแนวมีส่วนลดปัญหาของ นักเรียน					
๑๓	ครูแนะแนวควรมีเวลาให้นักเรียนพบปะอย่าง พอเพียง					

ข้อที่	ข้อความ	ท่านเห็นด้วย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๑๘	ักเรียนควรมีส่วนร่วมในการเลือกผู้ที่จะมาทำหน้าที่ครูแนะแนว					
๑๙	โรงเรียนมีหนังสือและเอกสารแนะแนวทางศึกษาค้นคว้าหรือประกวดรางวัลไว้บริการนักเรียนอย่างพอเพียง					
๑๖	สภาพของห้องแนะแนวเหมาะสมแล้ว			๐		
๑๗	ครูแนะแนวควรเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอน					
๑๘	ระเบียบสะสมเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษาเด็ก					
๑๙	การแนะแนวเป็นการจัดเพื่อให้นักเรียนทุกคนมีไร้อะไรแนะแนวให้นักเรียนที่มีปัญหา					
๒๐	งานแนะแนวจะสำเร็จคงได้คงอาศัยความร่วมมือจากทุก ๆ ฝ่าย					
๒๑	บริการแนะแนวเป็นสิ่งมีประโยชน์					
๒๒	หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดการอบรมครูแนะแนวและคณาจารย์ เพื่อให้มีความรู้ด้านการแนะแนวมากยิ่งขึ้น					
๒๓	ครูแนะแนวควรเป็นผู้ที่มีความสามารถหลาย ๆ ด้าน					

ข้อที่	ข้อความ	ท่านเห็นด้วย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๒๔	ผู้อำนวยการ, อาจารย์ใหญ่ เป็นบุคคลสำคัญที่จะสนับสนุนในการจัดบริการแนะแนวโดยลี้					
๒๕	ทางโรงเรียนได้วางโครงการปฏิบัติงานแนะแนวอย่างรัดกุมตลอดปี					
๒๖	ท่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการแนะแนวอย่างดี					
๒๗	ท่านได้ความร่วมมือของระดับอนุกรรมการจัดกิจกรรมการแนะแนวเป็นอย่างดี					
๒๘	ท่านกับครูแนะแนวมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน					
๒๙	คณะครูผู้ช่วยมีงานอดิเรกมากจนไม่มีเวลาช่วยงานแนะแนว					
๓๐	แผนกแนะแนวได้รับงบประมาณอย่างเพียงพอในการดำเนินงาน					
๓๑	ทางโรงเรียนกับทางผู้ปกครองนักเรียนมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน					

ตอนที่ ๓

โปรดเขียนข้อเสนอแนะของท่านเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพ เป็นผลดีต่อนักเรียนและโรงเรียน